

ANUL X — NR.37 — IANUARIE - MARTIE 2020

EXEMPLAR TRIMESTRIAL GRATUIT

veterinaria

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA

*„Medicul uman salvează omul,
medicul veterinar salvează omenirea.“*

Louis Pasteur

Tuloxxin®
tulatromicină
100 mg/ml, soluție injectabilă pentru
bovine, porcine și ovine

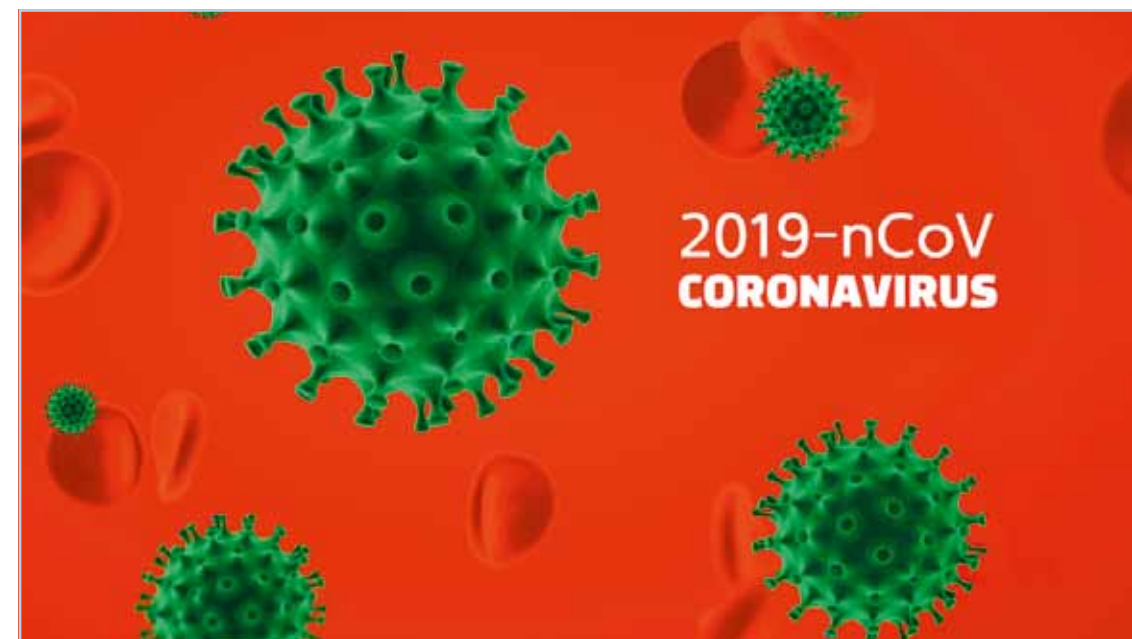
Controlul focarelor patogene. Direct la țintă.

Protejează eficient efectivul de animale
de apariția focarelor de boli respiratorii,
cu o singură injectare.

Altius
all for animals

Altius SRL, Șoseaua București - Ploiești 1A, București
office@altius.ro; www.altius.ro
Tel: 021 310 88 80/2; Fax: 021 310 88 86

KRKA

Animalele de companie pot răspândi noul coronavirus?

Au trecut aproximativ două luni de la începerea unui nou focar de boală produs de noul coronavirus în China, în decembrie 2019. Boala periculoasă, care a fost numită COVID-19 se răspândește rapid, iar organizațiile de sănătate lucrează din greu pentru a extinde cunoștințele despre noul virus și pentru a oferi sfaturi pentru oameni despre cum să se protejeze și să prevină răspândirea bolii.

În ciuda fricii în rândul oamenilor, Organizația Mondială a Sănătății (OMS) declară că, în prezent, nu există dovezi că animalele de companie pot fi infectate cu noul coronavirus. De asemenea, Asociația Mondială a Medicilor Veterinari pentru Animale de companie (WSAVA) a creat un document consultativ cu întrebări frecvente despre coronavirus și animalele de companie, pentru a ajuta medicii veterinari să-și calmeze problemele clienților. WSAVA va menține actualizarea Ghidului pe măsură ce noi informații devin disponibile.

Multe informații despre noul coronavirus ca o problemă emergentă One Health pot fi citite în fișa informativă, publicată recent de Federația Veterinarilor din Europa (FVE).

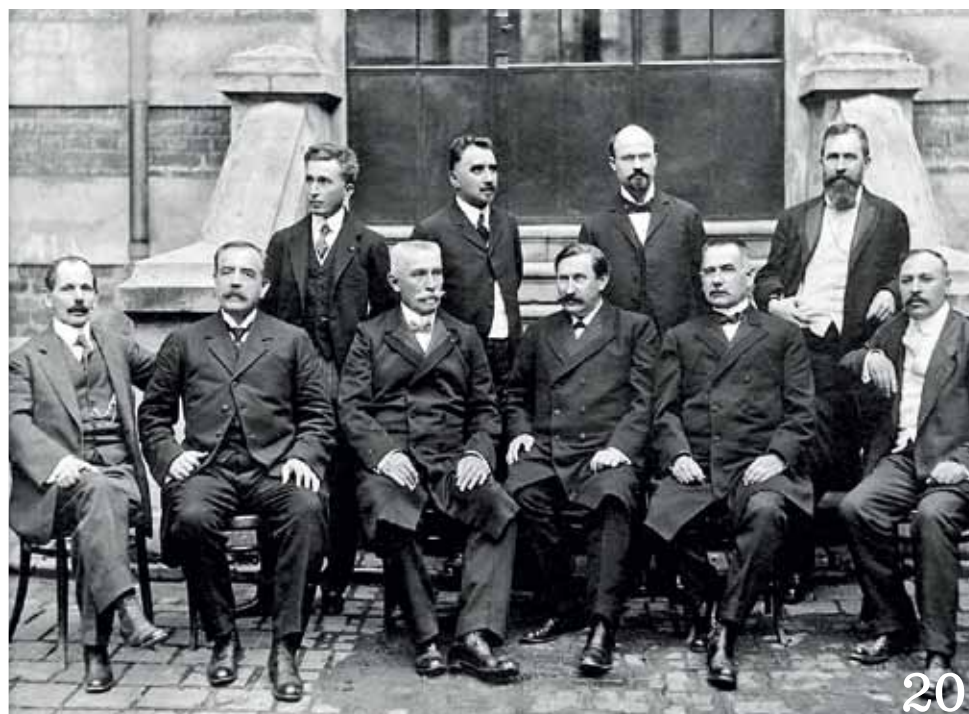
Pentru cele mai recente știri despre COVID-19, verificați:

<https://www.oie.int>

<https://www.ecdc.europa.eu>

<https://www.pharmaceutical-technology.com>

Conf. univ. dr. Viorel Andronie

20

4

4 Practică și cercetare

- 4 Particularități de reproducție la dihorul de crescătorie (partea a II-a)
- 8 Dermatita atopică canină, diagnosticarea și identificarea alergenilor

20 Istoria medicinei veterinare

- 20 Viața și opera ctitorului științei veterinare moderne din România, profesorul Paul Riegler (1867-1936) partea I

8

veterinaria

Director Editorial
Conf. Univ. Dr. Viorel Andronie

Editor Șef
Dr. Liviu Harbuz

Redactor Șef
Prof. Univ. Dr. Alin Bîrțoiu

Colectiv Redacțional

- Prof. Univ. Dr. Gheorghe Dărăbuș
- Prof. Univ. Dr. Romeo Cristina
- Prof. Univ. Dr. Dan Drugociu
- Prof. Univ. Dr. Gheorghe Solcan
- Prof. Univ. Dr. Militaru Dumitru
- Prof. Univ. Dr. Liviu Bogdan
- Conf. Univ. Dr. Nechita Adrian Oros
- Conf. Univ. Dr. Mihai Daneș
- Conf. Univ. Dr. Mario Codreanu
- Conf. Univ. Dr. Alexandru Diaconescu
- Conf. Univ. Dr. Iancu Morar
- Lector Univ. Dr. Băcescu Bogdan
- Conf. Univ. Dr. Simion Violeta
- Dr. Cosmin Ghencioiu
- Dr. Călin Șerdean

Art Director / DTP
Ing. Sebastian Bob
www.graficaieftina.ro

Foto
Dreamstime

Publicație trimestrială editată de
Colegiul Medicilor Veterinari
din România

Tiraj: 5.000 exemplare

PRINT
ISSN 2247 – 4935
ISSN-L = ISSN 2247 – 4935

ONLINE
ISSN 2284 – 6026
ISSN-L = 2247 – 4935

BRAVECTO® PROTECȚIA NU A ARĂTAT NICICÂND MAI BINE

12 SĂPTĂMÂNI
DE PROTECȚIE

PROTECȚIE ÎNDELUNGATĂ

Mai puține lacune în protecție, cu cele 12 săptămâni* de eficiență împotriva puricilor și căpușelor.

ACȚIUNE RAPIDĂ

Ucide purici și căpușe în câteva ore de la administrare, iar protecția durează până la 12 săptămâni.* 1,4,7

SIGURANȚĂ

Eficiență și siguranță dovedite clinic, atât pentru câini, cât și pentru pisici, cu o protecție de până la 12 săptămâni.* 1,7

ÎMBUNĂTĂȚEȘTE RESPECTAREA RECOMANDĂRIILOR

Protecția de lungă durată înseamnă mai puține riscuri de nerespectare a recomandărilor și, în consecință, mai puține riscuri de îmbolnăvire.

BRAVECTO®
EXPECT THE EXTRAORDINARY

1. Bravecto SPC & EPAN http://www.ema.europa.eu/ema/index.jsp?curl=pages/medicines/veterinary/medicines/002526/vet_med_000285.jsp&mid=WC0b01ad55801fa1c1. 2. Walther FM, Allan MJ, Roepke RKA, Nuernberger MC. Safety of fluralaner chewable tablets (Bravecto®) - a novel systemic antiparasitic drug in dogs after oral administration. Parasites & Vectors (2014) 7:87. 3. Walther FM, Allan MJ, Roepke RKA, Nuernberger MC. Safety of fluralaner, a novel systemic antiparasitic drug, in MDR1(-/-) collies after oral administration. Parasites & Vectors (2014) 7:86. 4. Burgo et al. Parasites & Vectors (2016) 9:626. 5. Taenzler et al. Parasites & Vectors (2014) 7:567. 6. Wengermayer et al. Parasites & Vectors (2014) 7:525. 7. Jentimmedzin 2016 1 July/August pp. 196-198.
* Bravecto tablete este eficient împotriva Rhipicephalus sanguineus (căpușă brună) pentru 8 săptămâni de la administrare.

© 2018 Intervet International B.V., cunoscut și sub numele de MSD Animal Health. Toate drepturile rezervate.

AMBALAJ NOU

Particularitățile biologice și de reproducție ale diverselor varietăți de dihori

(partea a II-a, continuare din nr. 35)

Importantele realizări din punct de vedere științific au lărgit frontierele cunoașterii privind imensele posibilități de adaptare ale unor organisme și procese intime ale vieții. În aceste condiții, se poate afirma, pe bună dreptate, că dacă nivelul cunoașterii a fost inițial dominat de fizică și chimie, secolul XXI în care ne aflăm este vădit dominat mai ales de științele biologice, prin studii și cercetări privind descifrarea fenomenului vieții, a modelării experimentate a viului, a creării, a descoperirii unor organisme mai utile și folositoare omului.

• Dr. Păstârnac Nicolae, Dr. Puchianu Gheorghe, Dr. Coman Andrei, Dr. Coman Ioan

Ritmul alert al descoperirilor a condus la o explozie a cunoașterii nebanuite a substanței vii. Aceste descoperiri au schimbat conceptual și tehnic disciplinele științifice de contact care s-au „biologizat” esențial prin adaptarea conținutului și tehnicilor de cercetare și aprofundării investigării viului și a vieții în general.

În condițiile actuale, aceste intenții au fost pe deplin justificate. Dacă până acum câteva decenii, în tendința investigării și descrierii speciilor, biologiei și alți specialiști din domeniu recurgeau în exclusivitate la anatomie, morfo-fiziologie sau embriologie etc., la ora actuală, pentru clarificarea sistematică și studiul evoluției speciilor, se apelează la metodologie și tehnici de investigare de înaltă precizie, dezvoltate concomitent cu biofizica, biochimia, imunologia, cibernetica, ingineria genetică sau genetica moleculară. Aceste instrumente moderne permit compararea speciilor până la nivelul genelor, prin intermediul detectării proteinelor constitutive și decodificarea informației conținută de fiecare genă în parte, și modalitățile de trecere de la organic la anorganic și apoi la biologie, la viață, pe baza unui cod genetic condiționat de o lentă selecție

naturală, introdus și fixat de ereditate în celulă.

În cursul acestei scurte perioade, genetica s-a ramificat în discipline independente, fiecare dintre ele centrate în jurul unei teme majore, a unui univers comun – ereditatea, toate interconectate. Conținutul geneticii s-a transformat el însuși și odată cu el cunoașterea lumii înconjurătoare. Ea acoperă acum regiuni care până ieri aparțineau imposibilului.

Dacă în prima parte au fost abordate unele aspecte anatomo-fiziologice, nu întotdeauna s-au putut descrie unele diferențe mai mari sau mai mici ale proceselor de morfo-fiziologie de natură intimă a dihorilor, din cauză că dihorul este răspândit aproape în toate zonele lumii și din această cauză el apare sub diverse varietăți datorită habitatelor în care trăiește. Supus condițiilor de mediu extern și sub aspect morfologic, habitusul sau aspectul general și trăsăturile constituționale caracteristice ale acestor mustelidae diferă mai mult sau mai puțin între ele din toate punctele de vedere.

Aceste particularități și mecanismele biologice care impun apariția unor

diferențe le vom aminti și descrie după ce vom prezenta cele mai importante varietăți de dihor cunoscute la ora actuală în lume.

Dihorul comun (*Mustela Putorius*)

Se găsește răspândit în toată lumea. Despre existența acestuia sunt date menționate încă înainte de Christos, cum că dihorul comun (sau european) a fost crescut în captivitate, ca animal de companie, sau în combaterea în special a rozătoarelor mici sau chiar în vânarea iepurilor de câmp, ce produceau pagube agricole. Această varietate este răspândită în toată Europa, cu excepția Peninsulei Scandinave și a zonei de vest a Rusiei. În țara noastră, ca și în celelalte zone, trăiește în jurul satelor și al localităților rurale, hrănindu-se cu rozătoare mici, broaște etc., dar este și mare prădător de pui și păsări adulte, ouă sau iepuri de casă etc.

În natură are o răspândire vastă, începând de la șes și până la altitudini de peste 2.000 de metri. Ca și celelalte mustelide, are glande perianale al căror miros fetid este emanat de această specie în perioada de reproducție (atracția sexelor), în caz de agresiune de către alți răpitori, sau în vederea marcării graniței teritoriului unde vânează și își

desfășoară viața. Cea mai importantă particularitate este că acest mustelid se poate reproduce de două ori pe an și, în anumite condiții, chiar de trei ori. Variații importante întâlnim la lungimea corporală, de la 30 la 40 de cm, cât și la greutatea corpului, care variază între 0,75 și 1,25 kg la femele și 1,5 și 2,25 kg la masculi. Corpul acestui animal, unde conservarea termică joacă un rol vital, este acoperit de două straturi de fire de păr: la bază se găsește puful, format din fire mai mici și fine, dar este foarte des, și părul de acoperire sau spicul (jarul), mai rar și gros, de culoare negru-cenușiu spre maroniu. Ca aspect, blănurile par să aibă un aspect ușor brăzdat la mlădierea animalelor vii ceea ce a determinat, ca și la nurea, să devină și ele animale de blană, în culoare naturală sau vopsite, sau de multe ori combinate. Primele ferme de creștere în captivitate a dihorului comun au luat ființă în țările scandinave, odată cu înființarea fermelor de creștere a nureilor din Norvegia și ulterior în toată Europa.

Este interesant că, în condițiile de captivitate, același dihor comun sau european are aspectul mai pronunțat al valului culorii blănii, precum în figura 2.

Acest aspect al blănii are valoare numai la confecțiile blănurilor nevopsite (naturale) care le conferă o anumită delicatețe, ce este apreciată la noi în țară, mai ales în zona nordică a Moldovei. Ca valoare comercială, ele fac parte din grupa blănurilor seminobile, unde etalonul îl deține samurul, sau *Martes Zibellina*, mamifer din familia mustelidelor, a cărui blană este de culoare sură și cu o pată albă pe piept. Trăiește în Rusia, Mongolia și nordul Chinei. Pe locul secund sunt încadrate anumite varietăți de culoare ale nureilor (*Mustela Vison*).

Reproducerea dihorului este sezonieră, începând din luna martie și durează până în luna august, fiind strict corelată de durata zilei luminoase. Ca la celelalte mustelide, ovulația este indusă de actul monte. Gestația are o durată de 39 până la 43 de zile, cu limitele ușor mai largi, dar nu poate fi comparată cu a nureii, unde există acea diapauză, sau implantarea întârziată (nidarea) în

Figura 1 – Dihorul comun (*Mustela Putorius*)

Figura 2 – Dihorul comun crescut în captivitate

Figura 3 – Dihorul alb (*Mustela Putorius Furo*), denumit și Fredca

◀ mucoasa endometrului, care la mai multe specii încetează pe o perioadă nedefinită. Această diapauză la *Mustela Vison* (nurca) este indusă datorită unor factori nefavorabili ai mediului extern, temperaturi scăzute, uscăciune, lipsa hranei, mai ales a variației zilei luminoase etc., precum și datorită lipsei unor hormoni specifici prin adaptarea la mediu. Aceasta poate deveni periodică (la nurcă etc.) și reflexă (exemplu hibernarea) sau poate fi indusă de perioada repausului sexual.

Dihorul alb (*Mustela Putorius Furo*), denumit și Fredca

În ultimii 50 de ani, între animalele de blană crescute în captivitate a apărut o nouă varietate de dihor, dihorul alb, care a fost importat din Polonia sub denumirea de Fredca (figura 3).

Pentru a da un răspuns corespunzător privind această varietate de dihori albi, este necesar să specificăm că hibridii rezultați din încrucișarea a doi indivizi genetici deosebiți, din aceeași specie sau din specii diferite, face ca numai hibridii intraspecifici să fie fertili, iar cei interspecifici pot fi și fertili, dar și sterili sau semi-sterili. Sterilitatea este controlată genetic, de gene care împiedică fecundarea, fie evoluția embrionului. În atare situație, acest dihor alb îl putem considera ca pe o mutație albinotică, rezultată din modificări datorate impactului creșterii în captivitate, sau este posibil să fie un hibrid intraspecific, rezultat din hibridarea, cu diferențe morfologice ascunse, dintre dihorul african și cel european. Dar oricum, această mutație albinotică se deosebește de formele sălbatice, în special în domeniul prolificității, maturității reproductive, instinctul său diminuat de apărare, a receptivității ridicate față de boli, îndeosebi la boala Carré. Este important a vorbi de culoarea lui albă, cu variații estompate galben-crem, dar întotdeauna cu ochii de culoare roșie. La celelalte varietăți înrudite se întâlnesc doar ochi de culoare închisă.

Ca și la celelalte varietăți de dihor, se remarcă acel dimorfism sexual pronunțat, unde femelele sunt de 700g și 900g și masculii au între 1.700g

sau 2.000g. Lungimea corpului la femele variază între 35 și 37 de cm, iar la masculi variază între 40 și 45 de cm, în funcție de regimul nutrițional de care beneficiază. Ceea ce se poate afirma însă este că această varietate se deosebește major de formele sălbatice, și acest lucru conduce la concluzia că este un hibrid amfclin, al cărui fenotip seamănă uneori mai mult cu unul dintre părinți, și alte ori cu celălalt. Dacă ar fi rezultatul unei hibridări bisexuale, asemănătoare fenotipic, atunci s-ar putea observa caracterele ambilor părinți. Alelele sunt gene noi, ca în acest caz (gene mutante), iar o mutație reprezintă o schimbare, o „eroare” în succesiunea nucleotidelor de a lungul catenei liniare a ADN și ARN cu rol în ereditate. Atunci rezultă că noua structură a segmentului moleculei de ADN și ARN este afectată de mutație și în această situație devine ereditară și se manifestă ca atare fenotipic.

Dihorul de stepă (*Mustela Putorius Eversmanii*)

Este întâlnit la noi în țară în Câmpia de Vest a României, Câmpia Tisei, dar și în Bărăgan, Dobrogea și în sudul Moldovei. Ca talie, este mai mic decât dihorul comun, *Mustela Putorius Putorius*. Habitatul lui originar este reprezentat de câmpiile din Asia și Europa. Este de culoare gălbui-cafenie, cu ochii de culoare neagră și cu dungă mai închisă de culoare, remarcată în zona oculară (figura 4).

Încrucișările acestei varietăți cu dihorul european dau naștere la hibridi fertili. Din cauză că a fost vânat excesiv, această varietate s-a redus foarte mult și de aceea s-au luat măsuri de protecție împotriva dispariției definitive.

Dihorul tigrat (*Vormela Peregusna*)

Este întâlnit frecvent și alături de dihorii de stepă sau siberieni, dar arealul acestui dihor este zona de S-E a Europei, respectiv caucasiană, și mai ales în zona de Vest, Centru și Est a Asiei. Această varietate constituie puntea biologică dintre specia dihorului și jder (*Martes Martes*).

Lungimea corporală la masculi este de 33 până la 35 de cm și la femele de

12 până la 22 cm, iar greutatea este de 700 de grame. Trăiește solitar și iese din această situație numai în perioada de reproducție. Din punct de vedere coloristic, această varietate este neagră cu pete și dungii variabile, albe sau galbene și cu mască facială albă cu negru tipică. O varietate a stepelor și a altor regiuni uscate deschise, vânează la apus de zi și noaptea, o serie de animale mici, în special hamsteri. Vizuina este o veche vizuină de rozătoare, mărită și amenajată, unde femela fată între 4 și 8 pui. Când este atacat, acest dihor își arcuiește capul și își curbează coada deasupra corpului, și de regulă elimină mirosul său înțepător și neplăcut din glandele perianale.

Dihorul cu labe negre (*Mustela Nigripes*)

Este o varietate a dihorului american, întâlnit în Munții Stâncoși, extrem de rar, din cauza dispariției prăzii sale aproape exclusive, constituită din câinii de preerie. Această specie a fost considerată dispărută, datorită exterminării câinilor de preerie cu coadă neagră (*Cynomys Ludovicianus*) care, pe lângă pirul, iarba-bivolului, nalba și rădăcinile subterane și bulbi, iarna, în zonele de stepă, au afectat și zonele semănate cu grâu și alte culturi cerealiere.

Aceste pagube au condus la exterminarea de către fermieri a câinilor de preerie care se înmulțeau cu repeziciune, până la 8 pui născuți după o gestație de 33 sau 38 de zile. Prin exterminarea câinilor de preerie, s-a produs un declin extrem de grav numeric al dihorului cu lăbuțe negre, constituind un exemplu tipic de dezechilibru ecologic a zonelor Munților Stâncoși americani. La ora actuală se încearcă, pe de o parte, creșterea în captivitate a dihorului cu labe negre, pentru a reface numărul de dihor în zona Wyoming, Statele Unite, și a factorului esențial constituit de câinii de preerie. Prin reducerea și dispariția acestor specii, s-a produs un astfel de declin ecologic, încât ar trebui să se reglementeze legal influența nefastă a dereglărilor ecologice într-o asemenea zonă aridă și vastă a Munților Stâncoși.

În final, specificăm că acest dihor cu labe negre are o lungime între 38 și 41 de cm, iar coada măsoară între 11 și 13 cm.

Greutatea acestui animal variază între 900 și 1000 de grame. Durata de gestație este între 42 și 45 de zile, după care dă naștere la un număr de la 3 la 6 pui cu aceeași particularități întâlnite la celelalte varietăți de dihor întâlnite în întreaga lume.

Pentru a clarifica și înțelege ce reprezintă specia, se poate afirma că transformarea unei specii în altă specie este un proces lent, când există o singură specie, atunci, într-un moment dat al evoluției (anogeneză) sau o specie se poate diversifica în două sau mai multe specii noi, proces denumit cladogeneză. În istoria vieții terestre au existat aproximativ două miliarde de specii; 99,8% au dispărut. Acest proces se desfășoară în două etape:

1. Separarea unui grup (populații) de restul speciei. Schimbul de gene între cele două populații încetează. În acest fel, fiecare populație poate evolua independent. Este un proces gradat și inițial reversibil.

2. Sub acțiunea selecției naturale, apare un mecanism definitiv de izolare prezigotică. Această etapă nu este obligatorie dacă cele două populații nu au schimbat gene suficient de mult timp. Astfel, speciația poate să înceapă cu această etapă dacă într-un grup se fixează o remaniere cromozomială. Separarea populațiilor este determinată de obicei de bariere geografice: munți, stepe, deșerturi, râuri, ca în cazul nostru. Deseori, una dintre populații migrează în regiuni îndepărtate. Speciația secundară izolării geografice a populațiilor este cunoscută sub denumirea de alopatrică, iar populațiile – alopatrice. Speciația poate surveni și în cadrul unei arii comune de dispersie, dacă apar mecanisme de izolare reproductive. Este necesar să amintim și izolarea ecologică, iar populațiile ocupă nișe diferite ale aceleiași regiuni, sau izolare etiologică, în care populațiile au ritmuri de activitate diferite și, ca atare, mai puține șanse de a se întâlni, și izolare sexuală, în care membrii unei populații tind să se încrucișeze preferențial între ei. Aici hibridii nu sunt viabili, sau sunt viabili dar sterili, ceea ce s-a amintit anterior. ■

Figura 4 – Dihorul de stepă (*Mustela Putorius Eversmanii*)

Figura 5 – Dihorul tigrat sau variegat (*Vormela Peregusna*)

Figura 6 – Dihorul cu lăbuțe negre (*Mustela Nigripes*)

Dermatita atopică canină, diagnosticarea și identificarea alergenilor

• Conf. univ. dr. Viorel Andronie – FMV Spiru Haret din București

Informații generale

Dermatita atopică canină (DAC) a fost definită ca o afecțiune cutanată alergică inflamatorie și pruriginoasă cu predispoziție genetică și trăsături clinice caracteristice. Cel mai frecvent aceasta este asociată cu anticorpi IgE față de aeroalergenii. Deși această definiție cuprinde multe aspecte ale patogenezei și ale aspectelor clinice ale afecțiunii, este important să ne reamintim că această boală nu prezintă semne clinice patognomonice care să permită punerea unui diagnostic definitiv la interviul inițial cu proprietarul și la examenul clinic. Acest lucru se datorează diversității tabloului clinic, care poate depinde de factori genetici (fenotipuri asociate rasei), întinderii leziunilor (localizate versus generalizate), stadiului bolii (acută versus cronică) și prezenței infecțiilor microbiene secundare sau a altor factori exacerbanți. Mai mult, unele aspecte ale bolii se pot asemăna cu alte afecțiuni cutanate care nu au nicio legătură cu DA canină. Din motivele menționate mai sus, diagnosticarea definitivă a DA canine poate fi dificilă.

Un subgrup al Comitetului Internațional pentru Bolile Alergice la Animale (ICADA)

a elaborat, pe baza căutărilor extinse în bazele de date online și a rezumatelor de la reuniunile internaționale, un set de ghiduri practice care pot fi utilizate pentru a ajuta medicii veterinari practicieni și cercetătorii în diagnosticarea DA canine.

Aceste ghiduri oferă o imagine de ansamblu asupra diagnosticului de DA canină care implică trei tipuri de abordări distincte, dar complementare. Acestea sunt:

1. Eliminarea altor afecțiuni cutanate ce prezintă semne clinice care se pot asemăna sau se pot suprapune cu cele ale DA canine. Acest lucru este denumit în mod tradițional „examinare medicală completă”.
2. Interpretarea detaliată a caracteristicilor clinice și antecedentelor afecțiunii. Un nou instrument în sprijinul interpretării acestor descoperiri îl constituie aplicarea criteriilor clinice cunoscute sub numele de „criteriile Favrot”.
3. Evaluarea reactivității cutanate prin testare intradermică (IDT) sau testare serică a IgE prin teste serologice pentru dozarea IgE specifice alergenului (ASIS). Aceasta este denumită în mod tradițional „testare alergologică”.

Utilizarea oricăreia dintre aceste abordări în mod izolat poate duce la o diagnosticare greșită, de aceea este important să nu se pună bază pe niciuna dintre aceste abordări ca principiu unic de diagnosticare.

Eliminarea altor afecțiuni cutanate ce prezintă semne clinice care se pot asemăna sau se pot suprapune cu cele ale DA canine

Evaluarea unui câine ce prezintă prurit necesită un proces de gândire pas cu pas și o abordare care trebuie să conducă la un punerea unui diagnostic definitiv. Diagnosticul diferențial și rolul factorilor favorizanți în apariția unor complicații (Tabelul 1) trebuie să fie restrânse folosind informațiile obținute pe baza antecedentelor bolii, a rezultatelor examinării fizice, a testelor diagnostice (acolo unde sunt necesare) și a răspunsului la tratament. Metodele de probare de bază și testele diagnostice care pot fi necesare pentru a exclude majoritatea diagnosticelor diferențiale comune sunt pieptănarea pentru evidențierea puricilor, raclarea pielii, smulgerea părului și examinarea citologică a probelor de piele și a celor provenite din ureche. În funcție de complexitatea cazului, următoarele etape pot fi parcurse într-o serie de vizite succesive sau toate simultan.

Etapă 1 – Luarea în considerare a posibilității existenței puricilor

În timp ce semnele clinice la un câine infestat cu purici sunt variabile, locurile de apariție a leziunilor cutanate și a pruritului asociat cu dermatita alergică la purici (DAP) se găsesc cel mai frecvent la nivelul zonei lombosacrale, la baza cozii și a zonei caudo-mediale ale coapsei (Fig. 1). O infestare cu purici este asociată cu creșterea numărului acestora, în timp ce la câinii cu DAP nu poate fi constatat acest aspect. În plus, clinicienii trebuie să fie conștienți de faptul că mulți câini atopici

pot suferi de DAP concurrentă, ceea ce poate complica diagnosticul clinic.

Pentru a exclude DAP sau infestarea cu purici ca posibilă cauză a pruritului într-un anumit caz, clinicienii trebuie să aplice următoarele recomandări ale ghidurilor:

- Prevalența puricilor și hipersensibilitatea asociată depind de zona geografică în care trăiește animalul. Puricii pot fi o problemă permanentă în zonele cu climă tropicală și subtropicală, o problemă sezonieră în zonele cu climă mai temperată și o problemă practic inexistentă în zonele cu climat arid, în cele aflate la altitudini ridicate sau în cele cu climă rece. Chiar dacă puricii sunt considerați absenți dintr-o anumită zonă, clinicienii trebuie să ia în considerare orice istoric de călătorie recentă în zone unde puricii sunt endemici, sau orice contact cu animale din astfel de zone.
- La câinii cu prurit și/sau leziuni în zonele corpului care nu sunt afectate în general de purici (de exemplu, lăbuțe sau canal auditiv extern), DAP poate să nu reprezinte singura cauză a pruritului.
- Clinicienii trebuie să verifice toți câinii care prezintă prurit pentru a pune în evidență prezența puricilor sau a fecalelor de purici prin examinare directă sau prin periajul blănii (pieptănarea puricilor). Pentru a exclude DAP atunci când nu pot fi puși în evidență puricii sau fecalele de purici, trebuie inițiat un program eficient de control al puricilor. Clinicienii trebuie să fie conștienți de faptul că niciuna dintre substanțele preventive de protecție contra puricilor nu are un efect repent eficient și că puricii în stadiul pupal pot supraviețui până la 174 de zile. Pe baza duratei de supraviețuire, se recomandă menținerea coerentă a măsurilor de prevenire a puricilor în zonele în care aceștia sunt endemici. De asemenea, este recomandată utilizarea substanțelor adulticide sistemice cu acțiune rapidă, deoarece acestea pot fi mai eficiente în ceea ce privește reducerea pruritului în raport cu alte substanțe preventive de protecție contra puricilor aplicate local.
- Cazurile care sunt intrate într-un studiu privind DA canină trebuie să fie supuse unui control eficient al infestării cu purici înainte de înscrierea în studiu.

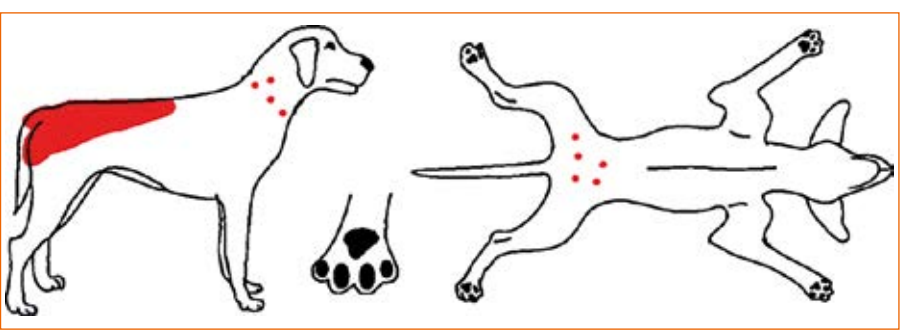

Figura 1 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu DAP. Leziuni acute: macule eritematoase, papule, papule crustoase, „puncte fierbinți”. Leziuni cronice: alopecie auto-indusă, lichenificare și hiperpigmentație.

Figura 2 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu păduchi/Cheyletiella. Păduchi: fără leziuni vizibile sau cu scalare ușoară și excoriație. Cheyletiella: seborree dorsală marcată.

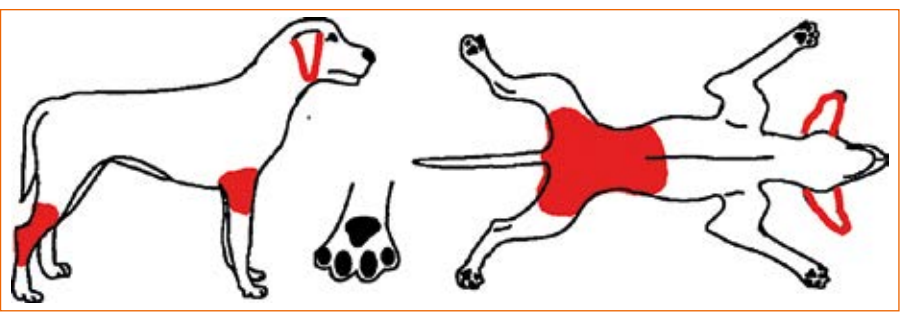

Figura 3 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu răie sarcoptică. Leziunile includ erupție papulară, eritem, descuamare, excoriație.

Deoarece durata controlului puricilor, înainte de includerea în studiu, poate influența rezultatul unor astfel de cercetări, o cercetare recentă sugerează că animalele trebuie să se afle într-un program de prevenire a infestării cu purici timp de cel puțin 3 luni înainte de înscrierea în studiu privind DA canină. În plus, toate celelalte animale de companie (câini și pisici) din gospodărie trebuie să fie supuse unui control eficient al infestării cu purici.

Etapă 2 – Luarea în considerare a posibilității existenței altor ectoparaziți

În afară de purici, alți ectoparaziți pot fi asociați cu prurit (de ex., cei care

provoacă răia sarcoptică, cheiletieloza, pediculoza, trombiculoza, otoacarioza) sau pot fi puși în evidență ca o boală concurrentă (de exemplu, demodicoza). Deși majoritatea acestor paraziți preferă anumite zone ale corpului, aceștia pot fi dificil de pus în evidență clinic.

Înainte a unei investigații alergologice, trebuie să se încerce excluderea potențialelor boli ectoparazitare cutanate. Pentru colectarea specimenelor pot fi utilizate diferite metode de examinare, cum ar fi raclarea pielii, pieptănarea părului, smulgerea părului, badijonarea canalului auditiv extern și amprentarea pielii cu

Tabel 1 – Diagnostic diferențial important pentru afecțiunile cutanate pruriginoase la câini

Afecțiuni cutanate ectoparazitare	Purici Scabie (<i>Sarcoptes scabiei</i>) Demodicoză Cheiletieloza Pediculoză Otoacarioză (<i>Otodectes cynotis</i>) Trombiculoză Acarieni nazali (<i>Pneumonyssus caninum</i>)
	Piodermită stafilococică Dermatită cu <i>Malassezia</i>
Afecțiuni cutanate microbiene	Dermatită alergică la purici Dermatită atopică Alergie/intoleranță alimentară Hipersensibilitate la înțepătura de insecte Dermatită de contact
Afecțiuni cutanate alergice	
Afecțiuni neoplazice	Limfom cutanat

◀ bandă de scotch. Pentru identificarea acestor paraziți, trebuie efectuat un examen microscopic cu un obiectiv cu grad de mărire scăzut (4x sau 10x) și o intensitate redusă a luminii. Următoarea listă indică ce metode de examinare sunt utilizate în mod eficient pentru diverși ectoparaziți:

- *Sarcoptes scabiei* var. *canis*: Examinarea microscopică a raclatelor cutanate superficiale multiple și, acolo unde este disponibil, serul sanguin pentru testare serologică (test indirect de imunoadsorbtie cu anticorpi marcați enzimatic – ELISA).

- *Demodex* spp.: examinarea microscopică a raclatelor cutanate profunde multiple și a materialului rezultat ca urmare a amprentării pielii „stoarse” (strânsă între două degete, pentru a forța paraziții să iasă) cu bandă de scotch, ca și a părului smuls. De obicei, acarienii *Demodex* sunt ușor de pus în evidență dacă sunt prelevate probe din mai multe zone afectate ale corpului. Cu toate acestea, probele prelevate de la nivelul picioarelor infectate sau de la rasele de câini cu pielea groasă (de exemplu, Shar-Pei) pot să nu fie întotdeauna corespunzătoare și uneori este necesară efectuarea unei biopsii cutanate.

- *Cheyletiella* spp., *Trombicula* spp. (acarieni chigger) și păduchi: examinarea microscopică a materialului rezultat în urma periajului blânii, a amprentării cu bandă de scotch și a raclatelor cutanate superficiale. De asemenea, *Cheyletiella* spp. și păduchii produc ouă care sunt atașate de firele de păr și care pot fi identificate prin trichografie.

- *Otodectes cynotis*: examinarea microscopică a secreției auriculare. Secreția apare adesea de culoare maroniu închisă și are aspect sfărâncios (de cafea măcinată), iar acarienii sunt albi și foarte mobili. Ocazional, acarienii auriculari se găsesc pe raclatele cutanate superficiale ce provin din alte locuri de pe corp.

Sarcoptes scabiei var. *canis* și *Cheyletiella* spp. poate fi puși în evidență cu dificultate. Din această cauză, pentru a exclude acești paraziți, poate fi necesar un răspuns la un tratament antiparazitar de încercare (de exemplu, selamectină, moxidectină, ivermectină, amitraz etc.). Un reflex pozitiv pino-podal a fost asociat cu prezența genului *Sarcoptes* și justifică instituirea unei terapii de încercare. Mai ales în condițiile în care acarienii sarcoptici sunt capabili să

Figura 4 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu trombiculoză. De obicei leziunile se manifestă ca erupție.

Figura 5 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu otoacarioză. Leziunile includ eritem, secreție de culoare maroniu închisă asemănătoare cafelei măcinată.

reacționeze în cruciat cu acarienii de praf din casă (APC) la testarea alergologică, la pacienții cu prurit intens este recomandată insistent o terapie de încercare.

Etapa 3 – Luarea în considerare a posibilității unei infecții stafilococice și a piodermitei de proliferare cu *Malassezia*

• Piodermita

Infecțiile bacteriene ale pielii cauzate de *Staphylococcus pseudintermedius* (SP) sunt frecvente la câinii cu DA. Leziunile tipice piodermitei superficiale, cum ar fi erupția papulopustulară și coleretele epidermice, sunt adesea suficient de caracteristice pentru a putea pune un diagnostic clinic doar pe baza aspectului macroscopic. Cu toate acestea, diagnosticul inițial trebuie confirmat prin examinarea probelor citologice, colorate cu Diff-Quik®, prelevate de pe piele prin frotiuri de impresie sau cu ajutorul benzilor de scotch. Cel mai probabil, probele provenite din pustulele înțepate vor avea rezultate definitive, în timp ce probele recoltate din papule și colerete epidermice pot fi mai puțin satisfăcătoare. Cultura bacteriilor aerobice și testarea sensibilității nu este indicată în fiecare

caz, dar dacă sunt îndeplinite condiții particulare (de exemplu, antecedente de tratament cu antibiotice, tratamentul inițial antibacterian adecvat nu a fost eficient, prevalență ridicată a SP meticilin-rezistent în zonă etc.), trebuie efectuată o cultură bacteriană cu antibiogramă. Culturile bacteriene pot fi efectuate în timp ce câinele se află sub tratament cu antibiotice sistemice.

În cele mai multe cazuri, piodermita stafilococică reprezintă o problemă secundară asociată bolilor pruriginoase și nepruriginoase de bază, cum ar fi DA canină, dar și altor alergii, precum și endocrinopatii. Piodermita produce adesea o modificare a nivelului general sau a modelului de distribuție a pruritului. În aceste cazuri, eliminarea piodermitei va determina dacă boala primară este în sine una pruriginoasă și care poate fi gravitatea acesteia, ca și modelul de distribuție al pruritului. În plus față de leziunile tipice ale piodermitei, câinii cu DA pot dezvolta o proliferare bacteriană care poate complica alte tipuri de leziuni. Prin urmare, pentru a caracteriza gradul de implicare bacteriană și pentru a gestiona infecția în mod

Figura 6 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu demodicoză. Leziunile includ alopecie focală, multi-focală sau generalizată, descumare, eritem, distribuții foliculare caracteristice, comedoane, furunculoză.

Figura 7 – Distribuția leziunilor cutanate și a pruritului asociate cu dermatita cu *Malassezia*. Leziunile includ eritem, solzi grași gălbui sau maronii, hiperpigmentație

corespunzător, este înțelept să se probeze o varietate de leziuni. Cu siguranță acest lucru trebuie să fie făcut ori de câte ori cazurile nu reacționează bine la terapiile „antialergice” sau atunci când sunt efectuate studii asupra DA canină.

• Dermatita cu *Malassezia*

Cel mai eficient test diagnostic pentru identificarea organismelor *Malassezia* este testul citologic din zonele cutanate afectate, cum ar fi pliurile cutanate, zonele cu lichenificare și seboree uleioasă (Fig. 7). *Malassezia pachydermatis* este un organism format din levuri înmugurite (cu diametru de 3–5 μm) prezentând o formă caracteristică ovală, de arahidă sau „păpușă rusească – Matroska”, care permite identificarea sa ușoară.

În general, semnele clinice asociate cu prezența citologică a levurilor reflectă o proliferare a acestora sau o infecție. Cu toate acestea, la câinii cu hipersensibilitate la *Malassezia*, puține organisme pot provoca prurit și leziuni cutanate asociate. Din acest motiv, un diagnostic de dermatită cu *Malassezia* trebuie să se bazeze pe constatări clinice și citologice și să fie confirmat printr-un răspuns la

tratamentul antifungic. Cultura fungică poate fi și ea efectuată, dar aceasta nu este folosită în mod obișnuit pentru diagnosticarea dermatitei cu *Malassezia*, deoarece au fost raportate rezultate fals negative ale culturilor. Prin urmare, în studiile realizate având ca subiect DA canină, prezența unui număr de organisme *Malassezia* trebuie să mandateze o terapie de testare pentru a determina ce rol joacă un număr scăzut de organisme *Malassezia* în provocarea pruritului la câine, sau dacă joacă vreun astfel de rol. **Etapa 4 – Se ia în considerare rolul reacțiilor cutanate de origine alimentară (RCA)**

Pruritul legat de alimente poate fi produs prin două mecanisme diferite: unul reprezentat de o reacție mediată neimunitară (intoleranță alimentară), celălalt reprezentat de o reacție mediată imunitară, care include hipersensibilitate IgE mediată (alergie alimentară). Deoarece reacțiile la componentele alimentare se pot prezenta din punct de vedere clinic ca o DA canină, sau pot servi drept factor de exacerbare a DA canine, câinii cu RCA nu se pot diferenția clinic de cei cu DA canină.

Prezența semnelor gastro-intestinale, cum ar fi diaree, vomă, tenesme, scaune moi, flatulență și un număr crescut de mișcări intestinale este observată mai frecvent în cazul DA canine indusă de alimente. În toate cazurile de DA canină care prezintă semne clinice pe parcursul întregului an, existența RCA poate fi exclusă doar prin teste eficiente de dietă de eliminare strictă, deoarece niciun test diagnostic comercial precis nu este disponibil în prezent. Acest lucru este important în special în studiile care evaluează medicamentele pentru tratamentul DA canine, deoarece DA indusă de alimente poate să nu răspundă bine la aceste medicamente, așa cum s-a prezentat în cazul corticosteroidelor. Din păcate, nu există diete care să-și fi dovedit eficacitatea în toate cazurile de RCA. Prin urmare, în unele cazuri, mai ales atunci când sunt prezente semne gastro-intestinale, pot fi necesare multiple teste de dietă până când se obține un control suficient al semnelor clinice.

În mod ideal, testul de dietă trebuie să fie efectuat printr-un regim alimentar având o sursă unică de proteină din care animalul nu a mai consumat. Din păcate, majoritatea dietelor comerciale disponibile conțin o gamă largă de ingrediente și subproduse, ceea ce face dificilă alegerea unui regim alimentar adecvat. Cele mai multe diete eliberate fără prescripție medicală, precum și unele diete de eliminare eliberate pe bază de prescripție medicală pot fi contaminate cu urme ale altor componente alimentare. Deși dietele hidrolizate sunt prezentate ca o opțiune alternativă, sursa lor de proteine se bazează fie pe pui, fie pe soia. Din acest motiv, unii câini alergici la carnea de pui și/sau la soia pot să nu răspundă la astfel de diete. Cei mai frecvenți trofoalergeni la câini sunt: carnea de vită, lactatele, produsele din pui și grâu, și într-un grad mai redus, soia, mielul, carnea de porc, peștele și porumbul.

Un test de dietă se realizează prin instituirea unui regim strict, cu o dietă comercială sau cu hrană menajeră care să conțină ca ingrediente o proteină hidrolizată sau nouă (de exemplu, carne de iepure, cangur, vânat, cal etc.). Utilizarea acestor proteine noi devine din ce în ce mai problematică, deoarece multe dintre acestea sunt acum disponibile în dietele comerciale care se eliberează fără ▶

Figura 8 – Distribuția comună a leziunilor clinice și a pruritului asociate cu DA canină și alergía alimentară

prescripție medicală. De asemenea, un studiu efectuat pe oameni a prezentat cum carnea de vânat reacționează încrucișat în vitro cu IgG bovin, în timp ce un alt studiu a raportat că până la 85% dintre câinii alergici la alimente pot reacționa negativ la carnea de vânat. Orice regim alimentar de eliminare trebuie să fie menținut exclusiv timp de cel puțin 8 săptămâni pentru a obține remisia clinică completă în majoritatea cazurilor. Dacă starea pacientului se îmbunătățește, regimul alimentar trebuie să continue pentru a determina dacă există un control complet sau doar unul parțial al semnelor clinice. Dacă un câine nu răspunde la un regim alimentar de eliminare comercial, trebuie să se efectueze a doua încercare, cu o dietă alcătuită din hrană menajeră. Dacă sunt corect alcătuite, regimurile alimentare alcătuite din hrană menajeră sunt considerate a fi cele mai restrictive diete din punctul de vedere al ingredientelor. Toate testele de dietă trebuie continuate până când medicul veterinar examinează câinele. Acest lucru este important, deoarece unii proprietari pot să nu recunoască un răspuns doar parțial sau să nu fie conștienți de prezența în continuare a leziunilor, atunci când starea câinelui pare să se îmbunătățească. Implicarea regimului alimentar este confirmată dacă există o recidivă a bolii clinice la reintroducerea regimului alimentar inițial. Clinicienii trebuie să fie conștienți de faptul că o complianță scăzută a proprietarului/pacientului reprezintă o problemă obișnuită. Obstacolele tipice în timpul unui test de dietă sunt: hrănirea cu alimente de la masa proprietarului, recompensele fabricate din pielea presată, tratamentele, medicația „ascunsă” în alimente, folosirea pastei de dinți aromate, administrarea medicamentelor în capsule de gelatină,

utilizarea medicamentelor aromate (de exemplu, AINS, antibiotice, comprimate masticabile contra dirofilariozei sau pentru prevenirea infestării cu purici) și câinii care mănâncă fecalele altor animale. Clienții trebuie să conștientizeze că și cantități foarte mici de alte alimente sau aditivi alimentari ingerați, chiar intermitent, pot împiedica un răspuns favorabil. Firimiturile de pe podea și chiar lingerea bolului gol folosit de alt animal de companie pot duce la un rezultat slab. Responsabilitatea clientului constă în a se asigura că animalul său de companie nu ingeră altceva, decât dieta și apa prescrise.

Dacă pruritul este încă prezent după finalizarea etapelor 1-4 ale diagnosticării, trebuie avut în vedere un diagnostic clinic de DA canină.

Interpretare detaliată a caracteristicilor clinice și a antecedentelor DA canine

Caracteristica clinică inițială a DA canine este pruritul, care poate include gratajul, frecarea, mestecarea, scărpănatul sau linsul, și/sau scuturarea capului. În funcție de alergenii implicați, pruritul poate fi sezonier (de exemplu, polen) sau non-sezonier (de exemplu, acarieni de praf, alimente). La început pruritul poate fi nelezional sau asociat cu leziuni primare ale pielii, cum ar fi eritem și ocazional papule (Tabelul 2).

În DA canină, cel mai frecvent afectate sunt fața, partea concavă a pavilionului urechii, zona ventrală, axilele, zona inghinală, zona perineală și extremitățile distale (Fig. 8), dar au fost identificate variații privind zonele corporale afectate de DA canină legate de anumite rase (tabelul 3, fig. 9). În stadiile mai cronice vor apărea leziuni cutanate secundare

(tabelul 2) cauzate de auto-traumatism, inflamație cronică și infecții secundare. Leziunile cutanate secundare tipice sunt reprezentate de excoriații, alopecie, lichenificare, hiperpigmentare, formare de crustă și seboree (Fig. 10a-c).

Un nou instrument care ajută la interpretarea concluziilor clinice atunci când medicul veterinar se confruntă cu un câine care prezintă prurit îl reprezintă aplicarea unor criterii clinice cunoscute sub numele de „criteriile Favrot” (tabelul 4). Acestea includ un set de criterii care au fost elaborate ca urmare a studierii unei serii numeroase de cazuri confirmate de DA canină. Utilizarea analizei statistice complexe a permis identificarea unui set de caracteristici clinice care au fost asociate cel mai frecvent cu DA canină. Analiza a relevat două seturi de criterii, care oferă diferite niveluri de sensibilitate și specificitate ale afecțiunii. Clinicienii pot folosi oricare dintre seturile care le satisfac cel mai bine nevoile. De exemplu, utilizarea unui set de criterii care oferă cea mai înaltă specificitate asigură, cu o mai mare probabilitate, posibilitatea ca un anumit caz să reprezinte de fapt DA canină. Cu toate acestea, setul ar exclude unii câini cu prurit care suferă totuși de boală. Un set care asigură cea mai mare sensibilitate este mai probabil să surprindă cazurile de DA canină, dar ar putea permite ca unii câini cu alte afecțiuni să fie clasificați drept atopici atunci când, de fapt, nu sunt. Indicații suplimentare privind aplicarea acestor seturi de criterii sunt prezentate în tabelul 4.

Este esențial să ne amintim că aceste criterii nu trebuie utilizate în mod izolat ca „test de diagnostic” pentru DA canină. Acestea trebuie aplicate alături de celelalte linii directe prezentate în această trecere în revistă. Cu alte cuvinte, acuratețea utilizării acestor criterii va fi mult îmbunătățită atunci când câinele a fost supus unei examinări minuțioase, așa cum este descrisă în secțiunea anterioară.

Testare alergologică

După ce s-a pus un diagnostic clinic de DA canină, în luarea deciziei dacă este necesar sau nu un test alergologic, mai mulți factori pot juca un anumit rol. Semnele clinice severe, durata semnelor clinice mai mult de 3 luni pe an și administrare insuficientă a terapiei

Ați auzit?

Există o modalitate mai ușoară de a trata otita externă.

Doar o doză.

- Antibacterian** (Florfenicol)
- Antiinflamator** (Furoat de mometazonă)
- Antifungic** (Clorhidrat de terbinafină)

NEPTRA®

Ușor de aplicat pentru confort și asigurarea respectării tratamentului într-o singură doză – administrată de tine.

Neptra® – tratarea otitei externe a devenit mai ușoară

Neptra este o nouă opțiune eficientă în tratarea otitei externe acute la câini și prima soluție otică ce se va administra într-o singură doză, de către medicul veterinar. Este un recipient unidoză cu volumul de 1 ml, potrivit pentru toate rasele și mărimile, Neptra oferă un control complet asupra efectuarilor corespunzătoare a tratamentului otitei externe.

Neptra®: o nouă opțiune de tratament pentru otita externă care asigură respectarea proprietarului

Eficient:

- Neptra® este indicată pentru tratamentul otitei externe la câini, asociată cu infecții mixte cu tulpini sensibile de bacterii (*Staphylococcus pseudintermedius*) și fungi (*Malassezia pachydermatis*), agenți patogeni frecvent asociați cu otita externă.⁵ Conține un antibiotic cu spectru larg - florfenicol și un antifungic - terbinafină.
- Florfenicolul este un antibiotic de primă linie adecvat pentru tratamentul local al otitei externe.⁶

- Neptra are un efect antiinflamator și antipruritic puternic, obținut o dată cu includerea glucocorticoidului furoat de mometazonă, oferind o ameliorare rapidă și binevenită a disconfortului cauzat de otita externă.

De încredere:

- Doza unică de Neptra se administrează de către medicul veterinar, ceea ce înseamnă că orice incertitudine privind responsabilitatea proprietarului în tratarea otitei externe este eliminată.

Referințe: 1. Dog Owner Compliance Evaluation. June 2019, n=2000 dog owners from FR/IT/ES/DE/NL/BE/UK/AU 2. Angus J C. Otic cytology in health and disease. Vet Clinics of North America. Small Animal; 2004; 34, 411-424 3. Tim Nuttall. Successful management of otitis externa. In Practice, May 2016. Volume 38, Issue Suppl 4. Boda F, et al. Evaluation of owner compliance with topical treatment of acute otitis externa in dogs: A comparative study of two auricular formulations. Intern J Appl Res Vet Med. Vol 9, No 2, 2011 5. Blake JD, Kel DD, Kwachka KD, Palma KP, Schofield JD. Evaluation of a single-administration otic topical treatment for canine otitis externa: a randomised trial. Veterinary Record Open. 2017; 4:e000219 6. Sue Paterson. The use of antibiotics and antimycotics in otitis. UK Vet Companion Animal. (23), 11, 608-613

Neptra® picături auriculare, soluție pentru câini. O doză (1 ml) conține substanțe active: Florfenicol 16,7 mg, Clorhidrat de terbinafină 16,7 mg (echivalent cu bază de terbinafină: 14,9 mg), Furoat de mometazonă 2,2 mg. Excipienți: carbonat de propilen, propilen glicol, etanol (90%), macrogol 8000, apă purificată. **Indicații:** Pentru tratamentul otitei externe acute la câini sau exacerbări acute ale otitei recurente determinate de infecții mixte bacteriene cu tulpini sensibile la florfenicol (*Staphylococcus pseudintermedius*) și fungi, sensibili la terbinafină (*Malassezia pachydermatis*). **Contraindicații:** Nu se utilizează în cazurile de hipersensibilitate la substanțele active, la alți corticosteroizi sau la oricare dintre excipienți. Nu se utilizează în caz de perforare a membranei timpanice. Nu se utilizează în caz de demodicoză generalizată la câini. Nu se utilizează la animale gestante sau de reproducție. **Atenționări speciale:** Citii prospectul înainte de utilizare. Se eliberează numai pe bază de rețetă veterinară. Administrarea de către un medic veterinar sau sub supravegherea atentă a acestuia. **Reacții adverse:** Vocalizare, scuturarea capului și durerea la locul aplicării la scurt timp după aplicarea produsului au fost raportate foarte rar în raportările spontane (farmacovigilență). Ataxia, tulburarea urechii interne, nistagmus, vomă, eritem al locului de aplicare, hiperactivitate, anorexie și inflamația locului de aplicare au fost raportate foarte rar în raportările spontane (farmacovigilență). **DEȚINĂTORUL AUTORIZAȚIEI DE COMERCIALIZARE:** Bayer Animal Health GmbH, 51368 Leverkusen, Germania. Toate informațiile prezentate se bazează pe fișul caracteristicilor produsului (fICP) din UE. Vă rugăm să consultați RCP local sau informațiile locale despre produs pentru informații complete. Este posibil ca Neptra® să nu fie disponibil în toate țările, iar în unele țări poate să fie comercializat sub o denumire comercială diferită.

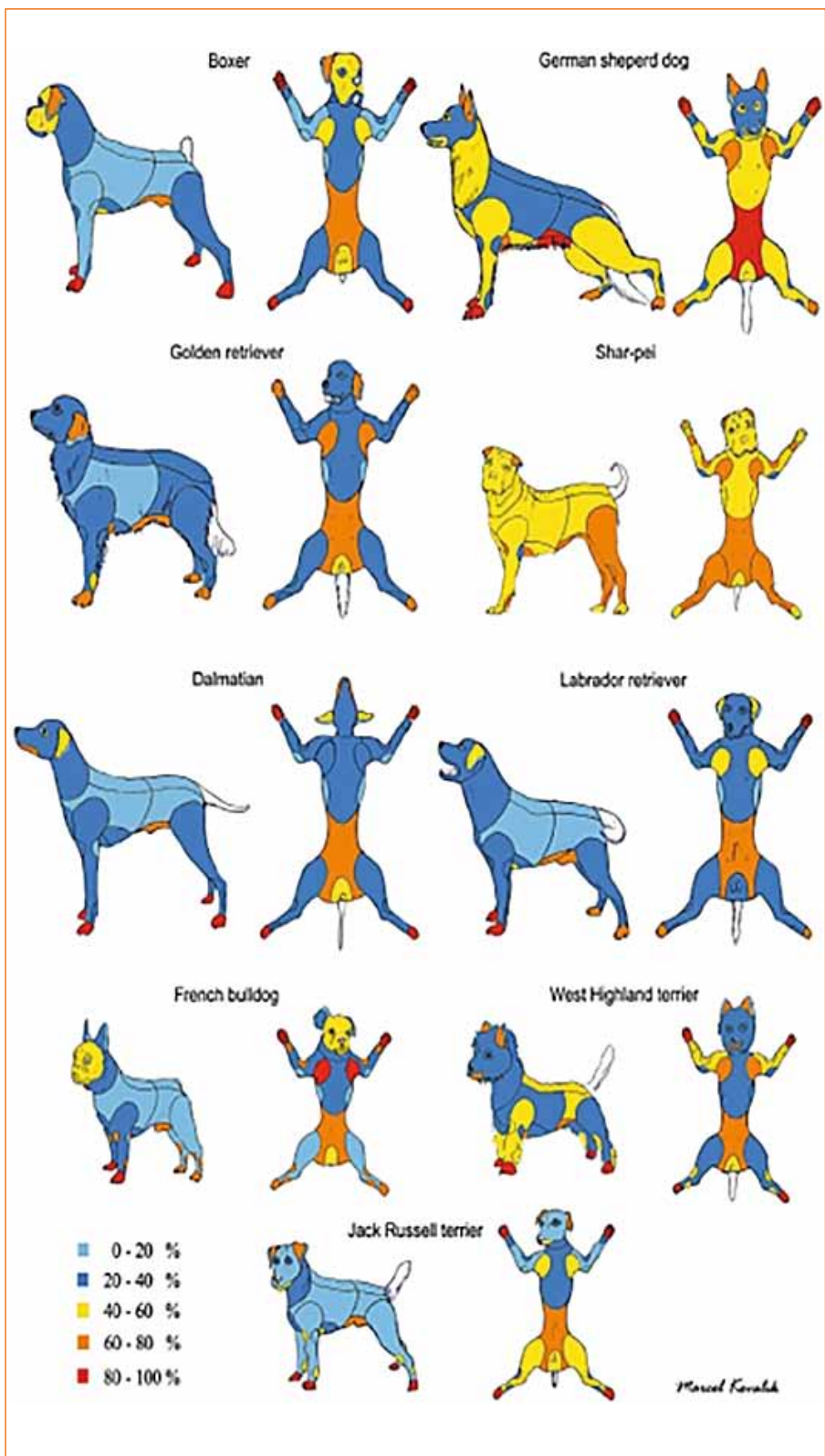

Figura 9 – Siluete de câini atopici din rasele: Boxer, Ciobănesc german, Golden retriever, Shar-pei, Dalmatian, Labrador retriever, Bulldog francez, Terrier alb West Highland și Terrier Jack Russell (în această ordine). Fiecare culoare corespunde procentului de animale afectate

◀ simptomatice, datorită efectelor secundare a medicamentele utilizate și/ sau a complianței scăzute a proprietarului, justifică în majoritatea cazurilor testarea alergologică. Testele alergologice pot fi efectuate prin IDR (intradermoreacția) și ASIS (determinarea de IgE specific fiecărui alergen). Ambele teste nu sunt recomandate ca teste de screening și trebuie utilizate numai pentru confirmarea diagnosticului clinic de DA canină. Rezultatele acestor teste sunt, de asemenea, utilizate pentru identificarea celor mai incriminați alergeni pentru a formula o imunoterapie specifică alergenului (ASIT). Deși, în rândul dermatologilor, IDR este considerată metoda de diagnostic preferată, ASIS prezintă mai multe avantaje față de IDR, cum ar fi: nu prezintă risc pentru pacient (nu necesită sedare), este mai puțin traumatizantă (nu este necesară repetarea injectiei), este mai convenabilă (nu este nevoie de tuns, consumând mai puțin timp) și prezintă un risc mai scăzut de interferență a medicamentelor cu rezultatele testelor (terapie antiinflamatorie/ antipruriginoasă concomitentă). Cu toate acestea, ASIS măsoară doar IgE specifice alergenului circulant, nu ia în considerare alte căi alergice și prezintă adesea reacții pozitive la câinii care nu sunt alergici.

IDR și ASIS încă nu sunt standardizate și se suspectează că pot apărea rezultate fals pozitive și fals negative. Se estimează că între 10 și 30% dintre câinii cu o DA canină confirmată clinic pot prezenta un rezultat negativ al IDR. Acest procent ridicat de rezultate fals negative se poate datora mai multor factori, incluzând tehnica necorespunzătoare, concentrația prea mică a alergenilor din teste, interferența medicamentelor, factorii gazdă intrinseci, selecția incorectă a alergenilor, IDR efectuat la prea mult timp după (> 60 de zile) sau în perioada de vârf a alergiei sezoniere și prezența unei afecțiuni numită „atopic-like dermatitis” (dermatită atopică fără alergie demonstrată).

Dermatita atopică fără alergie demonstrată este, din punct de vedere clinic, identică cu DA canină, dar răspunsul IgE la aeroalergeni sau la alte tipuri de alergeni nu poate fi documentat. Cu toate acestea, într-un studiu recent, afecțiunea a fost asociată cu o reacție la alimente mediată de limfocite. Deși este cunoscut

Figura 10 a, b, c – Distribuție tipică a leziunilor cutanate secundare la un Terrier alb West Highland

faptul că la oameni vârsta și anotimpul pot influența ASIS, aceste constatări nu au fost bine puse în evidență la câini.

Ambele metode de testare sunt foarte diferite și nu sunt standardizate, ceea ce duce inevitabil la o corelație slabă între ambele teste. Cu toate acestea, rata de succes a ASIT bazată pe ASIS vs. IDR nu este semnificativ diferită. În cele din urmă, este important să ne amintim că, deși există puține informații, au fost raportate reacții încrucișate între alergeni asociați, de exemplu, praful de casă și acarienii de depozitare. Pe baza acestei probleme, este important să se stabilească dacă un câine este într-adevăr expus la alergenul/alergenii la care a reacționat.

Interpretarea adecvată a acestor rezultate ale testului, împreună cu antecedentele clinice și prezentarea clinică, poate fi complexă și necesită mult timp. Din acest motiv se recomandă o trimitere către un veterinar experimentat în dermatologie.

Testare intradermică

IDR reprezintă o măsură indirectă a reactivității mastocitare cutanate datorată prezenței IgE. Selecția corespunzătoare a alergenilor pentru testare este fundamentală pentru a obține rezultate fiabile ale IDR. De fapt, alergeni, în principal polenurile, sunt supuși unei mari variabilități geografice. Astfel, este important ca medicii veterinari care efectuează IDR să identifice alergeni prezenți în regiunea în care trăiesc pacienții. Informații despre alergeni relevanți pot fi obținute contactând dermatologii veterinari, școlile veterinare și medicale, laboratoarele specializate în alergii, manualele, alergologii umani locali etc. Din când în când, rezultatele globale ale IDR trebuie evaluate și alergeni care nu prezintă o reacție, pot fi înlocuiți cu alți alergeni importanți. De

asemenea, concentrația testului intradermic poate fi ajustată, deoarece de-a lungul timpului, au fost sugerate diferite concentrații de testare (tabelul 5).

Odată diluați, alergeni sunt relativ stabili și pot fi depozitați în flacoane de sticlă până la 8 săptămâni și în seringi din plastic până la 2 săptămâni, la 4°C. Soluțiile de testare trebuie scoase din frigider chiar înainte de efectuarea IDR, dar cu timp suficient de lung înainte, pentru ca acestea să atingă temperatura

camerei. Așa cum am mai menționat, selectarea alergenilor pentru testare trebuie să se facă pe baza prevalenței alergenilor într-o regiune geografică specifică. Cu toate acestea, selectarea alergenilor pentru testare se bazează adesea pe preferința și experiența personală și poate varia semnificativ de la un dermatolog la altul, chiar și în cadrul aceleiași regiuni geografice.

Injectiile intradermice pentru IDR sunt efectuate cel mai frecvent în zona toracală laterală, după ce părul a fost ușor tuns și au fost marcate locurile de injectare (la o distanță minimă de 2 cm una de alta). În mod obișnuit, un volum de 0,05 - 0,1 ml din fiecare concentrație pentru testare este injectat intradermic și evaluat după 15-20 minute. Reacția la fiecare loc de injectare va fi comparată cu cea de control pozitivă (fosfat de histamină) și negativă (ser fiziologic cu fenol). Reacția poate fi citită subiectiv și/sau obiectiv. În primul caz, se va

Tabel 2 – Caracteristicile dermatologice cheie ale bolilor pruriginoase canine

Prurit alezional	Poate fi observat în stadiile incipiente ale alergiei sau când începe boala sezonieră. Această punere în evidență a pruritului în zone fără leziuni poate apărea în cazuri de DA canină în orice moment al dezvoltării maladiei, în special în cazurile care prezintă recurențe sau a celor ce ies din remisie.
Leziuni cutanate primare	
Eritem	Poate fi observat cu majoritatea diferențelor de mai sus, dar păduchii și Cheyletiella nu provoacă de obicei eritem. Demodicoza este extrem de variabilă - pielea poate fi sau nu inflamată.
Papule	Asociate cu înțepături de purici, scabie, trombiculoză, hipersensibilitate la înțepătura de insecte, piodermita stafilococică, dermatită atopică, reacție alimentară cutanată adversă și dermatită de contact. Câinii cu DA pot avea mici papule fără cruste, cu excepția cazului în care există boli concurente.
Pustule	Cel mai frecvent asociate cu piodermitele stafilococice
Leziuni cutanate secundare	
Colerete epidermale	Cel mai frecvent asociate cu piodermitele stafilococice
Cruste	Cel mai frecvent asociate cu infecții secundare și excoriații
Colorare salivară	Indică o lingere excesivă și este adesea asociată cu genul <i>Malassezia</i>
Excoriații	Traumatism auto-indus de grataj ca urmare a pruritului sever
Alopecie	Poate fi datorat auto-traumatismului sau foliculitei (piodermită superficială, demodicoză și dermatofitoză)
Lichenificare	Indică prurit cronic, inflamație și este asociată frecvent cu infecții secundare
Hiperpigmentare	Indică prurit cronic. Alergiile și <i>Malassezia</i> sunt cauzele cele mai frecvente și rezultă decolorarea întunecată a pielii. În unele cazuri, pigmentarea albastru-cenușie este asociată cu demodicoză.

◀ lua în calcul evaluarea intensității și/ sau a mărimii eritemului, a turgescenței și/ sau a formării de papule, în timp ce pentru evaluarea obiectivă se măsoară diametrul mediu al zonei de eritem sau a formării de papule. Cu toate acestea, nu au fost observate diferențe semnificative în cazul în care cele două metodologii au fost comparate între ele. Prin convenție, o reacție la un alergen este considerată a fi pozitivă atunci când papula formată este cel puțin egală sau mai mare decât media dintre reacția matorului negativ și cel pozitiv. Dacă se utilizează evaluarea subiectivă, reacția de matorului pozitiv va presupune un grad convențional de 4, în timp ce reacția matorului negativ va fi notată cu 0. O reacție la un alergen este considerată a fi pozitivă dacă este notată cu 2 sau mai mult.

Mulți matori pozitivi au fost testați pentru IDR la câini; dintre aceștia, cel mai fiabil s-a dovedit a fi fosfatul de histamină. În Europa, histamina a fost utilizată la o diluție de 1: 10.000 w/v (0,1 mg/ml) în timp ce în SUA, la o diluție de 1: 100.000 w/v (0,01 mg/ml); cu toate acestea, s-a sugerat că soluția mai concentrată (1: 10.000) poate produce o reacție cutanată pozitivă mai puternică. Matorul negativ trebuie să conțină soluția care este utilizată pentru a dilua alergenii pentru IDR; în general, aceasta este soluția de ser fiziologic având fenolul drept conservant.

Testarea serologică pentru punerea în evidență a IgE specifice alergenului

Mai multe teste, bazate în mare parte pe faza solidă a testului ELISA, au fost analizate pentru IgE seric atât în medicina umană cât și în cea veterinară. Aceste teste sunt utilizate pentru a detecta anticorpi IgE specifici împotriva unei palete de alergeni (de exemplu, polen, mușcăi, HDM și alergeni epidermici) considerată relevantă pentru pacient. În ultimele decenii, detectarea IgE seric s-a făcut folosind IgE anti-căni monoclonal, monoclonal mixt sau policlonal. Cu toate acestea, datorită sensibilității și specificității mai mari a unui anticorp monoclonal, utilizarea anticorpilor policlonali anti-IgE canini a scăzut semnificativ. Un alt test veterinar care folosește un fragment recombinant unic din porțiunea extracelulară a subunității alfa a receptorului ▶

Tabel 3 – Locuri suplimentare de pe corp implicate în DA canină la anumite rase

Dalmațian	Buze
Buldog francez	Pleoape, suprafețe de flexură
Ciobănesc german	Coate, membre posterioare, torace
Shar-pei	Torace, suprafețe de flexură, zona dorso-lombară
Terrier alb West Highland (WHWT)	Zona dorso-lombară, buze, suprafețe de flexură
Boxer	Urechi

Tabel 4 – Criteriile Favrot

	UTILIZARE	FIABILITATE
Set 1:	Utilizat pentru studii clinice și criteriile adaptate în funcție de obiectivul studiului.	5 criterii:
1. Vârsta la debut < 3 ani	Dacă este necesară o specificitate mai mare, trebuie îndeplinite 6 criterii (de exemplu, studii asupra medicamentelor cu potențial adverse)	Sensibilitate 85,4%
2. Mod de viață, mai ales în interior	Dacă este necesară o sensibilitate mai mare, trebuie îndeplinite 5 criterii (de exemplu, studii epidemiologice)	Specificitate 79,1%
3. Prurit care răspunde la tratamentul cu corticosteroizi		
4. Infecții cronice sau recurente provocate de levuri		6 criterii:
5. Membrele anterioare afectate		Sensibilitate 58,2 %
6. Pavilioanele urechilor afectate		Specificitate 88,5 %
7. Marginile urechii neafectate		
8. Zona dorso-lombară neafectată		
Set 2:	Utilizat pentru evaluarea probabilității diagnosticului de DA canină	5 criterii:
1. Vârsta la debut < 3 ani	Trebuie îndeplinite 5 criterii	Sensibilitate 77,2 %
2. Habitat preponderent în casă	Nu se utilizează singur pentru diagnosticul de DA canină și exclude bolile asemănătoare	Specificitate 83 %
3. Prurit „alezional” la debut		6 criterii:
4. Membrele anterioare afectate		Sensibilitate 42%
5. Pavilioanele urechilor afectate		Specificitate 93,7%
6. Marginile urechii neafectate		
7. Zona dorso-lombară neafectată		

SKYLA VB1 este un analizor multiparametru veterinar conceput sa ofere solutii de ultima generatie pentru un diagnostic de maxima performanta in cadrul clinicilor si cabinetelor veterinare precum si pentru cresterea profitabilitatii acestora.

- Peste 30 de parametri**
- Testare in 15 min**
- Doar 220 µl - microproba**
- Rezultate de incredere**

Parametrii disponibili singulari, dubli sau in paneluri:
ALB, ALP, ALT, AST, AMY, BUN, CREA, GLU, TBIL, GGT, NA, K, CL, CA, PHOS, MG, TP, CPK, CHOL, TRIG, UA, T4, BA, TCO2, LAC, FRU, LIPA, UCRE, UPRO, UPC#, GLOB#, AGAP#, A/G#, B/C#, NA/K#

Analizor All-in-One

- **Centrifuga incorporata**
- **Usor de transportat**
- **Biochimie**
- **Electroliti**
- **Endocrinologie**
- **Urina**

NOVA GROUP INVESTMENT
Otopeni, Romania
0314.253.515
0784.278.108
vet@novagroup.ro
www.skyla.com.ro

Distribuitor national autorizat

Tabel 5 – Concentrații recomandate ale IDT pentru majoritatea furnizorilor de alergene

CONCENTRAȚII RECOMANDATE ALE IDT PENTRU MAJORITATEA FURNIZORILOR DE ALERGENE	DILUȚIA RECOMANDATĂ A ALERGENULUI PENTRU IDT	DILUȚIA RECOMANDATĂ REVIZUITĂ A ALERGENILOR PENTRU IDT
Histamină	1: 100.000 w/v	1:10.000 w/v
Polenuri și mucegaiuri	1.000 PNU/mL	1.000 la 8.000 PNU/mL
Acarieni de praf individuali	250 PNU/mL sau 1:50.000 w/v	100–200 PNU/mL (D. pteronyssinus) 75 PNU/mL (D. farina, Tyrophagus putrescentiae, și Lepidoglyphus destructor)
Extrakte epidermice	250–500 PNU/mL	Cel puțin 1.250 PNU/mL 300 PNU/mL (scuame umane)
Insecte	1.000 PNU/mL	Cel puțin 1.750 PNU/mL
Extract integral de purici	1:1.000 w/v	1:500 w/v

PNU Unități de azot proteic, w/v raport greutate la volum, DM acarieni de praf, D dermatofagoide, Extrakte epidermice: păr, lână, pene și scuame.

uman de înaltă afinitate pentru IgE (FcεR1α) a demonstrat o afinitate înaltă pentru IgE canină și o lipsă de reactivitate încrucișată cu IgG. Două versiuni ale testului imunodot utilizat în clinică, Allercept E-screen® au fost validate pentru detectarea IgE specifice alergenului în seruri canine. Acest test a fost utilizat ca test de screening pentru a ghida medicul veterinar să determine posibilitatea efectuării unei paletă complete de ASIS sau IDR folosind amestecuri de alergeni la purici, acarieni de casă și polen. Testul imunodot Allercept E-screen® a fost capabil să prezică cu o mare probabilitate dacă o IDR și/sau ASIS va fi negativă sau pozitivă. Cu toate acestea, testul este unul de screening care utilizează un alergen mixt, ce nu permite identificarea alergenului cauzal și, în consecință, nu înlocuiește complet testarea prin IDR sau ASIS. În prezent, multe alte companii oferă teste serologice specifice alergenului, dar un studiu recent prezintă faptul că rezultatele testelor nu sunt puse de acord între laboratoare. **IDR și ASIS reprezintă teste de încredere pentru identificarea reacțiilor adverse alimentare canine?**

Multe laboratoare oferă o paletă de IgE specifice trofoalergenilor, în ciuda faptului că mai multe studii au sugerat că IDR și ASIS nu sunt de încredere în diagnosticarea RCA. IDR, de exemplu, are o sensibilitate foarte scăzută (10–33%) și o specificitate variabilă ridicată (50–95%). Astfel, merită să întărim conceptul potrivit

căruia IDR și ASIS nu ar trebui utilizate pentru a pune un diagnostic de RCA.

Unele rezultate promițătoare au fost obținute prin teste epicutanate (patch test) pentru componentele alimentare, dar în acest moment, metoda de testare se află într-un stadiu experimental și va necesita o evaluare mai aprofundată.

Orice medicament interferează cu IDR și / sau ASIS?

Atunci când se efectuează o IDR, trebuie să fie luată în considerare cu atenție administrarea medicamentelor care pot inhiba eliberarea histaminei și, eventual, a altor mediatori inflamatori, care determină rezultate fals negative. De fapt, antihistaminicele, glucocorticoizii, compuşii progestativi, agoniştii adrenergici β2, bronhodilatatoarele, antidepressivetricele pot interfera cu IDR. Dimpotrivă, ketoconazolul, acizii graşi esenţiali, ciclosporina și oclacitinibul par să interfereze mai puțin cu IDR. În mod similar, unele sedative nu trebuie utilizate pentru tranchilizarea pacientului, cum ar fi oxymorfona, ketamina/diazepamul, acepromazina și morfina. Dimpotrivă, clorhidratul de xilazină, medetomidina (dexmedetomidina), tiletamina/zolazepamul, tiamilalul, halotanul, izofluoranul și metoxifluoranul pot fi utilizate în siguranță. Recomandările privind utilizarea propofolului pentru IDR sunt încă controversate. Într-un studiu, propofolul a redus reacția la histamină, în timp ce într-un

studiu mai recent, efectuat pe câini atopici, reacțiile IDR au fost ameliorate.

O trecere în revistă recentă, bazată pe dovezi, a evaluat timpul de așteptare pentru IDR și ASIS a medicamentelor antiinflamatoare utilizate frecvent. Deși timpii de așteptare pot varia în funcție de durata tratamentului, de dozare și de tipul de medicamente, pentru medicamente antiinflamatoare obișnuite au fost sugerate următoarele perioade de așteptare:

IDT: antihistaminice (7 zile), glucocorticoizi orali cu durată scurtă de acțiune (14 zile), glucocorticoizi injectabili cu durată lungă de acțiune (cel puțin 28 zile), glucocorticoizi topici (14 zile), ciclosporină (probabil nu este necesar), pentoxifilină (nu este necesar).

ASIS: antihistaminice (probabil nu este necesar), glucocorticoizi orali cu durată scurtă de acțiune (nu este necesar), glucocorticoizi injectabili cu durată lungă de acțiune (<28 zile), glucocorticoizi topici (nu este necesar), ciclosporină (nu este necesar).

Această revizuire prezintă faptul că DA canină este o boală complexă, care poate fi adesea asociată cu alte boli pruriginoase. Din cauza lipsei unui test alergologic comercial precis pentru diagnosticarea DA canine, este necesar un diagnostic clinic bazat pe excluderea altor posibile dermatoze pruriginoase și de aplicarea criteriilor Favrot. Deoarece RCA adesea nu se poate diferenția de DA canină, sunt necesare încercări/teste alimentare de eliminare efectuate în mod corespunzător, ori de câte ori există prurit peren și/sau semne gastrointestinale concurente. Testele alergologice trebuie utilizate numai după ce a fost pus un diagnostic clinic de DA canină, cu scopul principal de identificare a potențialelor alergene cauzale care pot fi evitate sau tratate prin ASIT. Sunt necesare mai multe cercetări pentru a evalua în continuare variațiile fenotipice ale DA canină printre alte rase, pentru a evalua alergenele care implică anumite zone ale corpului și pentru a îmbunătăți metodele de testare. (Traducere și adaptare după articolul scris de Patrick Hensel, Domenico Santoro, Claude Favrot, Peter Hill and Craig Griffin - BMC Veterinary Research, 2015, 11:196) ■

WELL TEST

Fast and accurate

Teste rapide de diagnostic veterinar pentru depistarea diferitelor afecțiuni la animalele de companie

TESTE CAINI

- Canine Distemper Virus Ag Test CDV Ag
- Canine Distemper Virus Ab Test CDV Ab
- Canine Parvovirus Ag Test CPV Ag
- Canine Parvovirus Ab Test CPV Ab
- Canine Coronavirus Ag Test CCV Ag
- Canine Adenovirus Type - II Ag Test CAV Ag
- Canine Influenza Virus Ag Test CIV Ag
- Canine Brucella LPS Test C. Bru-LPS
- Canine CRP Test cCRP
- Canine Parvo - Distemper CPV + CDV Ab
- Canine Leishmania Ab + Canine Erlichia Ab
- Canine Leishmania Ab + Canine Erlichia Ab + Canine Heartworm Ag
- Canine Leishmania Ab + Canine Erlichia Ab + Canine Heartworm Ag + Canine CRP
- Canine Leishmania Ab + Canine Erlichia Ab + Canine Heartworm Ag + Canine Distemper Ab
- TESTE RAPIDE LEISHMANIA + DIROFILARIA + EHRlichia + ANAPLASMA
- Teste rapide PARVO+CORONA+GIARDIA
- Teste rapide LEISHMANIA
- Teste rapide DIROFILARIA
- Teste rapide EHRlichia
- Teste rapide DISTEMPER+ADENOVIRUS
- Teste rapide PARVO+CORONA
- Teste rapide EHRlichia-ANAPLASMA

TESTE FELINE

- Feline Coronavirus Ag Test FCoV Ag
- Feline Calicivirus Ag Test FCV Ag
- Feline Infectious Peritonitis Ag Test FIPV
- Feline Herpes virus Ag Test FHV Ag
- Toxoplasma Gondii Ag Toxo Ag
- Toxoplasma IgG IgM Toxo IgG IgM
- Rotavirus Ag Rota Antigen
- Teste rapide FeLV-FIV
- Teste rapide GIARDIA
- Teste rapide PANLEUCOPENIA FELINA

Va rugam sa ne contactati pentru orice test de diagnostic necesar in activitatea clinicii Dvs. la coordonatele de mai jos:

➤ RAPIDE 0788.566.836
➤ PRECISE comenzi@welltest.ro
➤ FIABILE www.welltest.ro

Viața și opera ctitorului științei veterinare moderne din România, profesorul Paul Riegler (1867-1936) – partea I

● Prof. univ. DVM, PhD, CURCĂ DUMITRU – Facultatea de Medicină Veterinară din București;
Membru titular CRIFST/DIS al Academiei Române; Profesor de Onoare al Universității Agrare de Stat din Moldova

Familia Riegler este de origine franceză și anume din Besançon, cunoscută sub numele de Rigéser. Membrii familiei, fiind hughenoti, se refugiază în anul 1685 în Germania, în urma revocării de către Ludovic al XIV-lea a Edictului de la Nantes (emis de Regele Henric al IV-lea, la data de 13 aprilie 1598). Ulterior, unul dintre predecesori ajunge la Kiev, la începutul secolului al XIX-lea și de aici la Iași. Bunicul lui Paul Riegler, și anume George Melhior Riegler, care s-a născut și a trăit în Ucraina, având 14 copii din două căsătorii, s-a stabilit la Roman în jurul anului 1850. Unul dintre fiii acestuia, anume **Georges Eduard Riegler**, care se născuse la Berdicev-Ucraina în anul 1828, a venit împreună cu tatăl său în Moldova, apoi se stabilește la Roman (oraș atestat documentar din 1392), fiind tehnician la o fabrică de bere. Se căsătorește cu Paulina

● Paul Riegler (1867-1936)

Wissner, având opt copii, al șaptelea fiind Paul Riegler.

Primii doi frați au fost gemeni, Emanuel și Mauriciu. Ei urmează, la fel ca Paul, Școala Primară și Gimnaziul din orașul Roman (Fig. 1). Emanuel studiază medicina la Viena, precum și fratele său geamăn Mauriciu. După absolvire, Emanuel activează în cadrul Facultății de Medicină din Iași, ajungând profesor universitar de terapeutică, fiind considerat fondatorul învățământului chimiei. A avut lucrări de referință în medicina mondială și a pus la punct metoda de dozare a ureei și a acidului uric din lichidele biologice.

În schimb, Mauriciu revine în orașul natal, Roman, unde a funcționat ca profesor de științe fizice la Liceul „Roman Vodă” din orașul Roman (Fig. 2), fiind totodată un animator al vieții culturale din urbea moldavă. A fost deputat și senator, iar între anii 1905-1907 a fost primarul orașului Roman.

Paul Riegler, născut la 11 decembrie 1867, intră în școala primară în anul 1876. După absolvirea școlii primare, intră în anul 1880 la gimnaziul „Roman Vodă” din orașul Roman. Atât în școala primară cât și la gimnaziu, s-a comportat ca un elev eminent astfel că, în clasa I de gimnaziu, a fost clasificat primul din 51 elevi (Fig. 3 și Fig. 4).

În anul terminării gimnaziului, 1888, tatăl său moare, iar Paul se înscrie la Școala Superioară de Medicină Veterinară, pe care o absolvă în 1893.

La examenul de licență, Paul Riegler prezintă teza de doctorat intitulată: „Cercetări bacteriologice în diagnoza morvei” (Fig. 5), executată atât în laboratoarele Institutului de Patologie Comparată și Bacteriologie, al cărui director era profesorul Victor Babeș (Fig. 6), precum și în Clinica de Boli Infecțioase

de la Școala Superioară de Medicină Veterinară, al cărui titular era profesorul Gheorghe Perșu (Fig. 7).

La susținerea tezei de doctorat, președintele juriului de promoție a fost prof. Gheorghe A. Perșu, iar membri au fost profesorii: Alexandru Locusteanu, Constantin Gavrilescu, Paul Oceanu și Constantin N. Vasilescu.

În perioada studenției sale, în Occidentul Europei, știința a progresat prin operele lui Pasteur și Koch, iar în România era dominată de personalitatea lui Victor Babeș care, în anul 1885, elaborează împreună cu Cornil, manualul intitulat: „Bacteriile și rolul lor anatomo-histopatologic în maladiile infecțioase”. Numeroase generații de studenți de la medicina veterinară au urmat cursurile de patologie și bacteriologie ale prof. Victor Babeș.

Institutul de Patologie Experimentală și Bacteriologie din București, cel mai vechi institut științific medical din România, a fost fondat de prof. Victor Babeș la 28 aprilie 1887. A fost înființat prin Legea nr. 1197 publicată în „Monitorul Oficial” nr. 21/28.04.1887 și a funcționat în fostul Palat al Brâncovenilor care, un timp, a fost și reședința domnească a lui Gheorghe Bibescu Vodă.

În anul 1899, Institutul s-a mutat în noua sa locație, special construită, din Splaiul Independenței nr. 99-101, Sector 5, București. În cadrul Institutului de Patologie și Bacteriologie a funcționat și „Institutul Antirabic” care își începe activitatea în 1888, fiind al treilea din lume, iar introducerea tratamentului antirabic urma la mai puțin de 3 ani de la aplicarea acestuia pe om, la Paris, de către Louis Pasteur (6 iulie 1885).

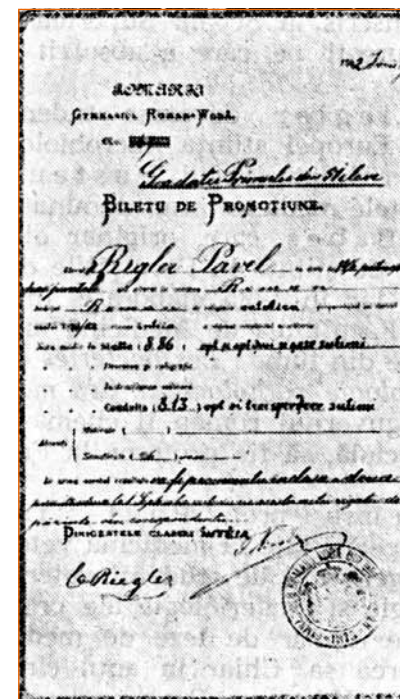
Institutul a fost conceput ca o școală practică superioară pentru toți cei din domeniul sanitar, un institut medical

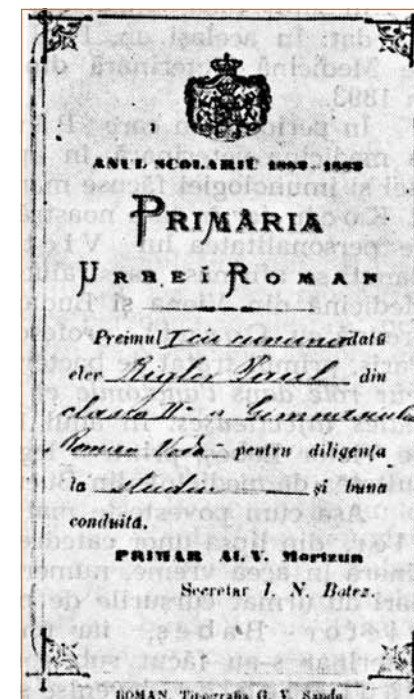
● Figura 1 – Clădirea în care a funcționat Gimnaziul „Roman Vodă”, începând din 30 septembrie 1872 până în 1899. Ulterior, clădirea a deservit Spitalul Militar Roman (Casa Mareșal Prezan)

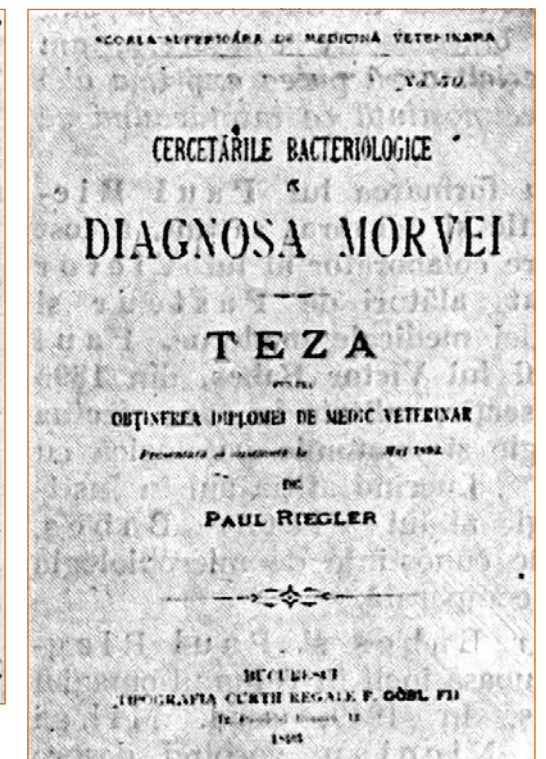
● Figura 2 – Clădirea în care funcționează, începând din anul 1899, gimnaziul „Roman Vodă”, actualmente Colegiul Național „Roman Vodă” din municipiul Roman, Județul Neamț

● Figura 3 – Certificatul școlar de la Gimnaziul „Roman Vodă”, clasa I, 1881-1882: Pavel Riegler „gradatu primul” din 51 elevi cu media 8,86. Actul este semnat și de tatăl său, Eduard George Riegler.

● Figura 4 – Certificatul școlar din anul 1882-1883 de la Gimnaziul „Roman Vodă”, clasa a II-a, aparținând lui Riegler Paul, Premiul I, cu cunună, acordat de Primăria orașului Roman

● Figura 5 – Teza de doctorat intitulată „Cercetări bacteriologice în diagnoza morvei” susținută în anul 1893

complex, asemenea Institutului „Pasteur” din Paris, având următoarele secții:

- Secția I pentru „cercetarea bolilor infecțioase la om”, denumită ulterior „secția de bacteriologie și anatomie patologică”, condusă o perioadă de Gh. Marinescu;
- Secția a II-a pentru „cercetarea bolilor infecțioase ale animalelor”, condu-

să succesiv de medicii veterinari: dr. Constantin Starcovici; dr. Ion Șt. Furtună, dr. P. Riegler.

- Secția a III-a de „chimie patologică și biologică”, condusă de Aurel Babeș, doctor în chimie, fost elev al lui Bunsen, la Heidelberg; conferențiar la Școala Superioară de Medicină Veterinară;

- Secția a IV-a pentru „tratamentul antirabic” (Institutul antirabic), condusă de doctorul Emil Pușcaru.

Primii șefi de secție, medici veterinari, ce au condus succesiv Secția a II-a, Cercetarea bolilor infecțioase ale animalelor (Patologie veterinară), din Institutul „V. Babeș” sunt: Constantin Starcovici, ►

Figura 6 – Profesorul Victor Babeș (1854-1926)

Figura 7 – Profesorul Gheorghe Perșu (1847-1902)

Figura 8 – Profesorul Paul Riegler în Laboratorul de Bacteriologie al Institutului „Victor Babeș”; Victor Babeș în stânga, Paul Riegler în dreapta

Figura 9 – Profesorul Paul Riegler în Laboratorul de Bacteriologie al Institutului „Victor Babeș”; Paul Riegler în stânga

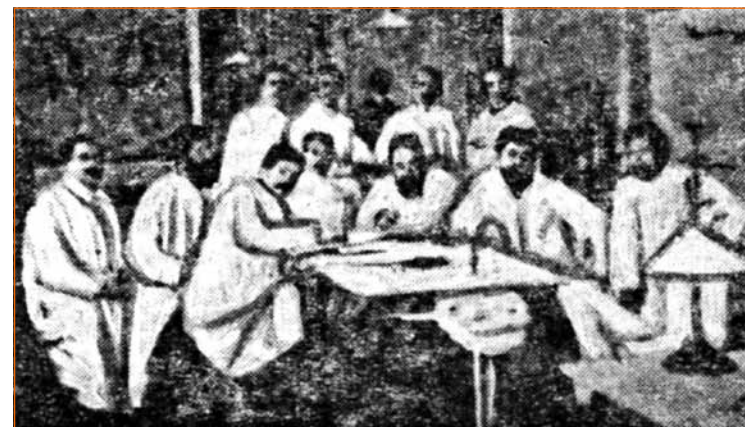

Figura 10 – În Laboratorul de Medicină Experimentală fondat de profesorul Ion Cantacuzino. de la stânga la dreapta: prof. Paul Riegler, prof. Ion Cantacuzino, prof. Slătineanu Al.

◀ Ion Șt. Furtună, Paul Riegler. Ulterior, Institutul a fost structurat pe următoarele secții:

- anatomie patologică;
- bacteriologie;
- vaccinare antirabică;
- patologie veterinară;
- serologie și chimie.

Paul Riegler a fost încadrat, între anii 1892 și 1895, ca: preparator, asistent și șef lucrări, iar din 1896 până în 1910 ca șef al secției de Bacteriologie/Patologie veterinară din Institutul „Victor Babeș”.

După anul 1900, o parte din aceste domenii de cercetare științifică și de diagnostic au fost preluate de alte instituții biomedicale nou-înființate în București, având ca model Institutul „Victor Babeș” și anume:

- Institutul de seruri și vaccinuri „Pasteur” (1909);

- Institutul „Cantacuzino” (1921);
- „Institutul de igienă și sănătate publică” înființat prin legea promulgată de regele Ferdinand I la data de 25 februarie 1927; a fost inaugurat la 19 februarie 1928, s-a mutat în clădirea din strada Dr. Leonte abia în octombrie 1946;
- disciplina de Virusologie creată în cadrul Facultății de Medicină, în 1942; s-a transformat în anul 1949 în Institutul de Virusologie/Inframicrobiologie (al doilea de acest fel din lume), al Academiei Române;
- Laboratorul veterinar de control al alimentelor de origine animală și furajelor al Capitalei și regiunii București-Obor; prin Decretul nr. 167/13.05.1955 al Prezidiului Marii Adunări Naționale, este transformat în laborator central, sub titulatura: „Laborator central de control sanitar veterinar al alimentelor de origine animală și al furajelor”, iar în anul 1999 are loc schimb-

barea titlaturii în „Institutul de Igienă și Sănătate Publică Veterinară”;

• Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală (I.D.S.A.) a fost înființat ca Laborator Central Sanitar Veterinar de Diagnostic (L.C.S.V.D.); prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 248/1966, în conformitate cu prevederile art. 5, alin. 3 al Hotărârii Guvernului nr. 6/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, cu modificările și completările ulterioare, denumirea Laboratorului Central Sanitar Veterinar de Diagnostic a fost modificată în Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală (cu ocazia celui de-al VII-lea Simpozion Aniversar al I.D.S.A., care s-a desfășurat în zilele de 13-14 Octombrie 2016, când s-a marcat Semicentenarul acestei prestigioase instituții de diagnostic și sănătate animală din România). ▶

i15VET

Analizor veterinar pentru gaze, ioni și metaboliti din sange

i15Vet este un analizor de uz veterinar pentru măsurarea pH-ului, gazelor din sange (pCO_2 , pO_2), a electrolitilor (Na^+ , K^+ , Cl^- , Ca^{++}), a metabolitilor (Glu, Lac) și a hematocritului.

Caracteristici principale

PORTABIL

50 de analize cu o singură încărcare a bateriei

USOR și RAPID

FARA mentenanță, 1 minut timp de analiză

FLEXIBIL IN TESTARE

6 cartuse multiparametru disponibile

CALITATEA REZULTATELOR

3 controale interne de calitate pentru a asigura raportarea rezultatelor corecte

CONECTIVITATE

Memorie internă de până la 10.000 de pacienți, posibilitate conectare LAN, USB, WIFI

Meniul de testare

	pH	pCO_2	pO_2	Na	K	Cl	Ca	Hct	Glu	Lac
BG3										
BG8										
BG4										
BG9										
BG10										
BC4										

In dezvoltare: BUN/Urea, Crea, Timp de coagulare (ACT, APTT, PT), Teste Imunologice

Echipamentul beneficiază de 2 ani garanție.

Livrarea, instalarea și instruirea sunt gratuite.

Pentru comenzi și informații suplimentare nu ezitați să ne contactați:

Tel: 021.269.11.24

Email: comenzi@medv.ro

Lucrări științifice elaborate și publicate de Paul Riegler în perioada cât a lucrat în Laboratorul de Bacteriologie al Institutului de Patologie și Bacteriologie „Victor Babeș”, adică din anul 1892 până în 1895 ca șef lucrări, iar apoi, din 1896 până în 1910 ca șef al secției de Bacteriologie

1. Riegler P. - *Cercetări bacteriologice în diagnoza morvei*. Teză pentru obținerea diplomei de medic veterinar, București, 1893.
2. Starcovi C., Riegler P. - *Nefrită acută infecțioasă la câine, determinată de un streptococ*, Soc. Med. Vet. 20, ian. 1894.
3. Starcovi C., Riegler P. - *Pneumonia infecțioasă, provocată de un bacil nou studiat*. Soc. Med. Vet., 17 martie 1894.
4. Starcovi C., Riegler P. - *Cercetări bacteriologice asupra unei epizootii de pneumoenterită a porcului*, Soc. Med. Vet., 17 martie, 1894.
5. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Despre toxinele morvei și raportul lor cu bacilii morvei și cu serul antimorvos*, România medicală, V, p. 39-43, 65-75, 1897.
6. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Sur le toxines de la morve et leur rapport avec les bacilles morveux et serum antimorveux*, Archives des sciences médicales, p. 161-173, 1897.
7. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Modul de recoltare și conservare al produselor patologice infecțioase*, România medicală, p. 345-400, 1897.
8. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Cercetări asupra acțiunii bacililor morți ai morvei și încercări de a seroterapia morvei*, Anale. Inst. de Patologie și Bacteriologie, VI, p. 202-233, 1898.
9. Babeș V., Pop E., Riegler P. - *Seroterapia antidifterică în România, România medicală*, 7, p. 276-283, 297-300, 378-380, 1899.
10. Babeș V., Locusteanu A., Oceanu P., Popescu I., Riegler P. - *Cercetări asupra întrebuirii tuberculei*, Rev. Med. Vet., nr. 1-2, p. 3-16, 1899.
11. Babeș V., Riegler P. - *Mortalitatea peștelui de la Herestreu și de la Teiul Doamnei din primăvara anului 1902*, Anal. Acad. Române, 1903.
12. Babeș V., Riegler P. - *Über eine Fischepidemie bei Bukarest. Zentralblatt für Bakteriologie, Parasitenkunde und Infektions-Krankheiten*, Bd. 33, nr. 6, p. 408, 1903.

◀ În anul 1888, Victor Babeș împreună cu Constantin Starcovi descoperă agentul etiologic al hemoglobinuriei bovinelor (*babesiozei*).

Mentorul său principal a fost prof. Victor Babeș, astfel că, după absolvire, Paul Riegler lucrează din anul 1892 până în 1895 ca șef lucrări, iar din 1896 până în 1910 ca șef al secției de bacteriologie din Institutul Babeș (Fig. 8 și Fig. 9), calitate în care efectua lucrările practice de microbiologie și anatomie patologică cu studenții de la Facultatea de Medicină Umană.

În Institutul Babeș, secția de medicină veterinară a fost condusă de inspectorii veterinari: Constantin Starcovi, Ion Șt. Furtună, precum și de prof. Paul Riegler. Totodată, după obținerea examenului de licență, Paul Riegler a fost numit șef de lucrări la Catedra de Boli Contagioase, condusă de prof. Gheorghe Perșu, unde a activat până în 1900.

Încă din perioada când a lucrat în Institutul de Patologie și Bacteriologie, a colaborat cu studenții de la medicina umană: G. Marinescu, Mihai Manicandide, Șt. S. Nicolau, C. Levaditi, care au constituit pleiada admirabilă de savanți ieșiți din școala lui V. Babeș.

Activitatea profesorului Victor Babeș, prin colaborarea cu medici veterinari, a influențat și condus la dezvoltarea medicinei veterinare, imprimându-i orientări noi, strâns legate de obiectivele medicinei profilactice. Astfel, a introdus vaccinarea anti-rabică în România, ameliorând metoda prin asocierea, în cazurile grave, cu seroterapia.

Profesorul Paul Riegler a lucrat și în Laboratorul de Medicină Experimentală, fondat în 1901, de către profesorul Ion Cantacuzino, devenit Institutul „Cantacuzino” în anul 1921 (Fig. 10, Fig. 11 și Fig. 12). ▶

◀ **Figura 11** – Colaboratorii prof. I. Cantacuzino. Laboratorul de medicină experimentală (1908). În prim plan, de la stânga la dreapta: Dr. Francisc Reiner, al doilea; Prof. Paul Riegler, al treilea; Prof. Ion Cantacuzino, al cincilea; Prof. I. Motaș, al șaptelea; În planul al doilea, de la stânga la dreapta: Dr. I. Bălțeanu, primul; Dr. D. Cobiescu, al doilea; D. Ghiață, al treilea; Dr. Al. Slătineanu, al șaselea; Dr. D. Danielopolu, al șaptelea; Dr. Papazol, al nouălea; Dr. N. Gh. Lupu, al zecelea; Dr. M. Ciucă, al doisprezecelea.

synevovet

Laborator Analize Veterinare

DIAGNOSTIC SIGUR ȘI RAPID

www.synevovet.ro

Figura 12 – Prof. Ion Cantacuzino (1863-1934); colaboratorii Laboratorului de Medicină Experimentală „Cantacuzino”: profesorul Paul Riegler (în costum negru) la stânga Profesorului Ion Cantacuzino

rea activității de cercetare științifică și inițierea activității publicistice. Astfel că, încă din anul 1871, a fost înființată **Societatea de Medicină Veterinară**, sub președinția Prof. Alexandru Locusteanu, societate profesională a cărei activitate era reglementată printr-un statut și un regulament propriu și care, în 1879, a publicat primul periodic numit **MEDICUL VETERINAR** (Fig. 13). Deși a avut o existență scurtă, de numai un an, reprezintă prima publicație românească de specialitate.

În anul 1880, din inițiativa lui Ion Ștefan Furtună, a luat ființă și „**Societatea Studenților în Medicina Veterinară**” care a avut o activitate aproape neîntreruptă până în jurul anului 1940, având și o revistă a studenților veterinari intitulată **CLINICA VETERINARĂ** (Fig. 14), apărută în februarie 1893.

În anul 1882, a avut loc **primul Congres Național de Medicină Veterinară**, ținut în București între 10-12 mai, care a precedat manifestările de acest gen din Medicina Umană. La acest Congres, Prof. Constantin Vasilescu a prezentat lucrarea referitoare la **gastroenteronefrita bovină** care provoacă mari pagube prin morbiditate și mortalitate, al cărei agent etiologic nu se cunoștea la acea vreme. A fost descoperit de către Victor Babeș, împreună cu echipa de medici veterinari formată din: Constantin Starcovici (șeful secției veterinare din Institutul „Babeș”), Constantin Gavrilăscu (profesor la Școala Superioară de Medicină Veterinară), Nicolae Michăilescu (inspectorul veterinar șef al județului Ilfov) și Nicolae Străulescu, în iunie 1888, fiind denumit ulterior „**Babesia bovis**”.

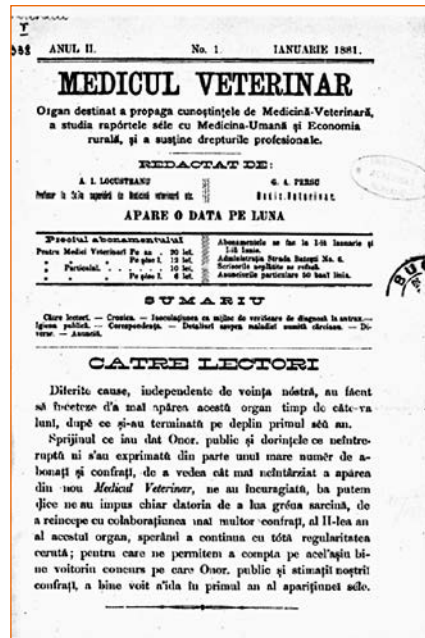
În anul 1900, în urma unui concurs, Paul Riegler a fost numit titular al catedrei care cuprindea: Patologia generală, Anatomia patologică generală cu demonstrațiuni microscopice, Inspectia sanitară a cărnurilor, Microbiologia teoretică și experimentală (recent introdusă în programa de învățământ (Fig. 15).

Profesorul Paul Riegler a fost una din cele 10 personalități marcante ale corpului didactic al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, din anul 1905 (Fig. 16).

Prelegerile ținute de Paul Riegler (Fig. 17) erau lipsite de străluciri verbale, și aceasta poate din cauza timidității sale, cum și dintr-un sentiment de teamă

Figura 13 – Prima revistă a profesiunii medicale veterinare intitulată „MEDICUL VETERINAR”, apărută în anul 1879, Anul I, nr.1 din luna August (stânga); Anul II, nr. 1, Ianuarie 1881 (dreapta)

În anul 1906, din inițiativa profesorului Cantacuzino împreună cu prof. I. Athanasie de la Școala Superioară de Medicină Veterinară, se întemeiază la București „**Reuniunea biologică**” care a devenit ulterior prima filială românească a „**SOCIETĂȚII DE BIOLOGIE**” din Paris. Aceasta va constitui un important stimul pentru cercetarea științifică biologică, făcând posibilă cunoașterea lucrărilor românești de către forurile competente internaționale prin organul societății: „**Comptes rendus des Séances de la Société de Biologie**”. Filiala din București a Societății de Biologie,

urmată de înființări de filiale la Iași și apoi la Cluj, a constituit un stimulent puternic al cercetărilor și preocupărilor științifice în biologie, iar ședințele societății, un prilej de cunoaștere și de legătură a cercetătorilor din biologie, medicina umană, medicina veterinară etc. Acestui eveniment i se adaugă înființarea revistei științifice „**Archives de Biologie**”, considerată de contemporani a doua mare revistă medicală românească în mișcarea științifică internațională.

Aferent dezvoltării învățământului medical veterinar, a avut loc amplifica-

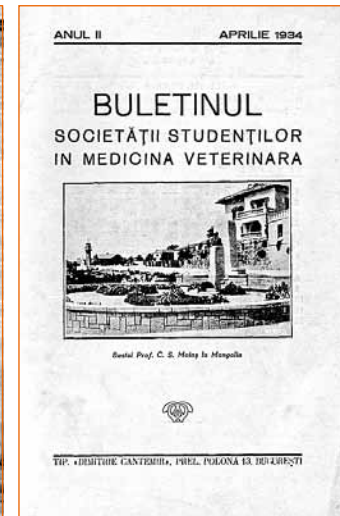

Figura 14 – Prima revistă lunară a studenților veterinari intitulată: „CLINICA VETERINARĂ”, apărută în februarie 1893 (prima din stânga); ulterior apare Buletinul Societății Studenților în Medicina Veterinară, începând cu februarie 1933 (dreapta)

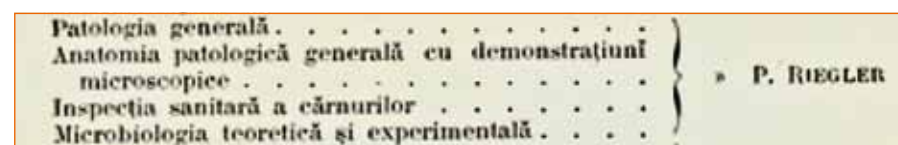
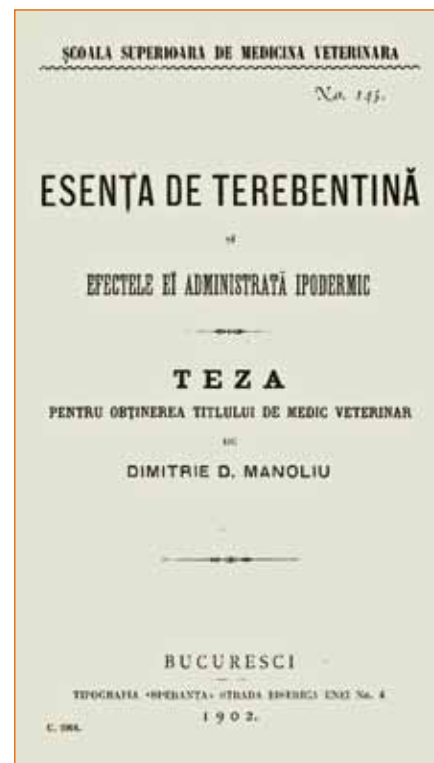

Figura 15 – Facsimilul Tezei pentru obținerea titlului de Medic Veterinar, nr. 145, din anul 1902, care enumără catedrele și profesorii titulari ai Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București, unde catedra condusă de Paul Riegler cuprindea specialitățile de: Patologia generală, Anatomia patologică generală cu demonstrațiuni microscopice, Inspectia sanitară a cărnurilor, Microbiologia teoretică și experimentală

și aversiune pentru declamatoriu. Ele erau însă bogate în date, în digresiuni de ordin practic sau teoretic și evoluau ca o conversație intimă, fără nimic teatral. La examen era exigent fără a fi tiranic. Nu a redactat și nu a tipărit în cursul vieții vreunul din cursurile ce le-a predat studenților, din cauza unor motive multiple și în primul rând din cauza dificultăților editoriale. Studenții se pregăteau pentru examene după notele personale și după unele cursuri litografiate de studenți.

Predarea cunoștințelor de **PATOLOGIE GENERALĂ** (actualmente denumită **FIZIOPATOLOGIE**), a constituit o preocupare majoră a Școlii de Medicină Veterinară încă de la înființarea sa, din anul 1856. Acestea erau predate inițial de către protoveterinarul statului, profesorul Vasile Lucaci. Din anul școlar 1868-1869, se introduce cursul de Clinică Experimentală predat de către dr. Carol Davila, iar cel de Patologie Generală era predat de prof. Al. Locusteanu. În perioada 1879-1886, în cadrul celei de-a 6-a catedre (Patologie Generală, Anatomie Patologică și Inspectia cărnurilor), cursul de Patologie Generală era predat de prof. Panait Constantinescu. În perioada 1886-1889 cursul de Patologie Generală a fost predat de prof. suplinitor N. Michăilescu (fost inspector veterinar șef al județului Ilfov). În perioada 1889-1892, titularul disciplinei a fost prof. Cristian Calcianu; între 1892-1900, a fost prof. suplinitor Gavril

Îmbunătățim permanent gama ROYAL CANIN® GASTROINTESTINAL,
pentru a pune în valoare experiența dumneavoastră.

Expertiza ta profesională și dietele ROYAL CANIN® GASTROINTESTINAL
vin împreună în ajutorul câinilor și pisicilor care suferă de tulburări digestive diverse,
precum afecțiuni ale ficatului sau în timpul terapiei intensive.

CÂND APAR TULBURĂRILE
GASTROINTESTINALE,
FIECARE PORȚIE DE
HRANĂ CONTEAZĂ

- ◀ animală – I. Athanasiu;
- Patologia și clinica boalelor contagioase – C. Motaș;
- Poliția sanitar-veterinară – C. Motaș;
- Jurisprudența veterinară – C. Motaș;
- Patologia și clinica chirurgicală – Gh. Udrișchi;
- Farmacodinamia și terapia generală – Gh. Slavu;
- Medicina experimentală și Igiena – Al. Ciucă;
- Parazitologia și inspecția sanitară veterinară a alimentelor – I. Ciurea;
- Chimia biologică – R. Vlădescu;
- Zootehnia și exteriorul animalelor domestice – GH. K. Constantinescu;
- Fizica medicală (la Facultatea de științe) – C. Niculescu;
- Botanica medicală (la Facultatea de științe) – Tr. Salacolu;
- Zoologia descriptivă – A. Popovici-Bâznoșeanu;
- Medicina operatorie și clinica obstetricală – Mihail Fălcoianu;
- Embriologie și teratologie – I. Drăgoiu;
- Siderotehnia – I. Bucică.

Luându-se în calcul necesitățile pregătirii complexe a medicului veterinar în raport de **nevoile și nivelul de dezvoltare al societății românești** din acea perioadă, precum și nevoile practice din teren, în **15 octombrie 1925**, Ministerul Agriculturii cere Ministerului Instrucțiunii să creeze, **pe lângă programa existentă, șase conferințe, respectiv:**

- Conferința asupra **laptelui și produselor derivate**;
- Conferința asupra **apiculturii cu patologia apicolă**;
- Conferința asupra **pisciculturii**;
- Conferința asupra **sericiculturii cu patologia specifică**;
- Conferința **industriilor animale**;
- Conferința asupra **economiei rurale și agronomiei**.

După anul 1921, profesorul Paul Riegler, până la sfârșitul vieții sale (1936), a predat numai două discipline și anume: **Anatomia Patologică și Microbiologia** (conform tabelului cu catedrele și profesorii titulari din FMVB în anul 1935) care dispuneau de un sediu adecvat, cu dotările corespunzătoare la nivelul epocii respective (Fig. 18).

Cursurile de Patologie Generală ținut de Paul Riegler și apoi cel de Medicină Experimentală predat prof. de Al. Ciucă

Tabelul 1 – Studenții înscriși la Medicină Veterinară în perioada 1918 – 1940

TABEL CU STUDENȚII ÎNSCRIȘI LA MEDICINĂ VETERINARĂ 1918–1940				
An universitar	Total studenți	Băieți	Fete	Studenți de origine etnică română
1918–1919	46	–	–	–
1919–1920	101	–	–	–
1920–1921	128	–	–	–
1921–1922	121	–	–	81
1922–1923	160	–	–	–
1923–1924	169	–	–	–
1924–1925	201	196	5	129
1925–1926	189	184	5	110
1926–1927	228	221	7	136
1927–1928	300	291	9	211
1928–1929	333	326	7	229
1929–1930	326	314	12	272
1930–1931	389	375	14	328
1931–1932	427	403	24	388
1932–1933	438	403	35	391
1933–1934	442	396	36	380
1934–1935	402	364	38	353
1935–1936	401	364	37	346
1936–1937	406	372	34	325
1937–1938	445	408	37	379
1938–1939	425	394	31	367
1939–1940	419	393	26	355

(începând din 1921), era constituit în cca 28–30 lecții, mai mult ca un curs de patologie generală. Scopul urmărit prin acest curs era acela de a introduce și de a pregăti studenții anului III pentru studiul patologiilor. Erau tratate metodele de studiu întrebuițate în medicină: doctrinele medicale; nomenclatura maladiilor; cauzele (etiologia) ce determină stările patologice și clasificarea lor; predispozițiile și starea de imunitate; agenții etiologici ai bolilor (mecanici, fizici, chimici, biologici); infecția și factorii ce o favorizează; inflamația etc.

Încă din anul 1912, Paul Riegler afirma că „în orice inflamație trebuie să fie aceste trei procese: **alterative, vasculo-exudative și proliferative**, dintre care unul este predominant“.

Paul Riegler printr-o privire biologică mai pătrunzătoare, luând în considerare interrelația dintre fenomene și multitudinea factorilor implicați în patogeneza inflamațiilor, admitea predominanța unei categorii de modificări sau a alteia, fără supraordonări sau subordonări specifice.

Pregătirea studenților se făcea după notele personale și după unele cursuri litografiate de studenți. La examen era exigent fără a fi tiranic. Datorită sarcinilor multiple, își începea examenul la ora 18,00 și se termina la 23,00. Examenul consta în probă orală, teză scrisă și lucrare practică.

Dacă vreun student solicita clemență, profesorul Paul Riegler răspundea cu mahnire: „bun și nobil, dar te amân pe toamnă“.

Între anii 1907–1910, Școala Superioară de Medicină Veterinară avea ca director pe prof. I. Athanasiu, iar ca **subdirector pe prof. Paul Riegler**. În anul 1910 Athanasiu demisionează și îi succede **la conducerea școlii prof. Paul Riegler**, avându-l ca subdirector pe Grigore Slavu.

În anul 1921, Școala Superioară de Medicină Veterinară din București s-a transformat în Facultatea de Medicină Veterinară din București, încorporată Universității din București.

Prof. Paul Riegler conduce școala în calitate de director între anii 1910–1919, iar între 15 februarie 1926 și 15 februarie 1930, a fost **decanul Facultății de Medicină**

Veterinară (rector al Universității București fiind prof. I. Athanasiu, între 1915–1920).

După câțiva ani de la transformarea școlii în facultate, se constată o creștere a numărului studenților înscriși. Dacă în anul universitar 1924–1925 facultatea avea un număr de 201 studenți, din care numai 5 erau fete, în anul școlar 1927–1928, numărul studenților ajunge la 300, din care 9 fete (după Ovidiu Bozgan – www.muzeulbucurestiului.ro/ www.cimec.ro) – Tabelul nr. 1.

Odată cu această creștere a numărului de studenți, spațiile necesare procesului de învățământ devin insuficiente. Încercând o rezolvare, conducerea facultății ia hotărârea ca o parte a căminului studențesc să fie transformată în laboratoare și săli de curs. Se amenajează două amfiteatre și se construiesc, pe lângă sala de consultație, o sală de operație și un serviciu de radiologie.

Evoluția socială, dezvoltarea învățământului în general, precum și noile nevoi ale facultății, impuneau elaborarea unei noi reglementări legislative privind funcționarea Facultății de Medicină Veterinară. Astfel, în 1929 se trece la elaborarea unui nou regulament. Prevederile referitoare la calitatea de student și obligațiile acestuia răspundeau unor necesități imediate.

La acestea se adaugă mobilizarea populației în alte domenii și priorități, cu scoaterea ei din circuitul productiv. Erau, apoi, pierderile de vieți omenești, pe front sau în condiții restrictive și, în sfârșit, era acea secătuire a economiei prin exodul tuturor resurselor sale; exodul peste granița a bogățiilor țării, ordonate în eșaloanele marilor despăgubiri de război pe care România a trebuit să le plătească optanților, îndeosebi unguri.

În perioada anilor 1928–1930, prof. Paul Riegler a acumulat și funcția de **prorector** al Universității din București, perioadă în care rector era reputatul istoric **Nicolae Iorga** (1929–1932).

În calitatea sa de rector al Universității din București și de prim-ministru al guvernului României Reîntregite, Nicolae Iorga vizitează Facultatea de Medicină Veterinară (Fig. 19 și Fig. 20), fiind însoțit de profesorul Gheorghe Udrișchi, care în anul 1931 a fost ales **senator de Suceava** – în legislația 1931–1932 sub Guvernul condus de Nicolae Iorga, propus în calitate de medic veterinar și om de știință, ►

Lista publicațiilor profesorului Paul Riegler (în perioada 1893 – 1936)

1. Riegler P. - *Cercetări bacteriologice în diagnoza morvei*. Teză pentru obținerea diplomei de medic veterinar, București, 1893.
2. Riegler P. - *Dezinfecția prin vapori de amoniac*, Rev. Med. Vet. VI, nr. 11-12, 1893.
3. Riegler P. *Un caz de nefrită cu fenomene de colici*, Soc. Med. Vet., 2 dec. 1863.
4. Riegler P. - *Un caz de antrax cu fenomene de colici în timpul vieții*, Soc. Med. Vet. 2 dec. 1863.
5. Starcoviți C., Riegler P. - *Nefrită acută infecțioasă la câine, determinată de un streptococ*, Soc. Med. Vet. 20 ian. 1894.
6. Starcoviți C., Riegler P. - *Pneumonia infecțioasă, provocată de un bacil nou studiat*. Soc. Med. Vet., 17 martie 1894.
7. Starcoviți C., Riegler P. - *Cercetări bacteriologice asupra unei epizootii de pneumoenterită a porcului*, Soc. Med. Vet., 17 martie 1894.
8. Riegler P. - *Tuberculoza la papagal*, Soc. Med. Vet., 2 iunie 1894.
9. Riegler P. - *Un caz de tuberculoză la papagal*, Rev. Med. Vet. VIII, nr. 1-2, 1895 .
10. Riegler P. - *Descoperirea bacilului turbării*, Rev. Med. Vet., 9, nr. 8-9, 1896.
11. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Despre toxinele morvei și raportul lor cu bacilii morvei și cu serul antimorvos*, România medicală, V, p. 39-43, 65-75, 1897.
12. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Sur le toxines de la morve et leur raport avec les bacilles morveux et serum antimorveux*, Archives des sciences médicales, p. 161-173, 1897.
13. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Modul de recoltare și conservare al produselor patologice infecțioase*, România medicală, p. 345-400, 1897.
14. Babeș V., Riegler P., Podașcă C. - *Cercetări asupra acțiunii bacililor morți ai morvei și încercări de a seroterapia morvei*, Anale. Inst. de Patologie și Bacteriologie, VI, p. 202-233, 1898.
15. Riegler P. - *Maleina în diagnosticul și combaterea morvei*, Progresul Veterinar, Nr. 7-11, 1898.
16. Riegler P., Moțoc A. - *Despre Trichocephalus crenatus (cu prezentare pe piese)*, Soc. Med. Vet., mai 1899.
17. Babeș V., Pop E., Riegler P. - *Seroterapia antidifterică în România*, România medicală, 7, p. 276-283, 297-300, 378-380, 1899.
18. Riegler P., Popescu Irimia - *Un caz de carcinom testicular la un bou monorhid*, Soc. Med. Vet. Bul., ian.-martie, 1899 .
19. Riegler P., Motaș C. - *Acțiunea revelatoare a morvinei (referat făcut comisunii pentru supravegherea morvinizărilor)*. Soc. Med. Vet. 15 mai 1899.
20. Badeș V., Locusteanu A., Oceanu P., Popescu I., Riegler P. - *Cercetări asupra întrebuițării tuberculei*, Rev. Med. Vet., nr. 1-2, p. 3 -16, 1899.
21. Riegler P. - *Paraziți în cavitatea toracică și peritoneală la o găină (Cytotides nudus)-cu demonstrații microscopice*, Soc. Med. Vet., 9 nov. 1900.
22. Riegler P - *Un cas de charbon bactéridien apyrétique*, Soc. Med. Vet. 10 dec. 1902.
23. Riegler P., Străulescu N. - *Un caz de strumă parenchimatoasă la câine*, Bul. Soc. Med. Vet. 19 dec. 1902.
24. Riegler P. - *Septicemia hemoragică la bivoli (barbone)*, Bul. Soc. Med. Vet. 19 dec. 1902 .
25. Riegler P. - *Chestiuni la ordinea zilei: despre un nou procedeu de vaccinațiune contra antraxului*, Rev. Med. Vet. XV, nr. 8, 1902.
26. Babeș V., Riegler P. - *Mortalitatea peștelui de le Herestreu și de la Teiul Doamnei din primăvara anului 1902*, Anal. Acad. Române, 1903.
27. Babeș V., Riegler P.- *Über eine Fischepidemie bei Bukarest. Zentralblatt für Bakteriologie, Parasitenkunde und Infektions – Krankheiten*, Bd. 33, nr. 6 p. 408, 1903.
28. Riegler P., Motaș C. - *Un cas de charbon bactéridien apyrétique*, Rev. Med. Vet., XVI, nr. 5, 1903 .
29. Riegler P - *Examinări fizico-chimice ale laptelui, Deosebirea laptelui de vacă, fiziologic și patologic*, Rev. Med. Vet., nr. 3-4, 1903.
30. Riegler P - *Asupra chiștilor gazoși ai peritoneului la porc (cu prezentare de piese), >>>*

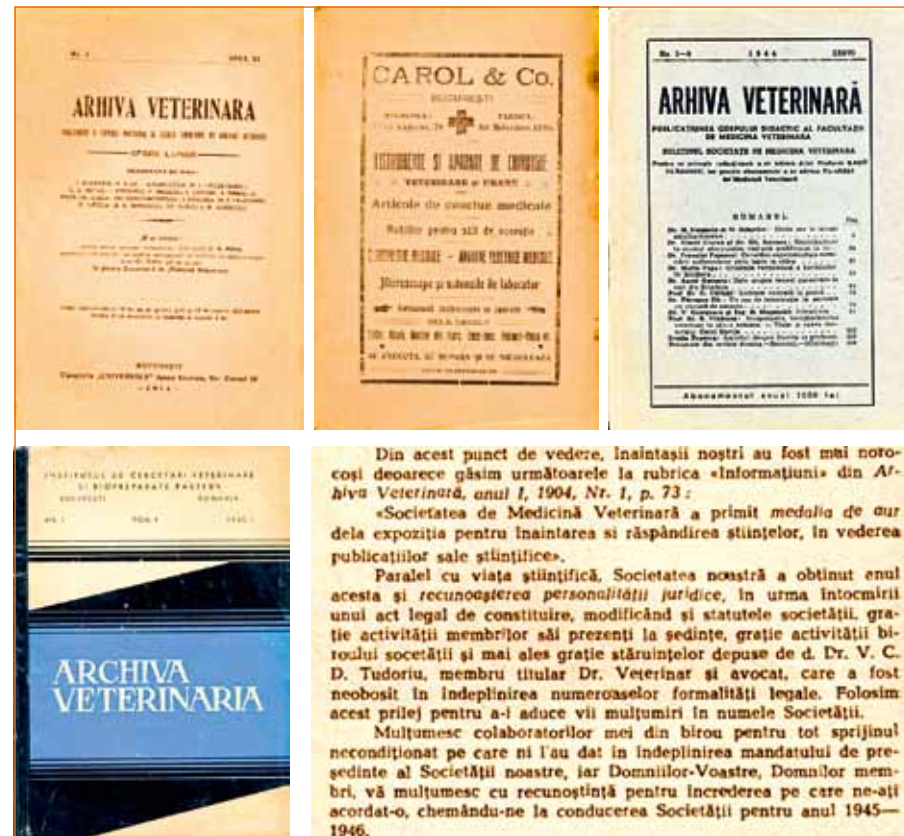

Figura 23 – Revista „ARHIVA VETERINARĂ” apărută la 01 Martie 1904 (prima); pe coperta a 4-a sunt publicate reclame pentru instrumente și aparate de chirurgie, veterinarie și umane, microscopie și ustensile de laborator; după anul 1952 revista trece sub egida Institutului de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur” (ICVB „Pasteur”); ultima: „Societatea de Medicină Veterinară a primit medalia de aur de la Expoziția Asociațiunii române pentru înaintarea și răspândirea științelor, în vederea publicațiilor sale științifice”

nefăcând parte din niciun partid politic. Activitatea prof. Paul Riegler în domeniul cercetării științifice a fost amplă și se oglindește în cele peste 90 de lucrări științifice publicate, din care unele în reviste de foarte mare circulație cum sunt: Annales de

l’Institut Pasteur din Paris, Journal of Comparative Pathology din Anglia, Zentralblatt für Bakteriologie în Germania etc.

Activitatea de cercetare o începe încă din anul 1891, în cadrul Institutului „Babeș” și al Clinicii de Boli Contagioase din cadrul Școlii Superioare de Medicină Veterinară, vizând diagnosticul bacteriologic al morvei, care a constituit materialul prezentat în cadrul tezei de doctorat. Textul tezei sale conține informații peremptorii privind diagnosticul morvei, preparării maleinei și utilizării ei în identificarea morvei subclinice.

Publică o serie de note privind infecțiile bacteriene la animale: un caz de nefrită produs la câine de către streptococ, un caz de antrax la cal, tuberculoza la papagal etc.

Morva rămâne, însă, mult timp, un subiect de studiu. În anul 1905, publică, în colaborare cu Al. Ciucă, o lucrare intitulată „La morve expérimentale des animaux bovines”, care se referă la posibilitatea de a infecta bovinele cu bacilul morvei, de a învinge astfel rezistența naturală a acestei specii (Fig. 21). Publică împreună cu prof. Ion Cantacuzino lucrări privind toxicitatea bacililor omorâți ai morvei (Fig. 22). Iar ultimele publicații apar în anul 1934 și se referă la depistarea agalaxiei contagioase a oilor, evoluția și diagnosticul infecției tuberculoase la fazan.

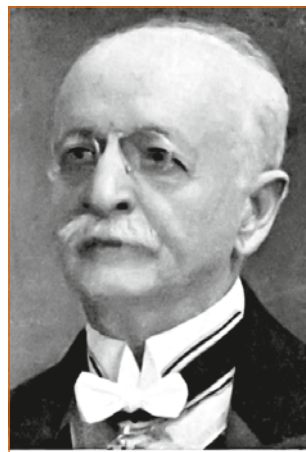
În anul 1904 apare, sub conducerea profesorului Paul Riegler revista „ARHIVA VETERINARĂ” (Fig. 23) în care, timp de peste 40 de ani, s-au publicat lucrările științifice ale cadrelor didactice ale Școlii Superioare de Medicină Veterinară și res-

Lista publicațiilor profesorului Paul Riegler (în perioada 1893 – 1936)

- <<< Bul. Soc. Med. Vet., 18 ianuarie 1904.
31. Riegler P - *Despre virusuri ca microbi invizibili*, Arh. Vet., I, nr. 1, 1904.
32. Riegler P - *Despre virusuri ca microbi invizibili*, Arh. Vet., I, nr. 2, 1904.
33. Riegler P - *Moartea lui N. Străulescu*, Arh. Vet., I, nr. 2, 1904.
34. Riegler P - *Bacili tuberculoși și paratuberculoși*, Arh. Vet., I, nr. 3, 1904.
35. Riegler P - *Brinca infecțioasă, pneumonia contagioasă și pneumoenterita infecțioasă a porcului*, Raport la cel de al II-lea Congres național veterinar, București, oct. 1904.
36. Riegler P, Udriști Gh. - *Învățămintul Mediciniei Veterinare în România*, Raport la cel de al II-lea Congres național veterinar, București, oct. 1904.
37. Riegler P, Ciucă Al. - *La morve expérimentale des animaux bovins*, Bul. Soc. Med. Vet., 1904 – 1905.
38. Riegler P - *Vaccination anti-charboneuse. Le sérum de Sobernheim*, Arh. Vet. II, nr. 1, 1905.
39. Riegler P, Ciucă Al. - *La morve expérimentale des animaux bovins*, Arh. Vet., II, nr. 2, 1905.
40. Riegler P - *Tuberculoza din punct de vedere al inspecției cărnurilor*, Arh. Vet. II, nr. 3 – 4, 1905.
41. Riegler P - *La morve pulmonare et les autres formations peuvent être confuses avec elle*, Al VIII-lea Congres internațional de Medicină Veterinară, Budapesta, 2-7 septembrie 1905.
42. Riegler P - *Pulmonary glanders and the other nodular lesion which must be mistaken for it*, J. comp. Path. and Therap., 18, p. 277, 1905.
43. Riegler P - *Otrăvirile cu carne*, Arh. Vet. III, nr. 4, 1906.
44. Cantacuzino I., Riegler P. - *L’activité toxique des bacilles morveux tués*. C.R.S.B., p. 231 (2 articole), 1906.
45. Riegler P. - *Tratamentul prin hiperemie după Bier*, Arh. Vet. IV, nr. 6, 1907.
46. Riegler P. - *Poliție sanitară*, Arh. Vet., IV, nr. 4, 1907.
47. Riegler P, Mortaș C, Ciucă Al. - *Activitatea serviciului de serovaccinare pentru profilaxia bolilor molipsitoare ale animalelor din România*, Arh. Vet., IV, nr. 3, 1907 și Arh. Vet., V, nr. 4-5 1908.
48. Cantacuzino I., Riegler P. - *De la Maladie toxique provoquée par l’infection intrastomacale de bacilles morveux tués*, Ann Inst. Past. 1907, 21, p. 1914.
49. Riegler P. - *Pneumo-entrită și Pneumonia infecțioasă a porcului, în raport cu cele mai noi cercetări*, Arh. Vet. IV, nr. 3 1907.
50. Riegler P, Mortaș C - *Raport despre activitatea serviciului de preparare a serovaccinurilor al Direcțiunii Generale a Serviciului Sanitar, raport cu cele mai noi cercetări*, Arh. Vet., IV, nr. 3, 1907.
51. Riegler P. - *Despre accidente observate în urma injecțiilor cu seruri, Fenomenul anafilaxiei*, Arh. Vet. Nr. 3, 1908.
52. Riegler P. - *Relativ la articolul D-ului Alexandrescu: Accidente în serovaccinația contra cărbunelui bacteridien*, Arh. Vet. V, nr. 4-5, 1908.
53. Riegler P. - *Imunitatea cu privire mai cu seamă la cercetări noi*, Arh. Vet. VI, nr. 1, 2, 3, 4, 1909.
54. Riegler P, Motaș C., Ciucă Al. - *Raport despre activitatea serviciului de serovaccinațiuni pe anul 1908 – 1909 (Poliție sanitară veterinară)*, Arh. Vet., VI, nr. 5, 1909.
55. Riegler P. - *Imunitatea cu privire mai cu seamă la cercetările noi*, Arh. Vet., VII, nr. 1, 1910.
56. Riegler P. - *Necrolog: Robert Koch (1843-1910)*, Arh. Vet., VII, nr. 3, 1910.
57. Riegler P. - *Necrolog: Prof. Albert Johne*, Arh. Vet. VIII, nr. 1, 1911.
58. Riegler P. - *Jubileu profesional de 50 de ani al lui Damman*, Arh. Vet., VIII, nr. 3, 1911.
59. Riegler P. - *La tuberculose expérimentale chez la corneille*, Arh. Vet., IX, nr. 3, 1912.
60. Riegler P. - *Un cas de charbon symptomatique chez la morse*, I-er Congres internațional de Pathologie Comparée, Paris, 17-23 oct., Tome Second, p. 311-312, 1912.
61. Riegler P. - *La morve expérimentale chez les animaux bovins*, I-er Congres internațional de Pathologie Comparée, Paris, 17-23 oct., Tome-Second, p. 312-315, 1912. >>>

Figura 24 – Revista de Medicină Veterinară. Zootehnie, Igienă și Economie rurală, sub Direcțiunea lui I. Șt. Furtună (1860-1937), Șeful serviciului veterinar din Direcția Generală a Serviciului Sanitar (Ministerul de Interne). Revista apare în luna aprilie a anului 1888, la Focșani, pe care a condus-o 35 de ani, în anul 1923 o trece în patrimoniul AGMVR, sub forma de Buletin al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România

Ion St. Furtuna

Figura 25 – Ion Șt. Furtună (1860–1937) directorul Revistei de Medicină Veterinară în perioada 1888–1923; în anul 1991 apare sub titlul: Revista Română de Medicină Veterinară, publicație a AMVR, iar din anul 1998 al AGMVR

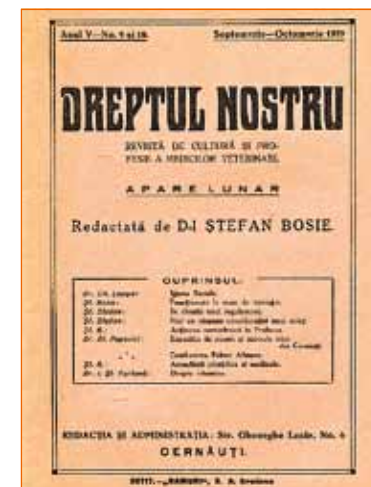
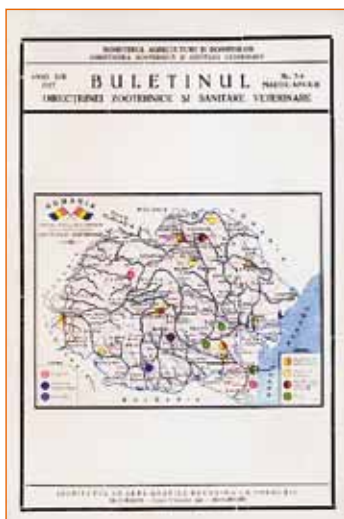
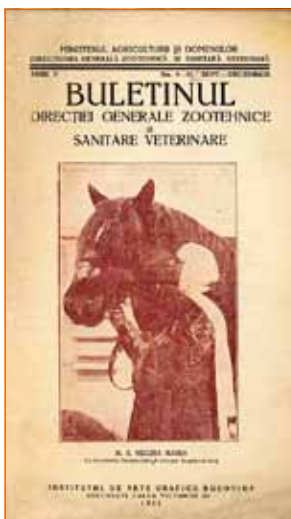
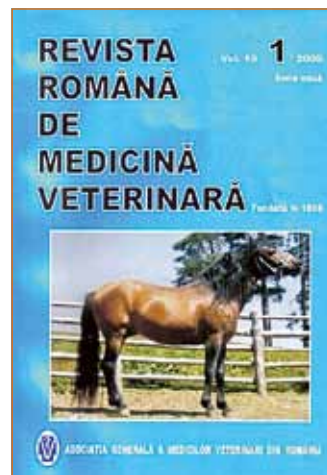

Figura 26 – BULETINUL Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare, apărut în anul 1924

prenta personalității sale științifice. Despre Buletinul Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare, prof. dr. Victor Gomoiu, președintele Societății internaționale și române de istoria medicinei, scria, în 1936, că se prezenta „îreproșabil din orice punct de vedere”, iar despre Revista ARHIVA VETERINARĂ și REVISTA DE MEDICINĂ VETERINARĂ și ZOOTEHNIE devenită BULETINUL Asociației Generale a Medicilor Veterinari spunea: „corpul medicilor veterinari poate să fie mândru”.

În anul 1925, apare în capitala Bucovinei istorice, **Cernăuți**, Revista de cultură și profesie a medicilor veterinari intitulată „DREPTUL NOSTRU”, sub redacția lui Ștefan Bosie (Fig. 27).

Profesorul Paul Riegler a colaborat și cu specialiștii Spitalului Veterinar Militar care a fost inaugurat la data de **15 februarie 1901**. Spitalul își începe activitatea sub conducerea veterinarului șef al Comandamentului Corpului II Armată, în persoana vet. mr. Iov C. Brad, care îl avea ca ajutor (detașat) pe vet. lt. Moldoveanu Vasile. De altfel, în perioada 1901–1907, activitatea Spitalului Veterinar Militar a fost condusă de veterinarul șef al Corpului II Armată, având ca ajutor la conducere câte un veterinar ofițer detașat, precum și câte unu-trei ofițeri veterinari detașați, pentru asigurarea activității în cadrul secțiilor clinice și a laboratoarelor. În anul de început, 1901, s-au tratat un număr de 23 cai bolnavi.

Profesorul Paul Riegler era și un excelent anatomo-patolog și, de asemenea, în această calitate și-a pus din nou cunoștințele în **SERVICIUL ARMATEI**, fiind consilierul tehnic al **Laboratorului de cercetări toxicologice și de gaze al armatei**, arătându-și judicioasele sale păreri și contribuind cu erudiția sa la lămurirea multor probleme spinoase din domeniul toxicologiei veterinare și umane.

Pentru obținerea autonomiei serviciului veterinar militar, care era dependent de Serviciul sanitar militar (Direcția a VI-a sanitară), au fost necesare o intensă activitate managerială, precum și exprimarea opiniilor în Revista Sanitară Militară. Un moment important în acest sens s-a conșumiat la Congresul de Zootehnie și Igienă

Figura 27 – Revista de cultură și profesie a medicilor veterinari „DREPTUL NOSTRU”

Veterinară, ținut la Cluj în perioada 12–13 septembrie 1924, unde prof. Paul Riegler a fost unul dintre vicepreședinți. Printre alte rezoluții votate de participanți, s-a aflat și aceea privind „**Autonomia Serviciului veterinar militar**” în scopul înlăturării neajunsurilor ce rezultau din această subordonare, dar prima formulare de acest gen a fost făcută de către medicii veterinari militari încă din anul 1913 și apoi reluată în 1914.

Separarea celor două servicii, **sanitar și veterinar**, a fost realizată mult mai târziu, prin **Legea pentru modificarea organizării și funcționării Ministerului Apărării Naționale**, publicată în Monitorul Oficial nr. 132 din **8 iunie 1932**, când se acordă **independența Serviciului veterinar militar**, prin crearea unei **Direcții veterinare autonome**.

În anul 1929, se înființează **Societatea științifică a Corpului veterinar militar** care, în anul 1933, avea 244 de membri repartizați în șapte cercuri: unul central, în **București** și șase la filialele din **Bârlad, Iași, Chișinău, Sibiu, Timișoara și Focșani**. La ședințe participau deseori și medicii veterinari civili din orașele respective. Odată cu această Societate, în anul 1929, începe să apară și **Revista veterinară militară** (Fig. 28), organ științific al Corpului veterinar militar, sub direcția veterinarului general Vintilă Rădulescu (1879–1937), șeful Serviciului veterinar al armatei (Fig. 29), care a fost o personalitate ilustră a întregului Corp medical veterinar român.

Urmează o nouă publicație a profesiei medicale veterinare și anume **REVISTA ȘTIINTELOR VETERINARE** (Fig. 30), ce are apariție lunară pe întreaga perioadă a anilor 1915–1946. De la apariție (în 1915) și până în anul 1938, a fost director Ion Călinescu (Fig. 30), apoi, până în anul 1946, a fost director Florin Begnescu; Redactor: Florin Begnescu; Administrator: Ion Ceapăru; Redacția revistei fiind în București, iar Administrația la Galați. Membrii fondatori ai revistei: Băcleșeanu Al., **Begnescu Fl., Călinescu Ion**, Dinulescu V., Drăghicescu D., **Furtună I. Șt.**, Marcu Gh., Popescu Nae, Păun P., Săcuș I., Stămarescu D., Zamfirescu Apostol.

Profesorul Paul Riegler a desfășurat o bogată activitate practică și productivă care a fost întim asociată cu munca organizatorică. Se poate afirma fără teama de a greși că el este cel care a introdus în țara noastră metodele moderne de profilaxie a bolilor

Lista publicațiilor profesorului Paul Riegler (în perioada 1893 – 1936)

- <<< **62.** Riegler P. - *La tuberculose chez la corneille*, I-er Congres international de Pathologie Comparée, Paris, 17-23 oct., Tome-Second, p. 475-457, 1912.
- 63.** Riegler P. - *Mijloace noi pentru combaterea bolilor contagioase. Vaccinația și serovaccinația*, Comunicare la cel de al 3-lea Congres național de medicină veterinară, București, mai 1913.
- 64.** Riegler P. - *Un cas de charbon symptomatique chez le morse*, Arh. Vet., XI, nr. 1, 1914.
- 65.** Riegler P. - *Toast la banchetul în cinstea lui Locusteanu*, Arh. Vet., XI, nr. 7, 1914.
- 66.** Riegler P., Popesco N. - *Recherches sur la transmission expérimentale de la dourine en Roumanie*, Arh. Vet. XI, 10-12, 1914.
- 67.** Riegler P., Ciucă Al., Popescu N. - *Le traitement de la dourine per l'arsénophenylglycine*, Arh. Vet. XIII, nr. 1, 1916 și Arh. Vet. XII, 12, 1915.
- 68.** Riegler P. - *Necrolog: la moartea lui C. Zalomir*, Arh. Vet. Nr. 13, nr. 6, 1916.
- 69.** Riegler P. - *Pseudoturbarea infecțioasă*, Arh. Vet., XIV, nr. 1, 1920.
- 70.** Riegler P., Poenaru I. Sachalarie V. - *Un cas de pseudo-rage infectieuse chez le porc*, Arh. Vet., XIV, nr. 1, p. 17-19, 1920.
- 71.** Riegler P., Poenaru I. - *Deux cas de tuberculose ovine*, Arh. Vet. XIV, nr. 2, 1920.
- 72.** Riegler P. - *Evoluția profesiunii veterinare*, Arh. Vet. Nr. 1-2, 1921.
- 73.** Riegler P. - *Comemorarea centenarului nașterii lui Pasteur*, Arh. Vet. XVI, nr. 6, 1922.
- 74.** Riegler P. - *La mort du Professeur A. I. Locusteanu*, Discurs la moartea lui, Arh. Vet. XVI, nr. 5, 1922.
- 75.** Riegler P. et Iriminoiu Gh. - *Pasteurelloses chez les singes*, C. R. Soc. Biol, Paris, 89, p. 908, 1923.
- 76.** Riegler P., Ciucă Al. - *Rolul serovaccinațiilor în prevenirea și combaterea bolilor infecțioase*, Raport de 31 pagini la Congresul Național de Zootehnie și Igienă Veterinară, Cluj, 12-14, sept. 1924.
- 77.** Riegler P., Ionescu Al. - *Cuti-vaccinațiunea în antrax*, Soc. Med. Vet., 26 iunie 1924.
- 78.** Riegler P., Mihăilescu M. - *Două cazuri de pneumomycoză la cal*, Soc. Med. Vet. 12 febr. 1925.
- 79.** Riegler P. - *Profesorul Victor Babeș*, Rev. Med. Vet. și Zootehnie, XXXVIII, nr. 12, 1926, Bul. Asoc. Med. Vet., 1926.
- 80.** Riegler P. - *Le Professeur I. Athanasie*, Arh. Vet. XIX, nr. 5-6, 1926.
- 81.** Riegler P. - *Cuvântare la înmormântarea inspectorului veterinar O. Zaharia*, Rev. Med. Vet. și Zoot., XXXIX, nr. 4, 1927.
- 82.** Riegler P. - *La Faculté de Médecine Vétérinaire de Bucarest*, Arh. Vet., XXI, nr. 5-6, 1929.
- 83.** Ionescu-Brăila G., Riegler P., Udiriski G. - *Comemorarea a 10 ani de la unirea serviciului zootehnic și cel sanitar veterinar*, Rev. Med. Vet. și Zoot., nr. 3-4., martie, p. 164, 1930.
- 84.** Riegler P. - *Cuvântare la moartea prof. C. S. Motaș*, Arh. Vet., XXII, nr. 3-6, 1930.
- 85.** Riegler P. - *Infecția mixtă de rujet și antrax la porc*, Soc. Med. Vet., 26 mar. 1931.
- 86.** Riegler P. - *Avortul infecțios, contagios sau epizootic*, Conferință ținută la Adunarea Generală a Asociației generale a Medicilor Veterinari din România, din 1933, Rev. Med. Vet. și Zoot., nr. 3-4 p. 137, 1933.
- 87.** Riegler P. - *Cuvântare cu ocazia comemorării profesorului Dr. I. Cantacuzino*, Rev. Med. Vet. și Zoot, nr. 3-4, 1934.
- 88.** Riegler P., Stamatin N. - *Cercetări asupra agalaxiei oilor din România*, Arh. Vet., XXVI, nr. 1-2, 1934.
- 89.** Riegler P., Stamatin N. - *O epizootie gravă de tuberculoză la o fazanărie*, Arh. Vet. XXVI, nr. 3-4, 1934.
- 90.** Riegler P. - *Pesta porcină*, Conferință ținută la Adunarea Generală a Asociației generale a Medicilor Veterinari din România la 2 Martie 1935, Rev. Med. Zoot., nr. 3-4, p. 265, 1935.

Figura 28 – Revista Veterinară Militară, organ științific al Corpului Veterinar Militar

Figura 29 – General Vintilă Rădulescu Medic veterinar, Veterinar șef al armatei

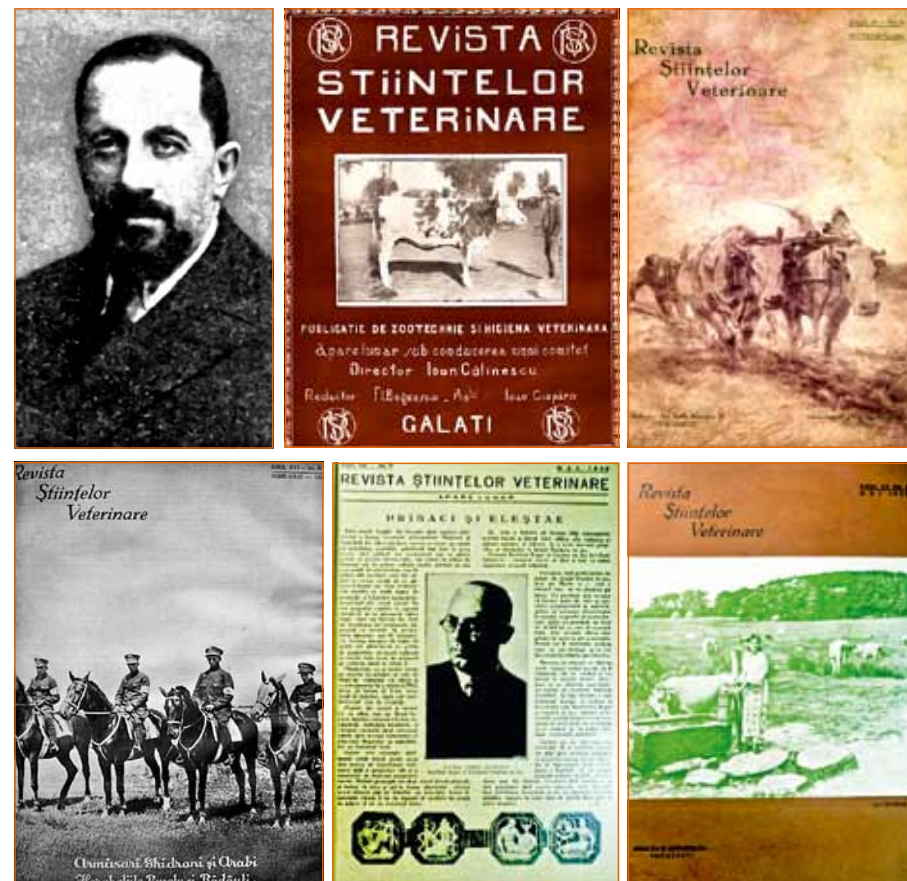

Figura 30 – Revista Științelor Veterinare, apariție lunară; Director Ion Călinescu; Redactor Dr. Florin Begnescu

microbiene (virale și bacteriene).

Participă la congresele internaționale de medicină veterinară și anume la cel de-al VII-lea, care s-a ținut la Baden-Baden, între 7-12 august 1899, unde delegația română a fost formată din 54 medici veterinari, printre care: Al. Locusteanu, G. Perșu, Ion Șt. Furtună, C. Starcoviți și alții.

Paul Riegler a fost trecut în lista participanților ca Șef al Secției Veterinar din Institutul de Bacteriologie „V. Babeș” din București. Cu această ocazie, ia cunoștință de lucrările lui Leclainche, Schütz și Lorenz. Întors în țară, după congres începe o activitate susținută (împreună cu N. Străulescu și Al. Ciucă) de preparare a serurilor și vaccinurilor.

La cel de-al VIII-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară, desfășurat la Budapesta, între 3-9 septembrie 1905, delegația română a fost alcătuită din 56 medici veterinari. Paul Riegler comunică rezultatele sale privitoare la: Morva pulmonară (Riegler P. – *La morve pulmonare et les autres formations pouvant être confuses avec elle*, Al VIII-lea Congres internațional de Medicină Veterinară, Budapesta, 2-7 septembrie 1905); date publicate în Revista londoneză de patologie comparată (Riegler P. – *Pulmonary glanders and the other nodular lesion which must be mistaken for it*, J. comp. Path. and Therap., 18, p. 277, 1905).

La cel de-al IX-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară, care s-a ținut la Haga, în anul 1909, delegația română a fost alcătuită din 45 medici veterinari. Profesorul Paul Riegler a făcut parte din Comitetul Național de organizare împreună cu: Ion Șt. Furtună, Al. Locusteanu, Gh. Udrischi și C. Moțaș.

În anul 1912, Paul Riegler a făcut parte din Comitetul Național de organizare al primului **Congres de Patologie Comparată de la Paris**, care s-a ținut între 17-20 octombrie. A participat alături de prof. Victor Babeș și a comunicat trei lucrări științifice: un caz de cărbune emfizematos la morsa; morva experimentală la bovine; tuberculoza la cioară (Riegler P. – *Un cas de charbon symptomatique chez la morse*, I-er Congres international de Pathologie Comparee, Paris, 17-23 oct., Tome Second, p. 311-312, 1912; Riegler P. – *La morve expérimentale chez les animaux bovins*, I-er Congres international de

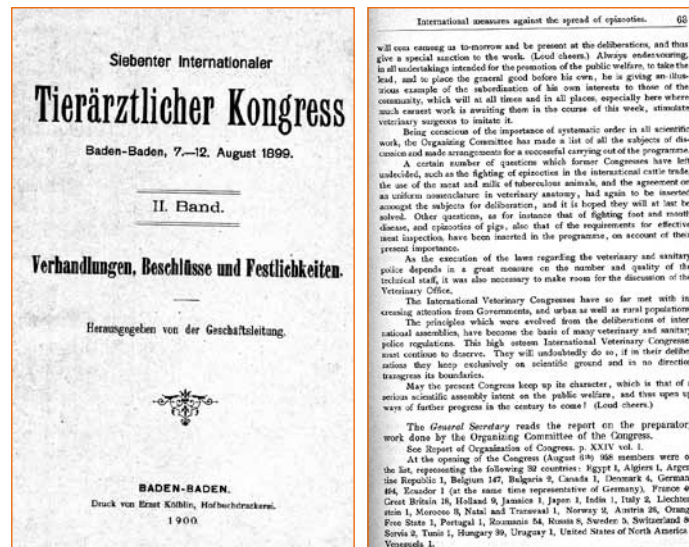

Figura 31 – Lucrările celui de-al VII-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară, Baden – Baden, Germania, 7-12 august 1899

Pathologie Comparée, Paris, 17-23 oct., Tome-Second, p. 312-315, 1912; Riegler P. – *La tuberculose chez la corneille*, I-er Congres international de Pathologie Comparée, Paris, 17-23 oct., Tome-Second, p. 475-457, 1912).

În anul 1912 participă, împreună cu C. Gavrilăscu, la aniversarea a 150 de ani de la înființarea Școlii de Medicină Veterinară de la Lyon și a 200 de ani de la nașterea fondatorului acesteia, Claude Bourgelat. Cu această ocazie ține o cuvântare, la 26 octombrie 1912.

Participă la cel de-al X-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară de la Londra, împreună cu Gh. Udrischi, dar din nefericire s-a ținut numai ședința de deschidere în 4 august 1914 când președintele congresului, prof. Sir John Mac Fadyean, (1853-1941) a menționat că, din cauza izbucnirii Primului Război Mondial, congresul se suspendă. Cei doi participanți români sunt nevoiți să se întoarcă cu vaporul prin Marea Mediterană, ajungând în țară după 2 săptămâni. Paul Riegler a fost înscris cu un referat asupra etiopatogeniei și profilaxiei antraxului.

La cel de-al XI-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară care s-a ținut la Londra în anul 1930, Paul Riegler prezintă un referat asupra serului anticărbunos. Cu această ocazie, președintele congresului, prof. Sir John Mac Fadyean, a declarat că, „cunoaște de mult timp disciplina științifică a

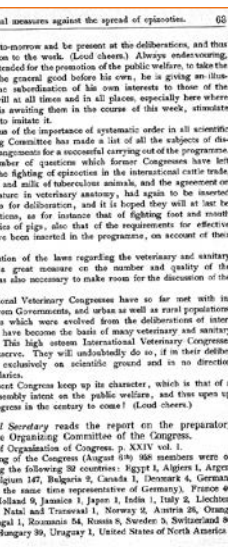

Figura 32 – Lucrările celui de-al VII-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară, Baden – Baden, Germania, 7-12 august 1899. Prof. Al. Locusteanu a fost Vicepreședinte. În cadrul sesiunii plenare din 10 august 1899, a luat cuvântul practicianul dr. Augustin

învățământului veterinar și a organizării serviciului veterinar român”.

Paul Riegler, face parte din comitetul român de organizare, în calitate de vicepreședinte, alături de Gh. I. Brăila, și prof. G. Proca în calitate de președinte, al celui de-al III-lea Congres Internațional de Patologie Comparată, care s-a ținut la Atena, între 5-18 aprilie 1936, dar, din cauza problemelor de sănătate, nu poate participa.

Așa cum s-a menționat mai sus, după participarea la al VII-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară de la Baden-Baden (Fig. 31 și Fig. 32), care s-a ținut în data de 7-12 august 1899, Paul Riegler și colaboratorii săi, Nicolae Străulescu și Alexandru Ciucă, au început prepararea acestor produse în laboratorul catedrei. Astfel că, în anul 1899, Paul Riegler a preparat pentru prima oară, pe o măgăriță, ser antirujetic.

Primul Institut de sero-vaccinuri fondat în cadrul Școlii Superioare de Medicină Veterinară a fost în anul 1895, denumit **Institutul de Vaccin Animal**, ce era la acea vreme, în ordine cronologică, al 3-lea din Europa (1st the Pasteur Institute este o fundație non-profit din Franța, dedicată studiului biologiei, microorganismelor, bolilor și vaccinurilor; a fost înființat de Louis Pasteur la 4 iunie 1887 și inaugurat la 14 noiembrie 1888; 2nd Pasteur Institute din Tunis a fost înființat în 1893; inițial a fost un mic laborator, pe strada Tanneurs din Tunis, care se ocupa cu vinificația și

boli ale viței-de-vie).

În anul 1900, când Paul Riegler a fost numit profesor la catedră, se preparau doar două produse biologice și anume morvina/ maleina și tuberculina. În absența unui diagnostic etiologic și a unor date epidemiologice, oficialitățile vremii considerau că situația sanitară veterinară este bună, iar folosirea vaccinurilor sau serurilor, deja intrate în practică în unele țări din Europa Occidentală nu era necesară.

Dintr-un raport întocmit de prof. Constantin Moțaș, de la catedra de Boli Infecțioase, se evidențiau două maladii răspândite și diagnosticate frecvent în România și anume: **rujetul la porci** și **antraxul la diverse mamifere domestice**. Paul Riegler, în colaborare cu Nicolae Străulescu, abordează problema preparării serului și vaccinului antirujetic. Astfel, în anii 1901-1902 livrează fermelor 2.060 doze de ser și 1.000 doze de vaccin antirujetic, tuberculina 104 doze, maleina 3.676 doze. Serviciul veterinar condus de Inspectorul veterinar Ion Șt. Furtună, aparținând Ministerului de Interne, a alocat fondurile necesare pentru înființarea unui Serviciu de Seruri și Vaccinuri în cadrul catedrei, reușind să prepare:

- în anul 1904-1905, ser anticărbunos de uz uman și veterinar, împreună cu C. Moțaș și Al. Ciucă;
- în 1905-1906, vaccinul anticărbunos;
- în 1905, virusul variolic ovin;

Figura 33 – Institutul de Seruri și Vaccinuri construit între 1908-1911, demolat în 1986 de către regimul comunist

Figura 34 – Institutul de Seruri și Vaccinuri „Pasteur”, vedere pe latura de est

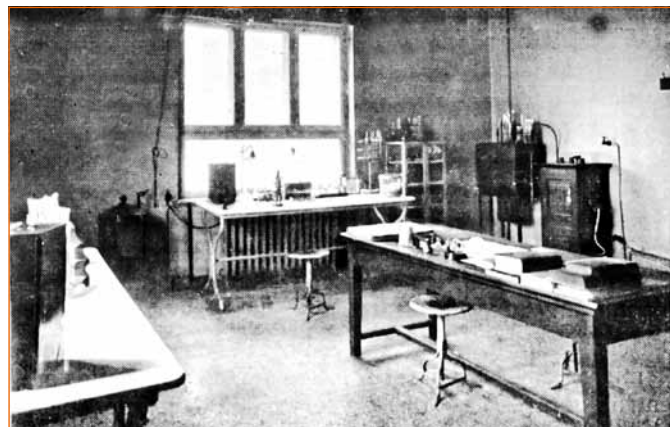

Figura 35 – Laboratorul pentru prepararea vaccinului anticărbunos, din Institutul „Pasteur”

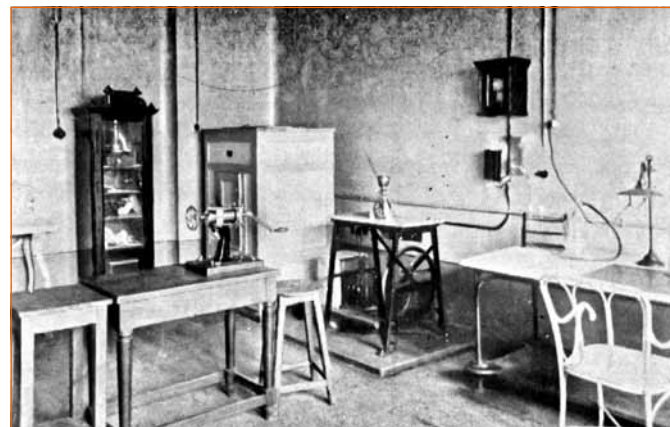

Figura 36 – Laboratorul pentru prepararea vaccinului antivariolic pentru om, din Institutul „Pasteur”

• în 1906-1907, serul antitetanic de uz uman și veterinar.

În ceea ce privește relațiile cu publicul interesat, fie ei medici veterinari ori crescători de animale, el a avut totdeauna cea mai amabilă solitudine, dând sfaturi și lămuriri sau chiar ajutor material, prin punerea la dispoziția țăranilor nevoiași a unor vaccinuri „cu titlu experimental”.

La insistențele prof. Paul Riegler, cu sprijinul profesorului Ion Cantacuzino care era director general al Serviciului Sanitar din Ministerul de Interne, de care depindea atunci și Serviciul Veterinar, se acordă o sumă de 250.000 lei pentru înființarea unui **INSTITUT SPECIAL DE SERURI ȘI VACCINURI**. Piatra de fundație a fost pusă în 1908, conform planurilor făcute de arhitect N. Ghysa Budești, sub direcția ing. G. Balș, iar construcția a fost încredințată inginerului Bossi. Institutul intră în funcțiune parțial în 1909, fiind finalizat în anul 1911. De la înființarea institutului, profesorul Paul Riegler a ocupat funcția de director

până la moartea sa (1936).

Deci, între anii 1908-1911, din inițiativa profesorului Paul Riegler, a fost construit sediul modern al Institutului de la acea vreme, redenumit **INSTITUTUL DE SERURI ȘI VACCINURI**, aferent Școlii Superioare de Medicină Veterinară. Cu ocazia comemorării, în anul 1920, a 100 de ani de la nașterea savantului francez Louis Pasteur, la propunerea prof. Paul Riegler, Institutul a primit, începând cu anul 1921, numele marelui savant francez: **INSTITUTUL DE SERURI ȘI VACCINURI „PASTEUR”**.

Corpul principal al clădirii Institutului era alcătuit din parter și subsol, avea 24 de camere (Fig. 33 și Fig. 34), unde se afla și redacția revistei Arhiva Veterinară (fondată în 1904) și funcționau 10 secții:

- ser + vaccin antirujetic
- ser + vaccin anticărbunos (Fig.35);
- ser + vaccin anticlavelos/variolic (Fig. 36);
- ser antitetanic;
- maleină + tuberculină;

- vaccinul contra variolei umane;
- control biologic ser-vaccin (Fig.37);
- diagnostic;
- chimie biologică (Fig. 38);
- administrativ și expediție.

Anexele Institutului de Seruri și Vaccinuri erau: 3 grajduri cu câte 20 locuri, fiecare pentru cai; 1 grajd pentru 12 boi; 1 grajd pentru 40-60 oi; 1 sală pentru sângerare (Fig.39), cu încăpere pentru baloane; crescătorie pentru animale mici: șoareci, iepuri, cobai; un grajd pentru 12 viței pentru prepararea vaccinului antivariolic uman.

Noile dotări și clădiri adecvate ale Institutului de Seruri și Vaccinuri au constituit suportul unei ample colaborări dintre medicii veterinari: Paul Riegler (Fig. 40), Constantin Motaș (Fig. 41), Alexandru Ciucă (Fig. 42) și Profesorul Victor Babeș (Fig. 43) și colaboratorii săi din Institutul omonim, care au desfășurat o prodigioasă activitate de colaborare, ce a condus la multiple realizări practice și teoretice în

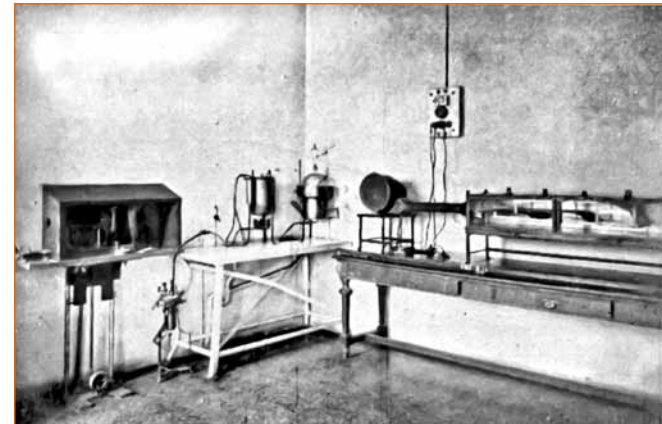

Figura 37 – Laboratorul de aparate pentru evaporare și filtrare din Institutul „Pasteur”

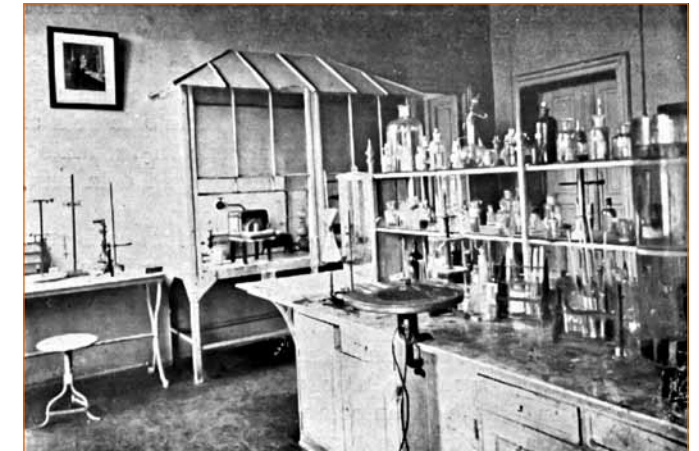

Figura 38 – Laboratorul de chimie din Institutul „Pasteur”

Figura 39 – Recoltarea sângelui de la un bou hiperimunizat anticărbunos, Institutul de Seruri și Vaccinuri „Pasteur”.

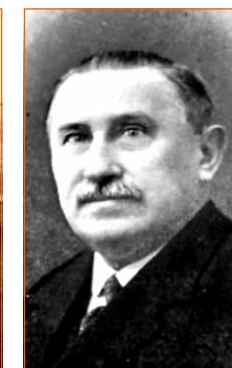

Figura 40
Paul Riegler (1867-1936)

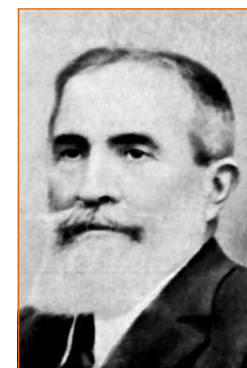

Figura 41
C. Motaș (1869-1931)

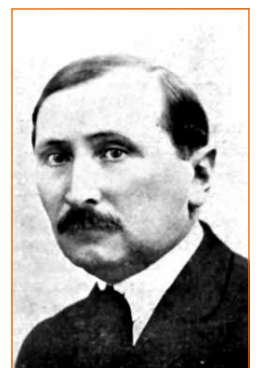

Figura 42
Al. Ciucă 1880-1972

vastul domeniu al medicinei comparate și al biologiei.

Gama de seruri hiperimune produsă în cadrul Institutului de seruri-vaccinuri „Pasteur”, cât și cea de vaccinuri pentru uz uman și veterinar, precum și cea de produse biologice preparate și distribuite între 1909-1915, sunt redată în Tabelul 2; iar producția de seruri, vaccinuri și produse biologice preparate și distribuite între 1920-1930 sunt redată în Tabelul 3.

Necesitatea de a lupta împotriva bolilor la animale, în special la cele de rentă, la un nivel mondial, a dus la crearea **Oficiului Internațional pentru Epizootii (OIE)** prin semnarea Acordului Internațional în **25 ianuarie 1924**, România fiind fondatoare și semnatară a Acordului. OIE este recunoscută ca organizație de referință pentru Organizația Mondială a Comerțului (OMC).

Obiectivul principal al Organizației este acela de a **controla bolile animale** și astfel de a **preveni răspândirea lor**. **Organizația mondială pentru sănătate animală (OIE)**

este o organizație interguvernamentală responsabilă cu îmbunătățirea sănătății animale în lume. OIE nu depinde de sistemul Națiunilor Unite; autonomia sa este atât instituțională cât și financiară, iar activitățile sale sunt guvernate de textele constituționale proprii.

În luna **mai 2003**, oficiul și-a schimbat denumirea în „**Organizația mondială pentru sănătate animală**”, dar și-a menținut **acronimul istoric OIE**. Organizația mondială pentru sănătate animală (OIE) are 180 de țări membre. Începând de la prima Sesiune Generală desfășurată la Paris, OIE și-a desfășurat activitatea sub autoritatea unui Comitet Permanent format din delegații guvernelor contractante. În anul **2014**, **Organizația Mondială pentru sănătate animală** avea în componența sa **180 de țări membre**. OIE menține relații permanente cu **alte 45 de organizații internaționale și regionale** și are sedii regionale și subregionale de pe fiecare continent. ▶

Figura 43
V. Babeș (1854-1926)

Tabelul 2 – Producția de seruri, vaccinuri, precum și produse biologice preparate și distribuite între 1909–1915

TABLOU								
de serurile, vaccinurile și produsele biologice preparate și distribuite de Institutul de Sero-Vaccinuri „PASTEUR” în cursul anilor 1909-1915								
FELUL PRODUSULUI	1909	1910	1911	1912	1913	1914	1915	Observațiuni
<i>Sero-vaccin anticarbonos</i>								
Ser preventiv	29136	43948	61085	60239	46381	33671	33474	
Cultura vaccin	31721	46401	60809	58650	35145	36938	33111	
Ser curativ pentru animale	60	112	761	690	2315	616	424	
„ „ om	592	1097	924	344	2423	1202	428	
<i>Sero-vaccin antirugetic</i>								
Ser antirugetic preventiv	102057	51937	59207	140810	46255	34719	21864	
Cultura vaccin	103075	54795	60548	153826	45732	34342	21822	
Ser antirugetic curativ	178	7	147	233	703	132	407	
<i>Ser antitetanic</i>								
„ „ preventiv pentru om	233	1086	14110	272	5289	273	1017	
„ „ curativ	6	32	636	159	64	5151	288	
„ „ preventiv pentru animale	209	322	15315	1862	8281	629	5225	
„ „ curativ „ „	43	64	177	367	56	21	278	
<i>Tuberculină</i>	11717	—	15045	14648	10654	14746	11605	
<i>Maleină</i>	18662	8623	22330	60571	31236	41511	301758	
<i>Virus variolic ovin</i>	19798	148354	332682	416549	26681	162801	—	
<i>Ser antivariolic ovin</i>	—	—	—	—	1149	—	—	

Tabelul 3 – Seruri, vaccinuri și produse biologice preparate și distribuite între 1920-1930

T A B L O U

de serurile, vaccinurile și produsele biologice preparate de Institutul de Sero-Vaccinuri „Pasteur” și distribuite în cursul anilor 1920-1930, exprimate în doze

FEULUL PRODUSULUI	1920	1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928	1929	1930
<i>Sero-vaccin Anticarbonos</i>											
Ser preventiv	183667	272264	255660	309327	399761	213728	123446	284013	274013	103060	255432
Cultura vaccin	181995	272613	245291	—	265108	200658	224385	286487	255914	209745	295593
Ser curativ p. animale	1415	1930	1680	2054	4560	4525	4228	9502	13892	8123	16053
Ser curativ p. om	1646	3482	5117	5777	7265	9999	9996	11272	6337	662	4754
<i>Vaccin Pasteur Nr. 1 și 2</i>											
Vaccin Pasteur Nr. 1	—	19000	63077	139708	121500	38106	96307	83321	123326	106521	247985
Vaccin Pasteur Nr. 2	—	15000	50249	141910	107160	82504	92888	80751	143529	374081	445199
<i>Vaccin contra cărbunelui</i>											
Vaccin simptomatic	35520	4208	5254	2587	9769	1621	6671	3737	3377	1967	1812
<i>Sero-vaccin antiuetric</i>											
Ser antiuetric preventiv	63728	66344	99516	85585	104155	78329	87899	85030	58221	44915	111357
Cultura ruget	30139	67181	79732	84967	86698	183141	79934	79386	52264	47205	103255
Ser antiuetric curativ	1078	676	785	710	181	1148	—	—	—	3460	8810
<i>Ser antitetanic</i>											
„ „ „ preventiv p. om	11200	5160	8901	29141	15703	14110	21741	21381	14522	2389	2962
„ „ „ preventiv p. animale	10225	12165	12559	18039	21940	15325	15544	26751	11966	22605	24367
„ „ „ curativ p. animale	261	521	549	685	389	177	988	1332	710	1529	903
Ser Precipitant cm. c.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1705
<i>Tuberculină</i>											
„ „ „	15515	27231	22411	33614	41775	51294	50000	104667	132467	82960	132750
<i>Maleină</i>											
Vaccin variolic pt. om	24571	21528	31528	98121	15586	365257	393719	333238	473334	449314	417493
Vaccin variolic pt. om	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	237900
<i>Virus variolic ovine</i>											
Vaccin contra Holerei păsărilor	7540	41330	4399	8522	—	—	4150	19953	32453	9922	22058
Vaccin antigurmos	16149	63149	60503	139826	123454	128155	122580	150387	115756	58625	196615
<i>Ser antigurmos</i>											
Ser antigurmos	—	—	—	—	3198	1265	496	921	1413	1432	2681
Vaccin antidifteric pentru păsări	—	—	—	—	1939	200	—	—	—	—	20243
Ser normal de cal	—	—	—	—	—	1290	696	9770	—	12598	3025
Ser antiholeric cm. c. pentru păsări	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2452	41326
Typhimurium floacoe	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1889	19406
Diferite autovaccinuri	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	36393
SER ANTIPESTOS	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	18
SER ANTIPESTOS	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	16053

◀ În baza acestor prerogative, România, înainte de Primul Război Mondial, întocmea și avea la Divizia Veterinară din cadrul Direcției Generale a Serviciului Sanitar din Ministerul de Interne, o evidență clară a epizootiilor la animale. Astfel, înțelegem să redăm Situația sanitar-veterinară din România, la data de 21 Martie 1914 (Tabelul 4), precum și Situația sanitar-veterinară din România, la data de 1 Martie 1938 (Tabelul 5).

Stabilirea diagnosticului bolii se făcea pe baza examenului clinic, precum

regională de bacteriologie veterinară
pentru diagnosticul bolilor infecțioase la
animale, care funcționau și ca depozite de
seruri la: Iași, Chișinău, Cluj, Constanța,
Craiova etc.

Paul Riegler participă la congresele naționale și la cele internaționale cu lucrări științifice originale, elaborate ca unic autor sau în colaborare cu alți profesori sau specialiști din Institutul „Pasteur”. Astfel, la al 2-lea Congres Național al Medicilor Veterinari din România, 14-17 octombrie 1904, comunică date privind **brânca infecțioasă, pneumonia infecțioasă a porcilor**, iar împreună cu Gh. Udrischi, referatul intitulat „Învățământul medicinei veterinare în România” (Riegler P - **Brânca infecțioasă, pneumonia contagioasă și pneumoenterita infecțioasă a porcului**, Raport la cel de al II-lea Congres Național Veterinar, București, oct. 1904; Riegler P., Udrischi Gh. - **Învățământul Medicinei Veterinare în România**, Raport la cel de al II-lea Congres Național Veterinar, București, oct. 1904) .

În anul 1924, din inițiativa Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, la cărei președinte era medicul veterinar Gheorghe Ionescu Brăila, se organizează primul Congres Național Zootehnic și Igienă Veterinară care s-a desfășurat în zilele de 12-14 Septembrie 1924, la Cluj. Concomitent cu acest Congres, a avut loc și Expoziția Zootehnică a Ardealului și Banatului (Fig. 44). La acest Congres, prof. **Paul Riegler** a fost unul dintre **vicepreședinții** **Comitetului de organizare**, în calitate sa de **Director al Institutului de Sero-vaccinuri**, precum și **membru în Comitetul de consultare pentru problemele de imunologie (seruri, vaccinuri și substanțe revelatorii)**, în **calitatea sa de profesor de Microbiologie și Anatomie patologică**. Împreună cu profesorul Alexandru Ciucă, în calitate sa de profesor de Igienă și Medicină Experimentală (Fig. 44), comunică lucrarea: Riegler P., Ciucă Al. - **Rolul sero-vaccinațiunilor în prevenirea și combaterea bolilor infecțioase**, Raport de 31 pagini la Congresul Național de Zootehnie și Igienă Veterinară, Cluj, 12-14, sept. 1924.

În anul 1925, elaborează și supune spre aprobare Parlamentului, **Legea pentru creșterea, îmbunătățirea și apărarea sănătății animalelor**, prin care s-a creat

fondul zootehnic central pentru a încuraja și subvenționa creșterea animalelor, construirea de grajduri, procurarea de reproducători și crearea Institutului Național Zootehnic.

În cadrul Institutului de Seruri și Vaccini, prof. Paul Riegler, în anul 1935, avea o echipă de colaboratori de elită, medici veterinari, bărbați și femei, care au ajuns ulterior personalități marcante ale profesiei medicale veterinare: Dumitru Tacu, Vasile Șoituz, Vasile Tomescu, Adela Tacu, Ina Straulea, Cornelia Pelimon, Emil Cărăbașu, Nicolae Stamatini, Vladimir Wynohradnyk și Ion Suhaci (Fig. 45 și Fig. 46).

Corpul didactic al Facultății de Medicină Veterinară București, în anul 1931, era mai numeros (erau și mulți tineri) și era format din: R. Vlădescu, I. Ciurea, Gh. Udrischi, I. Poenaru-decan, P. Riegler, Gr. Slavu, Al. Ciucă, Fr. Popescu, Gh. Nichita, Gh. Iliescu, M. Fălcoianu, Gh. K. Constantinescu, H. Dagonfski, I. Bucică, I. Bădescu, E. Apostoleanu, M. Mihăilescu, N. Tuschak, D. Nicolau, V. Soituz, Al. Vechiu, Al. Panu, I. Borcilă, V. Stamo, P. Homutov, O. Vlăduțiu, V. Gheție (Fig. 47).

În anul 1916, din cauza intrării României în Primul Război Mondial și a retragerii trupelor militare române în Moldova, Institutul de Seruri și Vaccinuri se mută la Iași, în laboratoarele de Igienă și Bacteriologie ale Facultății de Medicină, transferându-se o parte din tehnologie și din animalele imunizate. În septembrie 1918, din cauza apropierii frontului de orașul Iași, Institutul se deplasează la Harkow în Rusia, în laboratorul prof. Koschun. Se deplasează utilaje și 100 de cai imunizați în vederea preparării serului antitetanic necesar serviciului uman cât și celui veterinar.

După 2 luni, Institutul revine la Iași, iar în decembrie 1918 se restabilește în localul propriu din București, care era devastat de armatele germane. Profesorul Paul Riegler prepara unele produse biologice doar împreună cu laborantul Ion Nedelcu. În 1919, redactează o broșură cu instrucțiunile de folosire a produselor biologice preparate de institut.

Având în vedere nevoile crescute de preparate biologice, seruri, vaccinuri și ►

Tabelul 5 – Situația sanitar-veterinară din România, la data de 1 Martie 1938

Tabelul 4 – Situația sanitar-veterinară din România, la data de 21 Martie 1914

BULLETIN DES EPIZOOTIES EN ROUMANIE

D'après le bulletin avec la date de 21/3/1914 de la Direction Générale du Service Sanitaire. Division Vétérinaire.

No. C.	MALADIES	No. DES DISTRICTS	No. DES COMMUNES	L'ESPÈCE	PRÉCÉDEMMENT MALADES	NOUVELLEMENT MALADES	TOTAL	MORTS	ABATUS	GUÉRIS	RESTANTS MALADES	VACCINÉS
1	Clavelée	3	451	Mouton	4824	617	5441	49	—	2442	2950	7
2	Pneumonie infectieuse	4	4	Porc	5	17	22	12	—	—	10	—
3	Rage	6	7	Chien	—	21	21	4	17	—	—	—
				Boeuf	—	4	4	1	3	—	—	—
				Chat	—	1	1	—	1	—	—	—
				Porc	—	1	1	—	1	—	—	—
4	Charbon bactérien	3	3	Cheval	—	2	2	2	—	—	—	85
				Boeuf	—	—	—	—	—	—	—	45
5	Peste porcine	7	8	Porc	149	69	218	44	—	76	98	—
6	Dourine	2	4	Espèce cabaline	24	—	24	—	4	11	9	—
7	Rouget	1	1	Porc	7	—	7	—	—	7	—	—
8	Morve	2	5	Cheval	3	7	10	—	9	—	1	—
9	Pasteurelose	1	4	Cheval	—	1	1	—	—	—	1	—
10	Gale	12	25	Cheval	215	67	282	—	—	12	270	—
				Mouton	1409	100	1509	—	—	113	1396	—
11	Fièvre aphteuse	32	557	Boeuf	48764	30000	78764	9	—	33918	44837	4803
				Porc	2400	2315	4715	—	—	2286	2429	—
				Mouton	—	98	98	—	—	20	78	—

ROUMANIE

MINISTÈRE DE L'AGRICULTURE ET DES DOMAINES
DIRECTION ZOOTECHNIQUE

SITUATION SANITAIRE-VÉTÉRINAIRE LE 1 MARS 1938

REZUMAT (RESUMÉ)

DENUMIREA EPIZOOTIILOR (Le nom des épidémiés)	NUMĂRUL (Le nombre des)						
	Județelor (Départements)	Plașilor (Arrondissements)	Comunelor (Communes)	Curtilor (Cours)		Cărdurilor (Troupes)	
				Total	Noi (Nouvelles)	Total	Noi (Nouvelles)
Acarioza	—	—	—	—	—	—	—
Antrax. — Anthrax	36	56	71	76	74	—	—
Barbone. — Septicæmia hæmorrhagica bubalorum	1	1	1	1	1	—	—
Brâncă porcilor. — Erysipelas suum	9	13	15	38	20	1	1
Cărbune emfizemat. — Gangraena emphysematosa	2	2	3	3	3	—	—
Duriñă. — Polyneuritis infectiosa	3	8	46	377	3	—	—
Exantem genital. — Exanthema vesiculosum coitale	13	19	33	568	54	—	—
Febra aftoasă. — Aphthæ epizooticæ	—	—	—	—	—	—	—
Febra tifoidă la cai. — Influenza equeorum	4	9	42	40	—	—	—
Holera păsărilor și pești găinilor. — Cholera avium et pestis gallinarum	18	23	25	120	21	—	—
Limfang. epizootică. — Lymphangitis epizootica	—	—	—	—	—	—	—
Loca	1	1	1	1	—	—	—
Morvă. — Malleus	8	20	58	180	76	—	—
Nosemoza	—	—	—	—	—	—	—
Pesta și pneumonia infecțioasă la porci. — Pestis et septicæmia suum	52	127	247	1.204	162	15	4
Pneumonia infecțioasă la oi. — Pasteurellæ ovum	23	31	44	199	85	3	1
Răie. — Scabies	3	3	3	5	2	—	—
Septicæmie hæmorrhagica la boi. — Septicæmia hæmorrhagica bovum	43	70	91	119	119	—	—
Turbæ. — Lyssa	43	70	91	119	119	—	—
Variole oilor. — Variola ovina	30	53	70	149	29	81	12

Tabelul 6 – Rezultatele examenului diferitelor organe la animalele moarte, 1930-1931

T A B L O U				
de rezultatul examenului organelor dela diferite specii de animale moarte de diferite boale infecțioase, pe anul 1930-1931				
Boala relativ la care organele au fost examinate	Specia animalului dela care provine organele	Rezultatul	Totalul examenului pozitiv și negativ	
			1 9 3 0	1 9 3 1
Antrax	Cal	Pozitiv	106	71
		Negativ	283	207
	Bou	Pozitiv	370	423
		Negativ	242	365
	Oaie	Pozitiv	70	61 și 3 capre
		Negativ	82 oi, 1 capră	100 1 capră
	Porc	Pozitiv	9	5
		Negativ	2	1
Tuberculoza	Organe provenite de la specii diferite	Pozitiv	129	157
		Negativ	121	206
	Găină	Pozitiv	5	11
	Găină	Negativ		1
Pneumonia contagioasă	Bou	Pozitiv	1	
	Porc	Pozitiv	1	
	Porc	Negativ	30	21
Tifoza	Curcă	Pozitiv	15	9
		Negativ	3 biblică	1
Morva	Cal	Pozitiv	13	21
		Negativ	9	8
Cărbune emfizematos	Bou	Pozitiv	29	53
		Negativ	7	11
Gurma	Cal	Pozitiv	5	
		Negativ	13	
	Căini	Pozitiv	7	24
Turbare	Porci	Pozitiv		2
		Negativ	2	5
	Boi	Pozitiv		5
		Negativ	3	6
	Cai	Pozitiv	1	
Asociație de Ruget și Antrax	Porc	Pozitiv	1	

- substanțe revelatoare etc., la solicitarea prof. Paul Riegler, Ministerul Agriculturii mărește subvențiile acordate Institutului de Seruri și Vaccinuri, de asemenea împărtășește Facultatea de Medicină Veterinară, în anul 1924, cu un teren în suprafață de 68 hectare, la 4 km de București, în comuna Giulești (în acea vreme comuna suburbană Marele Voievod Mihai), pe locul unde a funcționat Institutul de seruri și vaccinuri „Pasteur” (ICVB „Pasteur”), Șoseaua Giulești nr. 303, Sectorul 6.
- Conform unui program întocmit în anul 1924 de Paul Riegler și Constantin Motaș, ing. G. Balș a făcut un plan general după care s-au construit cele 12 pavilioane și adăposturi pentru animale:
- 3 grajduri: unul pentru 100 de boi și 2 pentru 200 de cai;
- o clădire pentru laborator;
- o clădire cu 6 camere de lucru;
- sală de sângerare și camere frigorifice;
- magazie pentru furaje, castel pentru apă;

- o moară pentru prepararea grăunțelor;
 - o crescătorie pentru animale de experiență;
 - pavilion de locuințe pentru personal;
 - teren pentru cultura furajelor.
- Suprafața de teren din Giulești sporește astfel: în anul 1930, Ion D. Poenaru, în calitate de decan al facultății, cumpără un teren de 800 mp de la proprietarul Loga, cu suma de 146.000 lei. În 1931 s-au cumpărat 1.200 mp de la proprietarul Cornea cu suma de 80.000 lei. S-a ratificat în 1931, prin Tribunalul Ilfov, schimbul de teren în suprafață de 400 mp, între Nicolae Vasile, Maria Nicolae Vasile și Facultatea de Medicină Veterinară, pentru care s-au cheltuit 12.000 lei
- Noile condiții materiale create au permis institutului (Fig. 48) să mărească gama de produse biologice realizate, astfel, dacă în 1920 erau 15 produse, în 1936 acestea ajunseseră la 36.

În anul 1934-1935, se construiește secția modernă de ser și vaccin antipestos porcine, pe platforma Giulești, precum și pavilionul central (Fig. 49).

În anul 1947, Institutul de Seruri și Vaccinuri „Pasteur” din Splaiul Independenței, se transformă în Institutul de Patologie și Igienă Animală (IPIA), care funcționează până în 1962, dată la care se unește cu platforma din Giulești, formând ICVB „Pasteur”. **Sectorul din Splai îndeplinește sarcini de cercetare științifică, până în 1976, când este transferat în Giulești, iar în clădirile eliberate se instalează Laboratorul Central Sanitar Veterinar de Diagnostic (LCSVB).** Acestea sunt demolate în 1986 și pe terenul respectiv se construiește depozitul de alimente pentru Casa Poporului.

După 1990, construcția ridicată la roșu este reamenajată pentru amplasarea Clinicii universitare veterinare ale Facultății de Medicină Veterinară care s-au amenajat

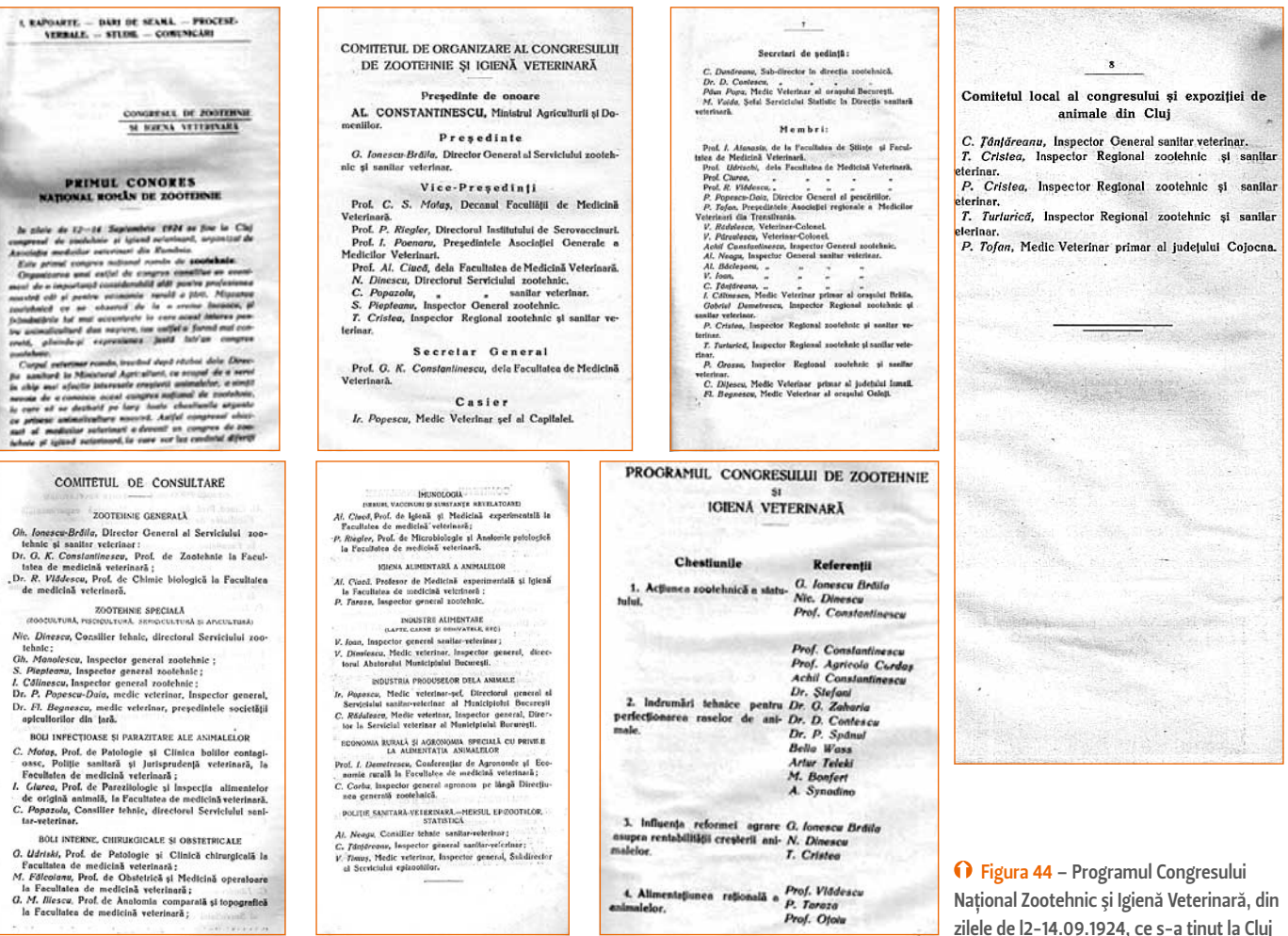

Figura 44 – Programul Congresului Național Zootehnic și Igienă Veterinară, din zilele de 12-14.09.1924, ce s-a ținut la Cluj

și instalat după anul 1997 (Fig. 50), fiind o mândrie pe plan național și mondial, a profesiei medicale veterinare din România.

Având în vedere că progresul medicinei veterinare nu se putea baza doar pe preluarea datelor obținute de cercetătorii din străinătate, era necesară încurajarea și dezvoltarea cercetării proprii, atât în cadrul Facultății de Medicină Veterinară, cât și în Institutul „Pasteur”.

Se înființează, încă din 15 Mai 1871, **Societatea de Medicină Veterinară (SMV)**, prin contribuția adusă de profesorii: Mauriciu Kolben, Ion Popescu, Gh. Perșu, Al. Locusteanu, Ion Poenaru, Gh. Udrischi etc.

Paul Riegler a fost admis în Societatea de Medicină Veterinară la scurt timp după absolvirea facultății și anume în ședința din **28 iunie 1893**. În data de 5 mai 1894, era membru în comitetul SMV, ca secretar de ședință, în fruntea căruia era Al. Locusteanu.

Figura 45 – Paul Riegler și colaboratorii săi de la Institutul „Pasteur”, în 1935: în dreapta profesorului: D. Tacu, V. Șoțit, V. Tomescu, Adela Tacu, Ina Straulea; în stânga profesorului: Cornelia Pelimon, Emil Cărăbașu, N. Stamatin, V. Wynchradnyk și I. Suhaci

◀ În 1898-1899, președintele SMV era Ion Popescu, iar **Paul Riegler era secretar general al SMV**. Buletinul Societății de Medicină Veterinară era inclus în revista Arhiva Veterinară, apărută la 1 martie 1904, ca publicație a corpului profesoral din Școala Superioară de Medicină Veterinară.

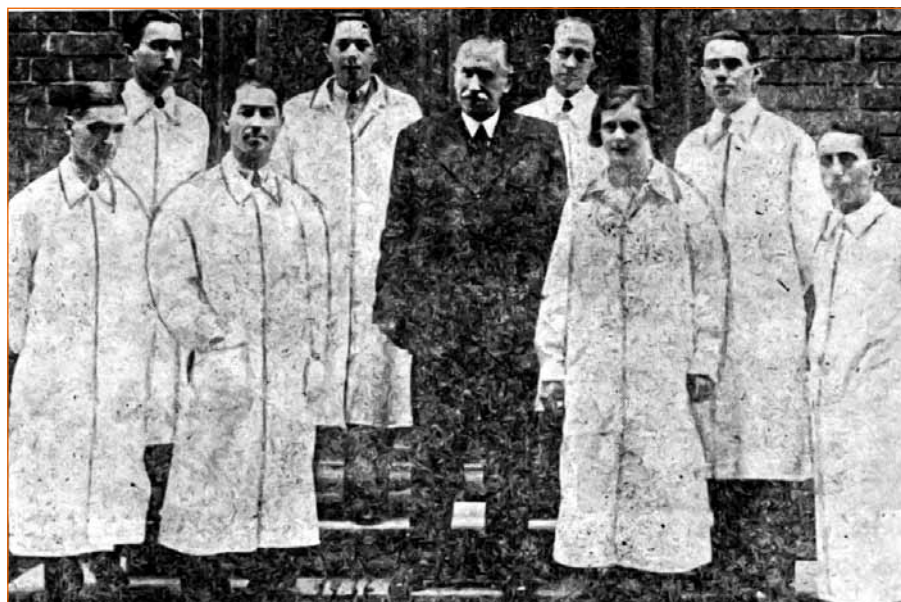
În anul 1921, Paul Riegler este ales prima oară **Președinte al SMV**, în al 50-lea an de existență a acestei societăți științifice (15 mai 1871, președinte fiind Mauriciu Kolben, iar revista purta numele de Medicul Veterinar).

Prin erudiția sa excepțională, modestia, amabilitatea, căldura sufletească, vastele sale cunoștințe de biologie și medicină, ținuta sa morală, pasiunea pentru progresul științei și a profesiei, prestanței și calităților de organizator și îndrumător, a câștigat respect, mergând până la venerație. S-a condus după sfatul lui Sallutius: „să fii foarte activ și să vorbești foarte puțin despre tine”.

Victor Babeș se pronunța în fața studenților, referitor la personalitatea lui Paul Riegler astfel: „este o bibliotecă vastă de cunoștințe, la care adesea apelez și eu”.

În calitate de vicepreședinte al Societății de Istorie a Medicinii și de președinte al SMV, Paul Riegler face parte din comitetul executiv de organizare al celui de-al **IX-lea Congres Internațional de Istorie a medicinei**, ținut la București, **10-18 septembrie 1932**.

Prof. dr. Victor Gomoiu, secretarul general al Societății Regale Române de Istoria Medicinii, înființată în anul 1929, a organizat, la București, Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, 10-18 septembrie 1932, doar la trei ani de la înființarea societății naționale, la care au participat **137 de personalități din 23 de țări**, reprezentând 48 de universități. Participanții prezenți la prestigiosul Congres au vizitat Facultatea de Medicină Veterinară, unde au fost întâmpinați de către Prof. dr. medic veterinar Gheorghe Udrischi, șeful catedrei de Chirurgie, precum și de către Prof. dr. medic veterinar Gh. K. Constantinescu, șeful catedrei de Zootehnie și director al Institutului Național Zootehnic. În cadrul Laboratorului de biologie din INZ, șeful laboratorului, prof. G.K. Constantinescu (Fig. 51), a înființat un laborator special de genetică experimentală (primul laborator

◉ **Figura 46** – Profesorul Paul Riegler, de ziua sa onomastică – 29 iunie 1936 – înconjurat de colaboratorii săi de la Institutul „Pasteur”. În rândul din față: Ion Suhaci, Vasile Șoituz, Cornelia Pelimon, Ion Bicleșeanu; în rândul din spate: Emil Cărăbașu, Vasile Stamo, Ion Borcilă, Nicolae Stamatini

◉ **Figura 47** – Corpul didactic al Facultății de Medicină Veterinară București, în anul 1931, cu semnături: de la stânga la dreapta, rândul I, pe scaune: R. Vlădescu, I. Ciurea, Gh. Udrischi, I. Poenaru, P. Riegler, Gr. Slavu, Al. Ciucă; rândul II, în picioare: Fr. Popescu, Gh. Nichita, Gh. Iliescu, M. Fălcoianu, Gh. K. Constantinescu; rândul III: H. Dagonfski, I. Bucică, I. Bădescu, E. Apostoleanu, M. Mihăilescu; rândul IV: N. Tuschak, D. Nicolau, V. Soituz, Al. Vechiu, Al. Panu, I. Borcilă; rândul V: V. Stamo, P. Homutov, O. Vlăduțiu, V. Gheție

◉ **Figura 48** – Institutul de Seruri și Vaccinuri „Pasteur”, platforma Giulești; diferite pavilioane și grajduri

◉ **Figura 49** – Pavilionul central al Institutului de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur” de pe platforma Giulești și sigla cu anul fondării

◉ **Figura 50** – Clinicile universitare veterinare ale Facultății de Medicină Veterinară, amplasate pe locația fostului Institut de seruri și vaccinuri „Pasteur”

de acest gen din țară), în care el urmărea mecanismul eredității și promovarea de mutații prin excitanți/factori exteriori la mușcuța *Drosophilla melanogaster*.

Acest laborator era vizitat în permanență de diferite personalități ale științelor biologice și medicale: prof. dr. Gh. Marinescu, prof. C. I. Parhon etc., care se consultau cu prof. G. K. Constantinescu pentru descifrarea unor probleme de **ereditate patologică** sau de altă natură, la om.

Documentul privind această vizită în campusul medical-veterinar al participanților la Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, se confirmă și prin fotografia din fața INZ (Fig. 52). Cu acest prilej, participanții la Congres au mai vizitat: Institutul „Cantacuzino”, Facultatea de Medicină și Facultatea de Medicină Veterinară.

Recunoașterea deplină a meritelor sale s-a realizat la data de 01 februarie 1936, la Paris, când Victor Gomoiu a fost ales **președintele Societății Internaționale de Istoria Medicinii** – fiind primul român ajuns în asemenea funcție, pe care a deținut-o timp de **22 de ani, până în anul 1958**.

În al Doilea Război Mondial, bombardarea României în anul 1944, inclusiv a Institutului Național Zootehnic, a cuprins două serii de evenimente. Prima, până în august 1944, a fost realizată prin operațiunile Aliaților, îndeosebi anglo-americani. Obiectivul principal al operațiunilor forțelor aliate, a fost Ploieștiul, principala zonă a industriei de petrol din România (Fig. 53 stânga). Cea mai mare rafinărie, Astra Română, procesa 2.000.000 de tone scurte (1.800.000 t) de petrol pe an, oferind o mare parte din combustibil pentru armata germană. Cea de-a doua, după arestarea mareșalului Ion Antonescu la 23 August 1944, a fost întreprinsă prin operațiunile Germaniei naziste (Fig. 53 dreapta).

Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România, avându-l ca director general al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, pe medical veterinar Gh. Ionescu-Brăila, a contribuit la construirea, în anii 1929-1933, a Palatului „**CASA NOASTRĂ**” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, în baza Cere-rii adresate de prof. C. Moțaș, președintele AGMVR, Către Direcția Casei Lucrării Orașului, din data de 08.08.1929 (Fig. ▶

G. K. Constantinescu

Figura 51 – Prof. G. K. Constantinescu fondatorul Institutului Național Zootehnic, profesor de Zootehnie generală și specială; genetist în Laboratorul de Genetică Experimentală

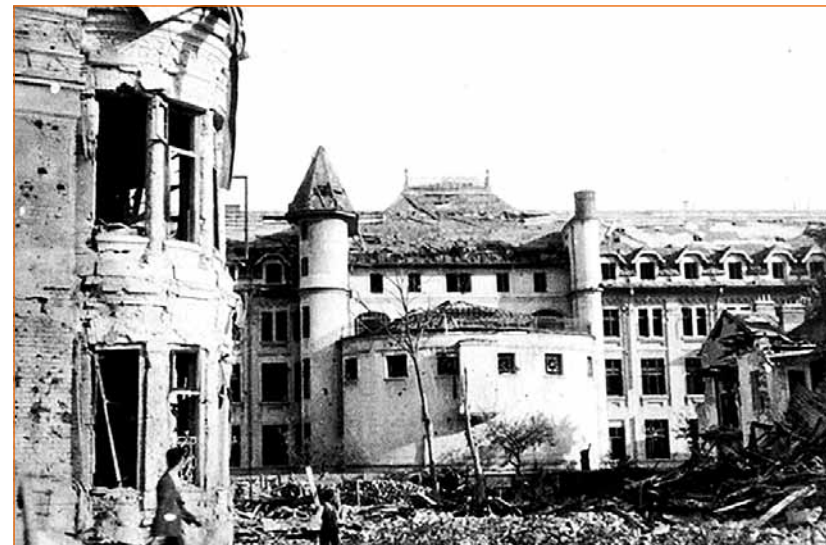

Institutul Național Zootehnic București

Figura 52 – Participanții la Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, 10-18 septembrie 1932, în vizită la INZ

Figura 53 – Bombardiere americane B-24 Liberator deasupra rafinăriilor de la Ploiești (stânga); Institutul Național Zootehnic afectat de bombardamentele germane după 23 August 1944 (dreapta)

54). Fondurile necesare s-au obținut prin contribuția benevolă a fiecărui medic veterinar, 5% din salariu, începând din anul 1921. Ca o expresie a solidarității profesionale, Asociația a construit, între 1929 și 1932, în fața grădinii Cișmigiu, Bulevardul Elisabeta nr. 33, un impunător cămin, realizat prin contribuția benevolă a membrilor săi, unde astăzi se află instalate instituții ale Ministerului Justiției (Fig. 55).

„Toată această activitate – scria în 1931 prof. Gheorghe Udrischi – marchează o etapă bine definită în evoluția corpului veterinar român, așa că el se găsește astăzi la o înălțime pe care a dorit-o, nu spre folosul lui, ci spre binele Țării”. Costul total al imobilului a fost de 46, 9

Figura 55 – Palatul „Casa noastră” al „Asociației Generale a Medicilor Veterinari”, unde s-a instalat Ministerul Justiției

milioane de lei, din care 21,9 de milioane de lei din contribuția membrilor Asociației și 25 de milioane de lei dintr-un împrumut făcut în 1932 la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, aprobat cu garanția Ministerului Finanțelor.

La 01 septembrie 1939 împrumutul a fost achitat în totalitate.

După achitarea completă a acestui împrumut, venitul clădirii va servi la împlinirea scopurilor Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, de a sprijini la învățătură pe copiii membrilor săi, de a da ajutoare orfanilor și văduvelor, precum și de a încuraja lucrările științifice, de zootehnie națională, de igienă și prevenirea bolilor infecțioase la animale.

La terminarea construcției, AGMVR a acceptat închirierea clădirii, pe o durată de cinci ani, Ministerului Justiției, care nu avea sediu, în urma contractului din 1932.

Chiar ministrul de atunci al Justiției, Mihai Popovici, declara: „Fie ca acest local să fie ultimul popas în durerosul pelerinaj al ministerului dreptății”.

Statutul de chirie a durat și după ce împrumutul a fost achitat, deoarece în 1940 clădirea a fost afectată de cutremurul din acel an, iar izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial a complicat lucrurile din punct vedere financiar.

După anul 1947, această frumoasă clădire din centrul Bucureștiului a intrat în „posesia Ministerului Justiției”, în calitate de chirie și niciodată în calitate de proprietar, care o deține în mod abuziv și astăzi, după 30 ani de democrație și stat de drept !!!

În final, din anul 1947, imobilul a fost folosit cu japca de către Ministerul

Justiției, fără plata vreunei chirii, proprietarului de drept, AGMVR.

Festivitatea de inaugurare a Palatului „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România s-a făcut în ziua de 26 februarie 1933 (Fig. 56), în prezența regelui Carol al II-lea (Ziarul Universul, din 27 februarie 1933).

M.S. Regele, însoțit de domnul arhitect Iotzu și de domniile miniștri, a vizitat întregul palat al Casei noastre, felicitând pentru talentul deosebit care s-a pus în desăvârșirea acestei mari opere arhitectonice. Suveranul, fiind însoțit apoi de domnul ministru Mihai Popovici și de I. Dumitriu, directorul general al penitenciarelor, au vizitat expoziția acestor instituții. M.S. Regele a urcat apoi pe terasa palatului, de unde se poate admira întreaga Capitală și împrejurimile.

Câteva spicuri din articolul apărut în ziarul Universul din ziua de 26 februarie 1933, scrise de Spiridon Cegăneanu:

„Asociația medicilor veterinari inaugurează PALATUL său din Bd. Elisabeta nr. 33, din fața grădinii Cișmigiu. Atât monumentalitatea clădirii, cât și importanța sumă cheltuită sunt o dovadă strălucită de ce poate face buna chibzuială și solidaritatea puse în slujba unui ideal. Căci numai aceste calități morale au putut să facă ca un mănunchi de profesioniști, modest ▶

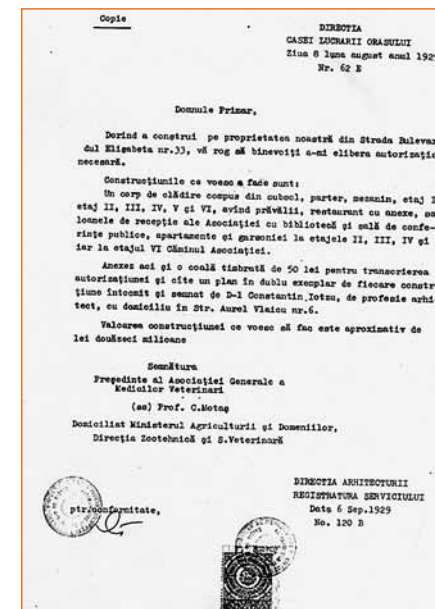

Figura 54 – Cererea adresată de prof. Constantin Șt. Moțaș, președintele AGMVR, către Direcția Casei Lucrării Orașului, din data de 08.08.1929

Figura 56 – Festivitatea de inaugurare a Palatului „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România din ziua de 26 februarie 1933, în prezența regelui Carol al II-lea

Figura 57 – Plăcile comemorative din holul de la intrare omagiază corpul profesoral al învățământului zootehnic și sanitar veterinar (stânga) la împlinirea a 75 ani (1856-1931); precum și cei 10 ani de la punerea pietrei de temelie, cu efigia președintelui AGMVR, dr. Gh. Ionescu Brăila (dreapta)

◀ în raport cu numărul reprezentanților altor specialiști, să ducă cele propuse la un așa de frumos rezultat. Și dacă realizarea artistică a putut să fie așa de fericită, apoi aceasta se datorește în bună parte tot calităților morale mai sus pomenite. Ieri dimineață (26 februarie 1933) s-a inaugurat, în prezența M.S. Regelui, palatul „Casa noastră” al „Asociației generale a medicilor veterinari” unde este instalat Ministerul Justiției. Mărețul palat din bd. Elisabeta este opera arhitectului Constantin Iotzu, iar Intrepr. Ing. Aurel Ioanovici.”

Ușile de la intrare în palat, desenate de Iosif Fekete în spiritul inițiat de Expoziția Internațională de Arte Decorative de la Paris din anul 1925. Medalioanele octogonale din alamă, prezente și la nivelul balustradelor, precum și inscripția frontală au dispărut în mod intenționat în timpul lucrărilor de consolidare realizate de către Ministerul Justiției după 1989.

Plăcile de bronz din holul de la intrare omagiază corpul profesoral al facultății de Medicină Veterinară (Fig. 57 stânga), precum și aniversarea a 10 ani de la punerea pietrei de temelie, cu efigia președintelui

AGMVR, dr. Gh. Ionescu Brăila (Fig. 57 dreapta).

În anul 1931, cu ocazia aniversării a „75 de ani de la întemeierea învățământului medicinei veterinare în România”, Paul Riegler a participat, alături de întreg corpul didactic al Facultății de Medicină Veterinară din București, la elaborarea volumului omagial (Fig. 58) care constituie un document de referință pentru cunoașterea trecutului acestei profesii, având anul 1856, drept an de înființare.

Dacă timpul nu a putut înlătura amintirea eforturilor și a jertfelor celor care au

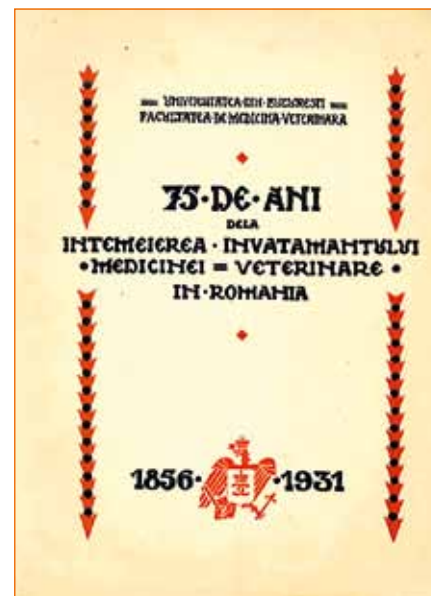

Figura 58 – Volumul omagial tipărit cu ocazia Aniversării a 75 ani de la întemeierea învățământului medical-veterinar din România (1856-1931)

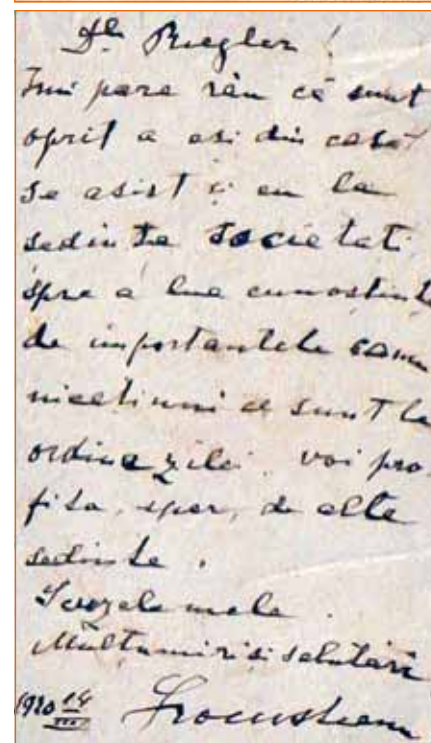
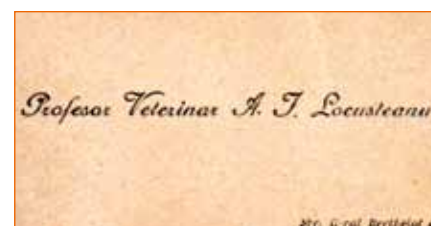

Figura 59 – Imaginea Palatului „Casa noastră”, al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, vis-à-vis de Grădina Cișmigiu (stânga), coperta primului număr al Revistei Themis editată de către Institutul Național al Magistraturii care este locatarul actual al Palatului AGMVR (dreapta)

contribuit la construcția Palatului „Casa noastră”, sediul Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, ce străjuiește semeț vis-à-vis de Grădina Cișmigiu (Fig. 59), el și-a pus însă implacabil amprenta asupra clădirii care, acum, la peste 90 de ani de la edificarea ei, are nevoie grabnică de reveni proprietarului de drept, de la „Ministerul Dreptății” la unicul său proprietar de drept și de fapt, care este AGMVR.

Dar Institutul Național al Magistraturii a dat publicității, joi 07 ianuarie 2016, primului său număr al Revistei Themis, ce are pe prima copertă, tocmai imaginea Palatului Medicilor Veterinari, fără a se prezenta și preciza cine a contribuit la construirea acestuia și cui îi aparține de fapt. În schimb, în cuprinsul revistei găsim teme referitoare la: „Jurisprudența comentată și probleme de practică neunitară”, „Decizii pronunțate în soluționarea recursurilor în interesul legii”, „Decizii ale Curții Constituționale de admitere ale neconstituționalității”, „Hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept” și „Jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene”.

Profesorul Paul Riegler a fost membru al următoarelor asociații profesionale și societăți științifice:

- membru al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România (AGMVR);
- membru al Societății de Medicină Veterinară (SMV), și **președinte** al acesteia începând din anul 1921 și până la 26 ianuarie 1935 când și-a depus mandatul;
- **președinte** al Societății de Biologie, întemeiată de prof. Ion Cantacuzino și prof. Ioan Athanasie, la care apoi s-au asociat: prof. Paul Riegler, prof. Victor Babeș, prof. Emil Racoviță, prof. Gheorghe Marinescu, prof. Dimitrie Voinov;
- **vicepreședinte** al Academiei de Medicină;
- membru al Societății Naturaliștilor;
- membru al Societății de Patologie Comparată din Paris;
- **vicepreședinte** al Societății Române de Istoria Medicinii, întemeiată de prof. dr. V. Gomoiu în anul 1929.

Paul Riegler a fost ales și apoi reales de mai multe ori, președinte al SMV începând din anul 1921 și până la 26 ianuarie 1935 când, conform uzanțelor, și-a depus mandatul. Cu această ocazie a fost ales președinte Grigore I. Slavu, iar ca vicepreședinte: prof. Ilie Bădescu, Dinulescu (directorul Abatorului București), secretar general Gh. Nichita, casier Lascăr Buruiană, secretari de ședință N. Stamatin și V. Tomescu, arhivar dr. A. Lupu.

Ca președinte al Societății de Medicină Veterinară, din 1921 și până în 1935, conducea ședințele de comunicări științifice cu deosebit profesionalism și prestanță, bazate pe cultura sa generală și înde-

osebi pe cunoștințele sale din domeniul biologiei și cel al medicinei umane și veterinare. Dovada acestor calități rezultă și din conținutul Cărții de vizită a Profesorului Al. Locusteanu (Fig. 60), trimisă moderatorului ședinței Societății de Medicină Veterinară, în persoana profesorului Paul Riegler, prezentându-și scuzele de rigoare pentru absența sa, de la ședința de comunicări din data de 14 Martie 1920.

Paul Riegler s-a căsătorit la o vârstă de peste 30 de ani. Soția sa, Esmeralda, inteligentă, generoasă și plină de grație, l-a vegheat de-a lungul întregii sale vieți, creându-i o ambianță favorabilă muncii sale științifice, didactice, manageriale etc. Împreună au avut o fetiță care, din păcate, s-a stins din viață la câțiva ani.

La 18 octombrie 1936, când Paul Riegler a trecut în neființă, a fost unanim regretat și înmormântat la cimitirul Bellu din București. Cu mare greutate se pot arăta toate calitățile sale sufletești, activitatea sa de organizator, aportul său de cercetător în domeniul biologiei și marea sa erudiție.

Era un mare erudit, cultura sa generală și cea profesională erau de neîntrecut și el accepta orice întrebare, fiind întotdeauna interogatul; nu conducea discuția, nu era vorbăreț, dând muncii și cugetării precădere asupra cuvântului. Nu era străin de niciun domeniu, fiind admirabil pregătit în ramura științelor biologice și oricine recurgea la el, obținea informațiunile cele

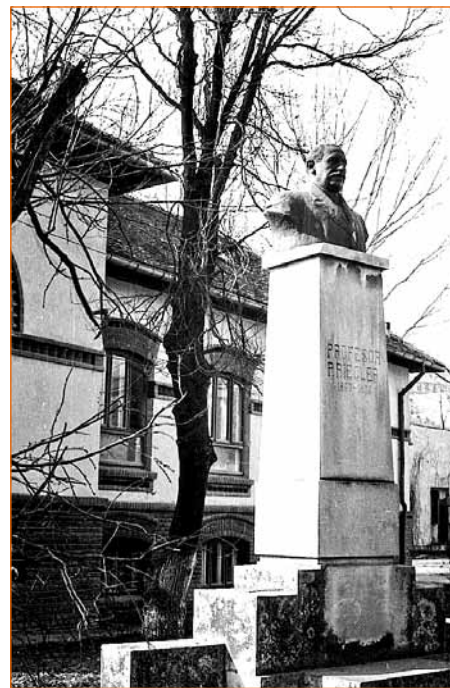

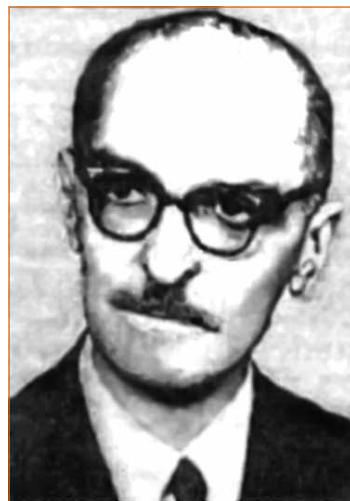
Figura 61 – Bustul lui Paul Riegler, din fața clădirii Institutului de Seruri și Vaccinuri „Pasteur” din București (stânga); în primăvara anului 1961, grupa de studenți 3201, unde autorul prezentului articol este în poziția șezând (dreapta)

mai precise. Era un mare bibliofil. Avea o bunătate neîntrecută și era de o rară modestie, păcătuiind poate față de gloria sa personală printr-un exces de spirit critic.

Despre eminenta personalitate a savantului biolog Profesor Paul Riegler, cităm sfârșitul cuvântării Prof. dr. Gheorghe Marinescu, rostit la comemorarea Prof. P.

Riegler la Academia de Medicină: „Muncitor tenace și fără răgaz, energic la nevoie, modest, binevoitor și cordial cu elevii și colaboratorii, făcând întotdeauna abnegație de sine, abnegația mergând până la sacrificiu. Prof. Paul Riegler poate servi ca exemplu pentru generațiile viitoare, de valoarea unui

C. Simionescu

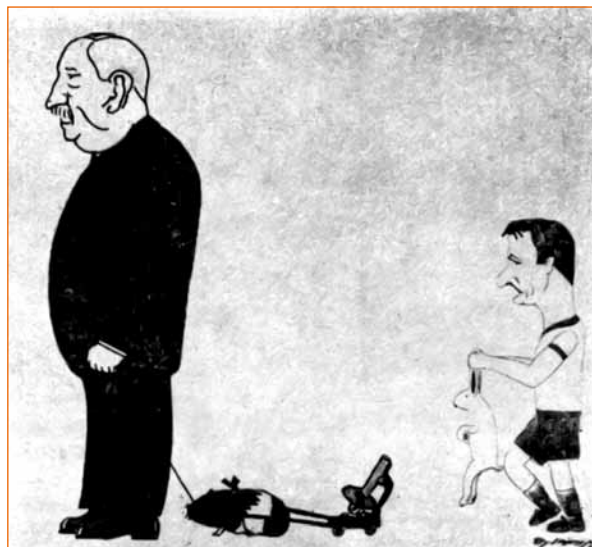

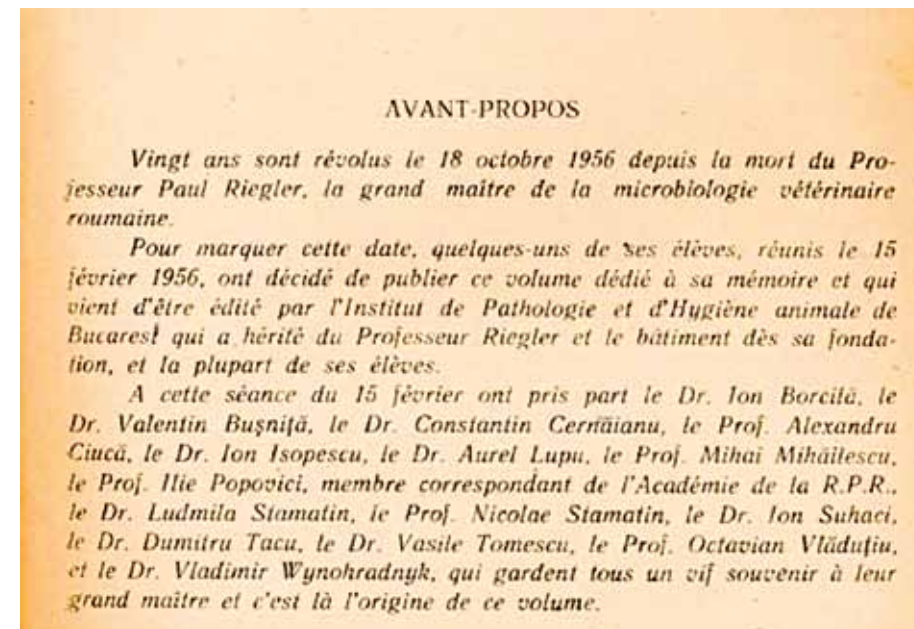
Figura 62 – Caricatură efectuată de Constantin (Titi) Simionescu (stânga); Prof. Paul Riegler (mijloc); și șeful său de lucrări (viitor profesor) dr. Mihai Mihăilescu (dreapta), caricatură realizată de Titi Simionescu

M. Mihăilescu

Figura 63 – Volumul intitulat „HOMMAGE A LA MEMOIRE DU PROFESSEUR PAUL RIEGLER”, apărut în 1987 (stânga); comunicatorii (dreapta)

caracter moral superior și a unei activități științifice, care a reunit în aceeași persoană preocupări pentru medicina umană și veterinară”...

De asemeni, cităm două pasagii din frumoasă cuvântare pe care a rostit-o, la înmormântarea Prof. Paul Riegler, Președinte al Societății de Biologie, Acad. Prof. Dr. Traian Săvulescu:

„Profesorii și oamenii de știință ca Riegler nu sunt discipolii nimănui. Ei sunt creațiile alese ale firii, înzestrate cu o neprețuită urzeală ereditară ce le dă puteri de a gândi adevărul, a simți frumosul și a voi binele. Or care i-ar fi fost câmpul de activitate și or unde s-ar fi găsit Riegler ar fi fost ce a fost ca profesor, tălmăcitor, înțelept, pilduitor celorlalți, îndrumător sufletească”.

„Ca orice om ales, Riegler a crezut în misiunea lui și nu a așteptat aprobarea sau recunoștința celorlalți. Oamenii ca Riegler sunt puternici pentru că sunt modești și dezinteresați. Lumea se găsește la picioarele acelor pe care nu i-a putut seduce prin bunurile și desfătărilor ce le acordă”.

Profesor univ. dr. CIUCĂ P. ALEXANDRU (1880–1972) s-a născut la 28 august 1880, în comuna Săveni, Județul Botoșani (a se vedea Fig. 42). A urmat școala primară în Săveni, iar apoi liceul „August Treboniu Laurian” din Botoșani, după care a intrat la Școala Superioară

de Medicină Veterinară din București în anul 1896. În anul 1902, își susține teza de absolvire intitulată: „Încercări de seroterapie în morvă”, care în prezent se păstrează la Biblioteca Academiei Române. La absolvirea Școlii Superioare de Medicină Veterinară, în anul 1902, este numit preparator la Catedra Patologia generală, Anatomia patologică generală cu demonstrațiuni microscopice, Inspekția sanitară a cărnurilor, Microbiologia teoretică și experimentală, condusă de către profesorul Paul Riegler.

În anul 1904 este promovat șef de lucrări la aceeași catedră. Își începe activitatea științifică foarte timpuriu ca preparator de seruri și vaccinuri de uz veterinar. A fost foarte apreciat de profesorul Paul Riegler pentru muncă, sârguință, devotație, inteligență.

Pe drept cuvânt, putem afirma că Profesorul univ. dr. CIUCĂ P. ALEXANDRU a fost un strălucit elev, colaborator și urmaș demn al profesorului Paul Riegler. Așa se face că, la moartea mentorului său, Paul Riegler, la 18 octombrie 1936, publică în „Revista științelor veterinare”, nr. 11, nov. 1936, un amplu articol despre viața și opera marelui dispărut.

Acest articol îi atrage atenția reputatului profesor de la Facultatea de Medicină din Iași, Grigore T. Popa care, în al doilea număr al revistei „Însemnările ieșene”,

din anul 1937, făcea o scurtă recenzie a publicației corpului medical-veterinar: „Revista științelor veterinare”, nr. 11, nov. 1936. A citat acel articol al prof. Alexandru Ciucă despre profesorul Paul Riegler. Este interesant de reținut portretul creionat de către prof. Gr. T. Popa:

„Profesorul Riegler era din Roman și s-a distins toată viața printr-o adâncă seriozitate, printr-o bunătate neîntrecută și o pricepere de om meticulos care nu și-a pierdut entuziasmul necesar vederilor generale. Om devotat specialității sale, nu se închistase în ea și păstrase legături numeroase cu câmpurile vecine, nutrirându-și astfel continuu spiritul cu înțelegeri superioare. Știa să stimuleze pe tineri, știa să atragă și încălzea cu prezența sa orice întrunire la care se afla. Exemplu rar de om al datoriei, a trecut prin viață ca un tăcut, și un cinstit-cinstit și leal față de sine și față de alții, și chiar mai mult: față de obligațiile sale.”

După 3 ani de la moartea sa, în ziua de 23 iunie 1939, a fost inaugurat bustul din bronz al lui Paul Riegler (Fig. 61), opera sculptorului Iosif Fekete Negrulea (1903–1979), ce a fost amplasat în fața Institutului de Seruri și Vaccinuri „Pasteur”. După anul 1987, bustul a fost transferat în fața clădirii principale a sediului Institutului de seruri și vaccinuri „Pasteur” din Calea Giulești, nr. 333, sectorul 6, București. ▶

Figura 64 – Institutul „PASTEUR” 1909–1984 București România – Medalie omagială la 75 de ani de la înființare construcțiilor moderne

◀ După aproape 35 de ani de la strămutarea bustului profesorului Paul Riegler din curtea Facultății de Medicină Veterinară, pe platforma Giulești a ICVB „Pasteur”, s-a solicitat în numeose rânduri managerilor profesiei medicale veterinare, FMVB și Institutului „Pasteur”, să facă tot ce este posibil pentru readucerea bustului și amplasarea lui în fața pavilionului disciplinei de Anatomie patologică (conform Fig. 18, dreapta), unde și-a desfășurat activitatea didactică prof. Paul Riegler.

Figura reputatului profesor Paul Riegler nu a scăpat de mintea și mâna caricaturistului dr. medic veterinar, Constantin (Titi) Simionescu, asistent (1940–1948) la Catedra de Anatomie Topografică, Descriptivă și Comparativă, compunând o semnificativă caricatură, înfățișându-l pe profesor, alături de cobai, animalul de experiență preferat și folosit în cercetările sale experimentale, urmat de succesorul său la catedră, șeful de lucrări, (Fig. 62), viitorul profesor Mihai Mihăilescu (1888–1975), ținând de urechi un iepure (conținție inadecvată).

Foștii colaboratori ai profesorului Paul Riegler au organizat, la Facultatea de Medicină Veterinară din București, în data de 15 februarie 1956, o **Sedință comemorativă**, la împlinirea a două decenii de la trecerea în neființă a mentorului lor. La organizarea și la redactarea volumului intitulat „**OMAGIU MEMORIEI PROFESORULUI PAUL RIEGLER**” (HOMAGE A LA MEMOIRE DU PROFESSUEUR PAUL RIEGLER), București publicat în anul 1957,

au participat în special profesorii: Vasile Tomescu împreună cu Nicolae Stamatina, precum și colaboratori ai profesorului Paul Riegler. Volumul publicat are **144 de pagini**, fiind editat de către INSTITUTUL DE PATOLOGIE ȘI IGIENĂ ANIMALĂ (I.P.I.A.), București (Fig. 63).

Aniversarea centenarului nașterii lui Paul Riegler a avut loc în anul 1967 la **Academia Română**, în cadrul Secției de Științe Agricole și Silvicultură, unde prof. Emil Crăciun a evidențiat prețuirea pe care o acorda savantul Victor Babeș, asistentului său Paul Riegler. De asemenea au luat cuvântul foștii studenți și colaboratori: prof. dr. Nicolae Stamatina, prof. dr. Viorel Ciurea, dr. Ion Suhaci și dr. Ion Isopescu. În anul 1984, corpul medico-veterinar din România împreună cu mari personalități din străinătate au sărbătorit **75 de ani** de la construirea pavilionelor Institutului „PASTEUR” din București, 1909–1984. Cu această ocazie a fost emisă **Medalia Omagială la a 75-a aniversare** de la edificarea modernei construcții a Institutului „Pasteur” (Fig. 64).

La împlinirea a **50 de ani** de la stingererea din viață a prof. Paul Riegler, s-a organizat o **ședință de comemorativă** intitulată: „**Actualitatea operei științifice a prof. univ. dr. Paul Riegler**”, organizată de Societatea de Medicină Veterinară, filiala București și Facultatea de Zootehnie și Medicină Veterinară din București (în acea perioadă cerberii sistemului dictatorial ceaușist au transformat facultatea în secție, alături de Zootehnie). În ziua de **31 octombrie 1986**, în amfiteatrul ce i-a

purtat numele până la acea dată, prof. Nicolae Stamatina a prezentat un detaliat referat intitulat: „**Viața și opera prof. Paul Riegler**”, publicat în Buletinul Informativ nr. 2/1986 publicat de SMV din România (Fig. 65). După 1990, spațiosul amfiteatrul „Paul Riegler” a fost, din păcate, transformat în spital veterinar.

Societatea de Medicină Veterinară din România, ce a fost reactivată legal în vara anului 1970, publică în anul 1987 volumul intitulat: **PERSONALITĂȚI DIN TRECUTUL MEDICINII VETERINARE**, vol. I (Fig. 66), având drept coordonatori pe: profesor dr. doc. șt. Octavian Vlăduțiu, profesor dr. doc. șt. Nicole Stamatina, profesor dr. doc. șt. Vasile Tomescu. Profesorul N. Stamatina (fost student, colaborator și urmaș la catedra de Microbiologie fondată în anul 1900 de prof. Paul Riegler), publică la **paginile 81–88**, articolul intitulat: **Paul Riegler (1867–1936)**.

În anul 1992, Institutul Național de Medicină Veterinară „Louis Pasteur” din București a organizat o **ședință comemorativă** cu ocazia împlinirii a „**125 de ani de la nașterea lui Paul Riegler**”, în

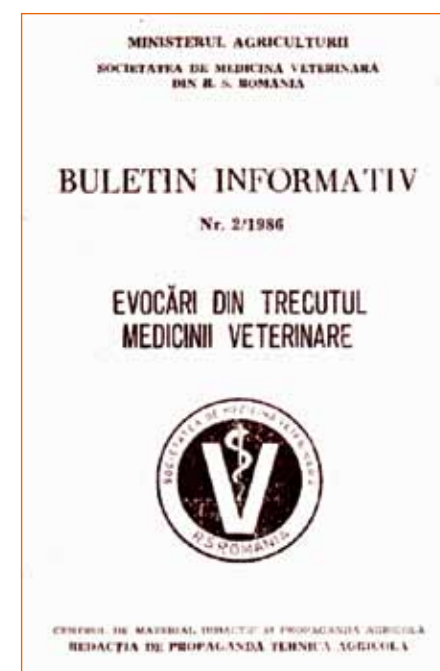

Figura 65 – EVOCĂRI DIN TRECUTUL MEDICINII VETERINARE. Buletin Informativ Nr.2/1986, Ministerul Agriculturii, Societatea de Medicină Veterinară din R. S. România. Volumul are 179 de pagini fiind publicat în anul 1986 de către Societatea de Medicină Veterinară.

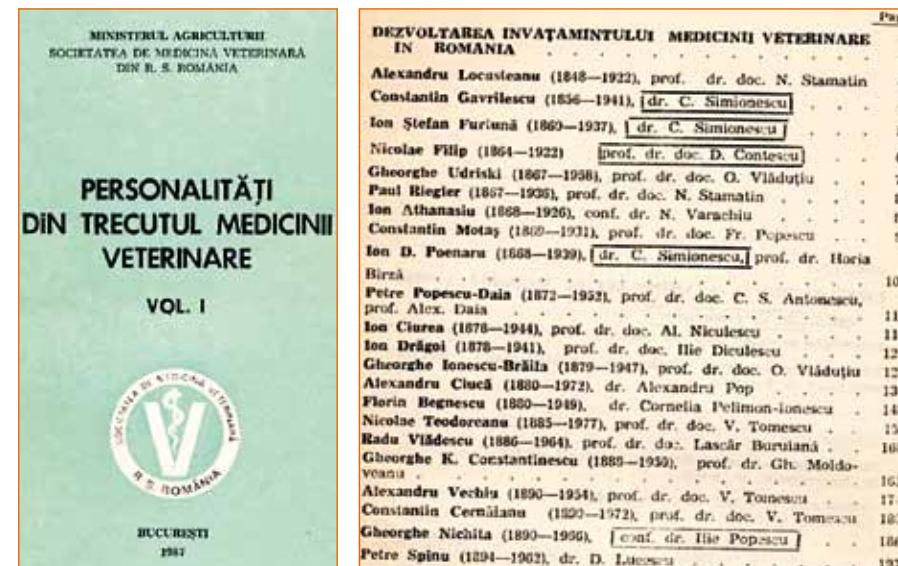

Figura 66 – Volumul publicat de către SMV în anul 1987, intitulat: PERSONALITĂȚI DIN TRECUTUL MEDICINII VETERINARE, vol. I (stânga); la paginile 81–88, N. Stamatina (dreapta) publică articolul intitulat: Paul Riegler (1867–1936)

Figura 67 – Medalia comemorativă emisă în anul 1992 are inscripționat pe aversul medaliei: PROFESOR PAUL RIEGLER 1867–1936: 125 ANI DE LA NAȘTERE (stânga); iar pe reversul medaliei scrie: INSTITUTUL NAȚIONAL DE MEDICINĂ VETERINARĂ „L. PASTEUR” (dreapta)

care s-a omagiat viața și opera fondatorului institutului, precum și al citorului științei veterinare moderne din România, emițând totodată o medalie comemorativă (Fig. 67). Pe față (avers) scrie **PROFESOR PAUL RIEGLER 1867–1936: „125 ANI DE LA NAȘTERE”**, iar pe spatele (reversul) medaliei scrie **INSTITUTUL NAȚIONAL DE MEDICINĂ VETERINARĂ „L. PASTEUR”**. Această medalie este confecționată din tombac, are diametrul de 60 milimetri și este realizată de către gravorul Mihai Fetița de la Monetăria Statului.

Cu prilejul aniversării Centenarului fondării Institutului pentru producerea de seruri, vaccinuri și reagenți de diagnostic (1895–1995), în anul 1995, profesiunea medicală veterinară sub egida Institutului Național de Medicină Veterinară „L. PASTEUR” publică în Vol. 3, al Revistei intitulată: **STUDIES AND RESEARCHES IN VETERINARY MEDICINE, JUBILEE ISSUE**; volum dedicat jubileului de **100 ani de la fondarea** Institutului de seruri, vaccinuri și reagenți de diagnostic (1895–1995), cu sigla specifică (Fig. 68). Totodată s-a ▶

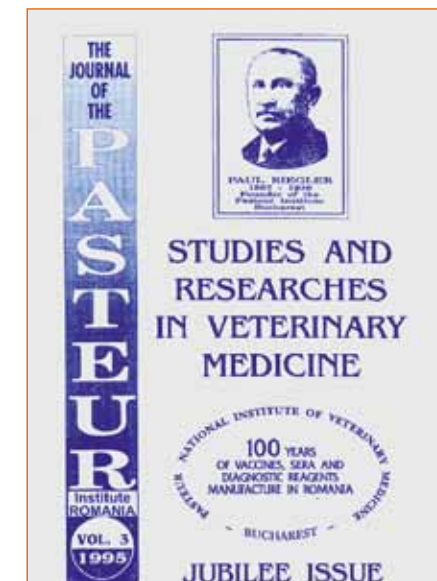

Figura 68 – Revista intitulată: STUDIES AND RESEARCHES IN VETERINARY MEDICINE, JUBILEE ISSUE, (1895–1995), Vol. 3, 1995 (stânga); MEDALIE JUBILARĂ – pe avers – PAUL RIEGLER 1867–1936; INSTITUTUL NAȚIONAL DE MEDICINĂ VETERINARĂ „PASTEUR” – BUCUREȘTI; pe revers – 1895–1995 – 100 ANI ÎN SLUJBA APĂRĂRII SĂNĂȚĂȚII ANIMALELOR ȘI A OMULUI – ROMÂNIA (dreapta)

◀ emis medalia confecționată din bronz, cu un diametru de 60 mm, având pe avers chipul lui Paul Riegler 1867-1936, INSTITUTUL NAȚIONAL DE MEDICINĂ VETERINARĂ „PASTEUR” BUCUREȘTI, iar pe revers 1895-1995 - 100 de ani în slujba apărării sănătății animalelor și a omului, ROMÂNIA. (<https://www.okazii.ro/medalie-paul-riegler-institutul-national-de-medicina-veterinara-pasteur-100-ani-in-slujba-apararii-sanatatii-omului-si-ani-medicina-invatomant-a169957877>)

Pe plan internațional, viața și opera științifică a profesorului Paul Riegler au fost prezentate și remarcate cu ocazia celui de-al 32-lea Congres Mondial de Istoria Medicinii Veterinare ținut în Norvegia, între 15-19 August 2001, la Facultatea de Medicină Veterinară din Oslo, unde s-a prezentat lucrarea intitulată: **ROMANIAN PRIORITIES IN CONTROL AND ERADICATION OF EPIZOOTIC DISEASES IN VETERINARY MEDICINE**, elaborată de: Dumitru Curcă, Ioana-Cristina Andronie, Viorel Andronie, precum și lucrarea: **DOURINE DIAGNOSIS AND ERADICATION IN ROMANIA**, autori: Curcă Dumitru, Viorel Andronie, Ioana Cristina Andronie (<http://wahvm.vet.uu.nl/specific/activities/congresses/os-loabstracts.html>).

La al XXXV-lea Congres Internațional al Asociației Mondiale pentru Istoria Medicinii Veterinare, 08-11 septembrie 2004, Grugliasco-Torino, Italia, Book of abstracts (în limba italiană și engleză), Curcă Dumitru, Andronie Viorel, Andronie Ioana-Cristina au comunicat și publicat lucrările: **Romanian veterinary medicine in the first World War** (pag. 173-180), **Control and eradication of glanders reflected by the Romanian researches** (pag. 311-315). În ambele lucrări s-a făcut o prezentare documentată a contribuției specialiștilor din România, precum și a profesorului Paul Riegler în Primul Război Mondial, când, în calitate de Director al Institutului de seruri și vaccinuri, dar și cea de Director al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, a contribuit la prepararea de seruri hiperimune (ser antitetanic îndeosebi), dar și vaccinuri, necesare atât armatei române combatante, cât și civililor. Datorită vitregiilor războiului, prin ocuparea sudului țării, precum și a Capitalei de către armatele germane, austro-ungare, turce și bulgare, princi-

palele instituției și o parte din populație, au fost nevoite să se refugieze în Moldova, în special la Iași. Pe de altă parte, în a doua lucrare, s-a evidențiat contribuția meritorie a medicilor veterinari la diagnosticarea și combaterea morvei la solipede.

Lucrări referitoare la istoria medicinei veterinare din România au fost prezentate și la Congresele Internaționale de Medicină Veterinară: de la Brno care a avut loc în 6-10 septembrie 2000; **Mexico City** din 24-27 septembrie 2003, unde Curcă Dumitru, Ioana Cristina Andronie, Viorel Andronie au comunicat și publicat lucrarea: **The history of the rabies in Romania**, XXXIV International, III Ibero-American, and II Mexican Congress on the history of Veterinary Medicine.

În perioada 21-24 septembrie 2006, la Facultatea de Medicină Veterinară din León - Spania, s-au desfășurat cel de-al XXXVII-lea Congres Internațional al Asociației Mondiale pentru Istoria Medicinii Veterinare, împreună cu cel de-al XII-lea Congres Național Spaniol de Istorie a Medicinii Veterinare. Din România au fost prezentate lucrările și publicate lucrările intitulate: „**Professor L. M. Buruiană (1904-2003) founder of romanian modern veterinary biochemistry**”, pagina 143-152; precum și lucrarea: „**History of the Faculty of Veterinary Medicine from Bucharest - Romania**”, pagina 319-324.

La al 39-lea Congres Internațional al Asociației Mondiale pentru Istoria Medicinii Veterinare și al 3-lea Congres al Asociației Turce pentru Istoria Medicinii Veterinare și Etică Profesională, desfășurat în 20-23 septembrie 2010, la Hotel Papillon Ayscha, Antalya Belek-Turcia, s-a prezentat și publicat lucrarea intitulată **Paul Riegler, founder of Romanian modern veterinary sciences** (autori: D. Curcă, V. Andronie, Ioana Cristina Andronie); publicată în volumul intitulat **Some essays on veterinary history, Proceedings**, Editor R. Tamay Başağaç Gül, Ankara, Turkey, 2012, p.205-220, ISBN 978-605-136-064-5, Tr.

În România, au fost comunicate și publicate următoarele lucrări despre viața și opera profesorului Paul Riegler:

1. Cu ocazia comemorării a 140 de ani de la nașterea profesorului Paul Riegler, în anul 2007, au fost comunicate și publicate de Curcă Dumitru, ca unic autor, două articole:

a) - unul în limba română, intitulat „**Profesorul Paul Riegler - 140 de ani de la naștere**”, publicat în Revista Română de Medicină Veterinară, București, Vol. 18, nr. 1, 2008, p. 267-286. Revistă recunoscută de CNCIS Cod 239 B+, ISSN: 1220-3173;

b) al doilea articol în limba engleză, intitulat „**Professor Paul Riegler-140 years from his birth**”, publicat în Lucrări Științifice, Seria C, Medicină Veterinară, București, LII, 2007, p. 457-464, ISSN: 1222-5304.

2. Articolul intitulat **PROFESORUL PAUL RIEGLER-REMARCABIL EXPONENT AL MEDICINII VETERINARE ȘI BIOLOGIEI**, publicat în Revista **NOEMA**, care apare sub egida CRIFST/DIS al Academiei Române, VOL. XIII, 2014, p.357-376; autor: Prof. univ. DVM, PhD, Curcă Dumitru. (http://noema.crifst.ro/ARHIVA/2014_5_7.pdf).

3. Lucrarea intitulată **150 ani de la nașterea profesorului PAUL RIEGLER 1867-1936 fondatorul științelor veterinare moderne**. Comunicare la 19.10.2017, CRIFST/DIS, al Academiei Române, autor: Prof. univ. DVM, PhD, CURCĂ DUMITRU, Facultatea de Medicină Veterinară din București; Membru titular CRIFST/DIS al Academiei Române.

4. Lucrarea intitulată **PROFESSOR PAUL RIEGLER FOUNDER OF ROMANIAN MODERN VETERINARY SCIENCES. 150 years from his birth**. In the Conference of Romanian Society of Pathophysiology; 7th-9th September 2017, CLUJ-NAPOCA; autori: Prof. univ. DVM, PhD, Curcă Dumitru și Drd. Răduță Adrian.

5. Raportul sinteză intitulat **MEDICINA VETERINARĂ ȘI SPAȚIUL ROMÂNESC 1918-2018, situații și evoluții**. Comunicat în cadrul CENTENARULUI MARII UNIRI: Conferința cu tema „**AGRICULTURA ȘI SPAȚIUL ROMÂNESC (1918-2018), SITUAȚII ȘI EVOLUȚII**” BUCUREȘTI, în ziua de joi, 30 august 2018, ora 10.00, în Aula Magna a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu - Șișești”, Bd. Mărăști nr. 61, sector 1, București; Publicat de către Secția de Medicină Veterinară la data de 14 November 2018 09:01 AM, 56 pagini A-4; <http://www.asas.ro/wcmqs/sectii/medicina-veterinara/documente/Medicina%20veterinara%20si%20spatiul%20rural%20romanesec.pdf>. ■

(continuare în numărul viitor)

rapid
rentabil
comod
discret

24 ore din 24
7 zile din 7

accesibil de oriunde
personalizat

mai mult timp

pentru familia ta

www.maravet.com

2020

NOUA LINIE DE
MEDICAMENTE
INJECTABILE

